BESTSELLER

LISA KLEYPAS

EDITURA MIRON

SECRETUL UNEI NOPȚI DE VARĂ

DRAGOSTEA ESTE CEL MAI PERICULOS JOC...

LISA KLEYPAS

SECRETUL UNEI NOPȚI DE VARĂ

PROLOG

Londra, 1841

Deşi Annabelle fusese avertizată să nu ia niciodată bani cu împrumut de la un străin, în acea zi a făcut o excepţie... dar a descoperit curînd de ce ar fi trebuit să urmeze sfaturile primite de la mama ei.

Era una dintre rarele vacanţe ale lui Jeremy şi ca de obicei merseseră să vadă cel mai nou spectacol din Leicester Square. Făcuse economii mai bine de două săptămîni ca să poată plăti biletele. Ca ultimi descendenţi ai familiei Peyton, Annabelle şi fratele ei mai mic fuseseră mereu neobişnuit de apropiaţi, în ciuda unei diferenţe de vîrstă de peste zece ani. După Annabelle se mai născuseră doi copii, dar aceştia muriseră fără să apuce măcar prima aniversare.

– Mai ai ceva bani, Annabelle? o întrebă Jeremy, întorcîndu-se de la standul de bilete.

Ea clătină din cap, privindu-l nedumerită:

– Mă tem că nu. De ce?

Jeremy oftă, îndepărtîndu-şi de pe frunte o şuviţă de păr de culoarea mierii:

– Au dublat preţul biletelor. Se pare că e o producţie mai scumpă decît cele obişnuite.

– În ziar nu se pomenea nimic de preţuri mai mari, spuse Annabelle indignată. Coborîndu-şi vocea, spuse: Of, la naiba! Şi începu să scotocească prin geantă, sperînd să găsească vreo monedă uitată.

Jeremy, care avea acum doisprezece ani, aruncă o privire spre afişul imens atîrnat deasupra coloanelor care străjuiau intrarea în teatru... CĂDEREA IMPERIULUI ROMAN: UN SPECTACOL CU INCREDIBILE ILUZII ŞI DIORAME. De la premiera care avusese loc cu două săptămîni în urmă spectatorii continuau să se îmbulzească să vadă minunile Imperiului Roman şi să asiste la tragica lui cădere. „Este ca şi cum te-ai întoarce în timp!", exclamau ei la ieşire. Neobişnuitul consta într-o pînză atîrnată într-o încăpere circulară, care îi înconjura pe privitori cu scene pictate în detaliu. Din timp în timp erau folosite lumini speciale şi muzică iar un prezentator făcea ocolul încăperii şi descria locuri îndepărtate sau bătălii celebre.

După *Times*, această nouă producţie era o *diorama,* adică o pînză crudă pictată în ulei, luminată din faţă şi cîteodată din spate cu ajutorul unor lumini speciale, filtrate. Trei sute şi cincizeci de spectatori stăteau în centru, într-un carusel acţionat de doi oameni, care îi învîrtea încet pe tot parcursul spectacolului. Luminile, filtrele folosite, actorii care îi întruchipau pe romani, toate compuneau o „expoziţie animată". Annabelle citise că la final, cînd era simulată extrem de realist erupţia

unui vulcan, unele doamne ţipaseră iar altele leşinaseră.

Jeremy îi luă geanta din mînă, o închise trăgînd şiretul, apoi i-o înapoie.

– Avem suficienţi bani pentru un singur bilet. Intră tu. Eu oricum nu ţineam neapărat să merg.

Ştiind că mintea în favoarea ei, Annabelle clătină din cap:

– În nici un caz. Du-te tu. Eu pot vedea oricînd spectacolul, în schimb tu eşti mereu la şcoală. Oricum nu durează mai mult de un sfert de oră. Voi intra într-unul dintre magazinele din apropiere.

– La cumpărături, fără bani? o întrebă Jeremy privind-o sceptic cu ochii lui mari, albaştri. Ce-o să te mai distrezi!

– Poţi să priveşti doar, nu trebuie neapărat să cumperi.

Jeremy pufni:

– Asta spun săracii cînd trec pe Bond Street, ca să se consoleze. Oricum nu te las singură – toţi bărbaţii îţi vor da imediat tîrcoale.

– Nu fii prostuţ, şopti Annabelle.

Fratele ei zîmbi cu subînţeles. Îi privi chipul frumos, ochii albaştri, buclele şaten-aurii care se iveau de sub bonetă.

– Lasă falsa modestie. Eşti pe deplin conştientă de efectul pe care îl ai asupra bărbaţilor şi din cîte ştiu nu eziţi să te şi foloseşti de el.

Annabelle reacţionă, prefăcîndu-se că se încruntă:

– Din cîte ştii tu? Ha! Ce ştii tu despre efectul pe care îl am asupra bărbaţilor? În majoritatea timpului eşti plecat la şcoală!

Jeremy arboră o mină serioasă.

– Asta se va schimba curînd. De data asta nu mă mai întorc la şcoală. Trebuie să vă fiu de folos, ţie şi mamei, aşa că-mi voi căuta o slujbă.

Ea făcu ochii mari.

– Nu poţi face aşa ceva, Jeremy. Îi vei frînge inima mamei. Dacă tata ar trăi...

– Annabelle, o întrerupse el cu voce joasă, nu mai avem nici un ban. N-avem nici măcar cinci şilingi să intrăm la spectacol...

– Şi ce slujbă crezi că-ţi vei găsi, dacă nu-ţi desăvîrşeşti educaţia? Fără cunoştinţe care să te ajute? Poate vrei să fii măturător de stradă sau curier. Cel mai bine este să-ţi termini şcoala, iar apoi îţi vei găsi o slujbă decentă. Între timp eu voi găsi un bărbat bogat cu care să mă mărit şi toate se vor aranja.

– Ce mai soţ o să-ţi găseşti şi tu, fără zestre! ripostă Jeremy.

Se mai încruntară o vreme unul la celălalt pînă cînd se deschiseră uşile şi mulţimea adunată începu să-i împingă spre rotondă. Jeremy o cuprinse protector cu braţul şi o trase deoparte.

– Lasă încolo spectacolul. Vom face altceva... Ceva amuzant care să nu ne coste nimic.

– Cum ar fi?

S-au gîndit o clipă. Cînd a devenit evident că nici unuia nu îi venea nici o idee au izbucnit amîndoi în rîs.

– Domnişorule Jeremy, se auzi o voce din spatele lor.

Jeremy se întoarse spre străin, continuînd să zîmbească.

– Domnule Hunt, exclamă şi-i întinse mîna cu căldură. Sînt uimit că-ţi aminteşti numele meu.

– Şi eu sînt uimit de cît ai crescut de cînd nu ne-am văzut. Eşti în vacanţă, nu-i aşa?

– Da, domnule.

Sesizînd nedumerirea lui Annabelle, Jeremy îi şopti la ureche:

– Este domnul Hunt, fiul măcelarului. Ne-am întîlnit de cîteva ori la prăvălie, cînd m-a trimis mama să iau cîte ceva. Fii drăguţă cu el – e plin de bani.

Annabelle remarcă faptul că domnul Hunt era neobişnuit de bine îmbrăcat pentru fiul unui măcelar. Purta o haină neagră, bine croită şi o pereche modernă de pantaloni cu o croială mai lejeră care, cumva, lăsa să se întrezărească conturul puternic al trupului său. Ca şi majoritatea celorlalţi domni care intraseră deja în teatru, îşi scosese pălăria, lăsînd la iveală părul negru, uşor ondulat. Era un bărbat înalt, cu osatură puternică şi trăsături bine conturate. Avea în jur de treizeci de ani. Zîmbea larg, iar ochii foarte închişi la culoare aveau o strălucire uşor sarcastică. Era evident că acestui bărbat nu-i plăcea să trîndăvească şi că era mînat în toate de o ambiţie fără margini.

– Sora mea, domnişoara Annabelle Peyton, zise Jeremy. Dînsul este domnul Hunt.

– Ce plăcere, murmură Hunt, făcînd o plecăciune.

Deşi era foarte politicos, luminiţa din ochii lui o făcu să se înfioare. Fără să-şi dea seama de ce, se agăţă de braţul fratelui ei. Era stînjenită pentru că el nu-şi lua privirea de la ea. Păreau străbătuţi de un curent subtil, ca şi cum s-ar fi recunoscut... nu era ca şi cum s-ar fi cunoscut mai demult... ci ca şi cum se aflaseră foarte aproape unul de celălalt de

nenumărate ori şi abia acum Soarta, nerăbdătoare, făcuse ca drumurile să li se intersecteze. Rămase captivă privirii lui pînă cînd simţi că se îmbujorase.

Hunt i se adresă lui Jeremy, privind-o în continuare pe Annabelle.

– Vă pot însoţi în sală?

Urmă un moment uşor jenant, apoi Jeremy spuse cu o nonşalanţă studiată:

– Mulţumim, dar am hotărît să renunţăm la spectacol.

Hunt se încruntă uşor.

– Sînteţi siguri? Spectacolul se anunţă a fi bun. Îşi mută privirea de la Annabelle la Jeremy, citind pe faţa lui cît de încurcat era: ştiu prea bine că un asemenea subiect nu poate fi discutat în prezenţa unei doamne, tinere Jeremy, dar nu cumva ai fost luat prin surprindere de creşterea preţului biletelor? Dacă e aşa, aş fi foarte fericit să-ţi împrumut diferenţa...

– Nu, mulţumim, îi răspunse Annabelle.

Jeremy îl privi în ochi:

– Apreciez oferta, domnule Hunt, dar sora mea nu doreşte...

– Nu vreau să văd spectacolul, îl întrerupse sec Annabelle. Am auzit că unele efecte sînt destul de violente şi că le-au tulburat pe unele doamne. Aş prefera în schimb o plimbare liniştită, în parc.

Hunt îşi întoarse privirea spre ea. În ochi i se citea o uşoară ironie:

– Atît de timidă eşti, domnişoară Peyton?

Iritată de subtila provocare, Annabelle îl luă de braţ pe Jeremy şi începu să-l împingă:

– Să mergem, Jeremy. Nu trebuie să-i răpim timpul domnului Hunt. Sînt sigură că doreşte să vadă spectacolul.

– N-aş mai putea să-l văd acum, dacă nu mă însoţiţi, o asigură Hunt, grav. Îl privi încurajator pe Jeremy. N-aş putea suporta gîndul că doar cîţiva şilingi vă împiedică să vă petreceţi agreabil după-amiaza.

Simţind că fratele ei era pe cale să cedeze, Annabelle îi şopti la ureche:

– Să nu îndrăzneşti să-l laşi să ne plătească biletele!

Ignorînd-o, Jeremy îi replică cu candoare domnului Hunt:

– Chiar dacă aş accepta acest împrumut, domnule, nu ştiu cînd anume aş putea să ţi-l înapoiez.

Annabelle închise ochii, lăsînd să-i scape un geamăt uşor. Încercase cu atîta disperare să ascundă starea în care se găseau... iar acum acest om avea să afle cît erau de săraci... Era mai mult decît putea ea suporta.

– Nu-i nici o grabă, îl auzi pe Hunt. Lasă-mi banii la prăvălia tatălui meu, cînd mai ai drum pe acolo, în vacanţa următoare.

– Bine, atunci, răspunse mulţumit Jeremy. Îşi strînseră mîinile. Mulţumesc, domnule Hunt.

– Jeremy, începu Annabelle...

– Aşteptaţi-mă aici, le spuse Hunt peste umăr, îndreptîndu-se deja spre casa de bilete.

– Ştii că nu ai făcut bine luînd bani de la el, Jeremy! Cum ai putut să faci una ca asta? Nu se cade! Iar gîndul că-i sînt îndatorată unui asemenea om este de netolerat!

– Un *asemenea* om? Ce fel de om? o întrebă el cu inocenţă. Doar ţi-am spus că e plin de bani... Aha, presupun că te referi la faptul că nu este din clasa noastră socială. Zîmbi cu subînţeles. Nu i se poate imputa asta, de vreme ce este *atît* de bogat. Şi nici noi nu sîntem chiar de viţă nobilă. Sîntem şi noi, acolo, pe o ramură de jos... Ceea ce înseamnă...

– Cum poate fi plin de bani fiul unui măcelar? întrebă Annabelle. Sau poate că populaţia Londrei consumă mai multă carne de porc şi vită decît mi-am imaginat eu.

– Dar n-am spus nici o clipă că lucrează la prăvălia tatălui său, o informă Jeremy pe un ton plin de superioritate. Am spus doar că l-am cunoscut acolo. E antreprenor.

– Adică face speculaţii financiare? se încruntă Annabelle. Într-o societate care te socotea vulgar doar dacă discutai despre subiecte mercantile, nu exista bărbat mai demn de dispreţ decît cel care îşi făcuse din investiţii o adevărată carieră.

– E ceva mai mult decît atît, zise fratele ei. Presupun însă că nu contează ce anume face sau ce avere are, de vreme ce nu e de familie bună.

Sesizînd critica din tonul fratelui ei mai mic, Annabelle îi răspunse:

– Ai devenit un democrat adevărat. Nu trebuie să mă consideri o snoabă, să ştii. Aş fi obiectat şi dacă ai fi împrumutat banii pentru bilete de la un duce.

– Dar nu chiar într-atît, rîse Jeremy, văzîndu-i expresia.

Întoarcerea lui Simon Hunt le întrerupse discuţia. Le zîmbi:

– M-am ocupat de toate. Intrăm?

Annabelle se simţi împinsă uşor de la spate de fratele ei.

– Nu trebuie să te simţi obligat să ne însoţeşti, domnule Hunt, spuse ea ştiind prea bine că era nepoliticoasă. Ceva în privirea lui îi crea însă o stare de nelinişte. Nu părea un om demn de încredere... De fapt, în ciuda hainelor elegante şi a aparenţei respectabile, nu părea foarte civilizat. Era genul de bărbat cu care nici o femeie cumsecade nu ar fi vrut să rămînă singură. Iar această percepţie a ei nu avea nici o legătură cu poziţia lui socială – era o temere provocată de temperamentul lui şi de masculinitatea afişată, cu care ea nu era deloc obişnuită. Sînt sigură, continuă ea stînjenită, că eşti nerăbdător să-ţi regăseşti prietenii.

Comentariul ei a fost primit cu o ridicare din umeri.

– N-am cum să-i găsesc în aglomeraţia de aici.

Annabelle ar fi putut să-l contrazică, punînd în evidenţă faptul că era printre cei mai înalţi bărbaţi de acolo şi i-ar fi putut localiza cu uşurinţă. A înţeles însă că nu avea rost să-l contrazică. Trebuia să urmărească spectacolul avîndu-l pe Simon Hunt alături – nu avea de ales. Resentimentul i s-a mai atenuat văzînd cît de încîntat era Jeremy. Cînd i s-a adresat din nou lui Hunt tonul i se îmblînzise.

– Iartă-mă. Nu am vrut să fiu nepoliticoasă. Dar nu-mi place să rămîn datoare unui străin.

Hunt a privit-o atent.

– E un sentiment uşor de înţeles, i-a spus făcîndu-i loc prin mulţime. Dar în acest caz nu e

vorba de obligaţii. Nu sîntem chiar nişte străini – familia ta a patronat ani întregi afacerea familiei mele.

Au intrat în teatrul circular şi au păşit în caruselul masiv aşezat pe şine metalice. Era înconjurat de o imagine a peisajului antic roman, realizată cu multă măiestrie. Între carusel şi pînză era un gol de vreo zece metri, plin cu maşinării complicate care stîrneau exclamaţii în rîndul mulţimii. După ce spectatorii au ocupat toate scaunele, în încăpere s-a lăsat întunericul. S-a auzit un oftat prelung, de anticipare. Maşinăria a uruit şi o lumină albastră s-a aprins în spatele pînzei, dînd dimensiune şi realism întregului peisaj. Annabelle era uimită. Ai fi putut jura că te aflai în Roma, la ora prînzului. Au apărut şi cîţiva actori, în togă şi sandale, iar un povestitor a început să spună istoria Romei antice.

Diorama era mai captivantă decît sperase Annabelle. Chiar şi aşa, nu s-a putut lăsa furată de spectacol. Era extrem de conştientă de prezenţa bărbatului de lîngă ea. Din cînd în cînd el se apleca şi-i murmura cîte un comentariu nelalocul lui, reproşîndu-i că-i urmărea cu mare interes pe bărbaţii înfăşuraţi în cearceafuri. Annabelle s-a străduit să rămînă serioasă, dar tot i-au scăpat cîteva chicoteli care au dat naştere unor priviri dezaprobatoare din partea celor aşezaţi lîngă ea. După care Hunt a necăjit-o, firește, că rîdea în timpul unei lecturi atît de importante, ceea ce i-a stîrnit noi chicoteli. Jeremy era prea absorbit de spectacol ca să observe caraghioslîcurile lui Hunt. Îşi lungea gîtul, încercînd să discearnă care dintre maşinării producea cîte un efect nemaipomenit.

Hunt a tăcut brusc după o sincopă în mişcarea de rotaţie a caruselului. Cîţiva spectatori s-au dezechilibrat dar au fost imediat sprijiniţi de vecinii lor. Luată prin surprindere, Annabelle s-a clătinat şi s-a trezit la pieptul lui Hunt, într-o îmbrăţişare fermă. I-a dat drumul imediat ce şi-a regăsit echilibrul şi a întrebat-o cu voce joasă dacă se simţea bine.

– Oh, da, i-a răspuns Annabelle gîfîind uşor. Te rog să mă scuzi. Sînt foarte...

Nu a mai putut termina propoziţia. Nu mai reacţionase în viaţa ei aşa în prezenţa unui bărbat. Nu ştia ce anume putea să însemne nerăbdarea pe care o simţea, nici cum o putea potoli, pentru că nu avea o experienţă prea bogată. Nu ştia decît că îşi dorea să se lipească în continuare de el, de trupul lui puternic care părea invulnerabil, un punct de sprijin atunci cînd podeaua i-a fugit de sub picioare. Mirosul lui masculin, de piele curată, îi stîrnea simţurile. Era complet diferit de aristocraţii parfumaţi şi pomădaţi pe care încercase să-i prindă în capcană în ultimele două sezoane.

Profund tulburată, Annabelle se uita drept înainte la pînză, fără să vadă jocurile de lumini şi de culori care imitau asfinţitul, sugerînd căderea Imperiului Roman.

Hunt părea la fel de indiferent la spectacol. S-a aplecat spre ea şi a privit-o cu atenţie. Lui Annabelle i s-a părut că şi ritmul respiraţiei lui se schimbase puţin.

Şi-a umezit buzele uscate.

– Nu... nu trebuie să te uiţi aşa la mine.

Deşi abia murmurase el a înţeles-o.

– Nu merită să mă uit la nimic altceva, cînd tu eşti aici.

Ea nu s-a mişcat şi nu a scos nici un cuvînt, prefăcîndu-se că nu-i auzise şoaptele. Inima îi bătea mai repede. Cum i se putea întîmpla aşa ceva într-un teatru plin de oameni, cu fratele ei alături? A închis ochii din cauza ameţelii care nu avea nimic de-a face cu rotirea caruselului.

– Uite! a spus Jeremy şi a înghiontit-o. Vulcanii!

Cît ai clipi teatrul s-a cufundat în întuneric şi un zgomot puternic s-a auzit sub platformă. Cîteva doamne au ţipat, altele au oftat prelung. Annabelle s-a îndreptat de spate atunci cînd a simţit o mînă atingînd-o uşor. Era mîna *lui*, alunecînd cu o încetineală deliberată în sus, pe şira spinării... Parfumul lui proaspăt îi umplea nările... Înainte ca ea să poată scoate un sunet i-a simţit buzele fierbinţi. Sărutul lui a fermecat-o. Era prea uimită ca să se poată mişca, aşa că a rămas cu braţele suspendate, asemenea aripilor unui fluture. El o ţinea cu o mînă pe după talie iar cu cealaltă îi mîngîia gîtul.

Annabelle mai fusese sărutată şi înainte, de tineri obraznici care o îmbrăţişaseră iute în timpul unei plimbări prin grădină sau într-un colţ al salonului, unde nu puteau fi văzuţi. Niciunul din acele flirturi nu fusese aşa... o sărutase cu pasiune, fără grabă, ameţind-o. Senzaţiile o copleşeau. Mînată de instinct, i-a răspuns ridicîndu-se uşor spre mîngîierea buzelor lui. Gura lui devenea tot mai nerăbdătoare, cerînd tot mai mult şi răsplătind-o cu o explorare voluptuoasă care îi aprindea simţurile.

CAPITOLUL 1

Londra, 1843
Sfîrşitul sezonului

O fată hotărîtă să se mărite poate învinge orice obstacol. Mai puţin lipsa zestrei.

Annabelle dădea nerăbdătoare din picior pe sub mulţimea de jupoane albe şi încerca să pară serioasă. După ultimele trei sezoane ratate se obişnuise cu statutul de fată bătrînă. Se obişnuise dar nu se resemnase. De nenumărate ori îşi repetase în gînd că merita mult mai mult decît să stea pe unul din scaunele rezemate de perete, într-un colţ de încăpere. Sperînd, sperînd şi iar sperînd într-o invitaţie care nu avea să vină. Şi încercînd să se prefacă. Că nu-i păsa, că era bucuroasă să le vadă pe celelalte dansînd şi fiind curtate.

Annabelle oftă adînc şi răsfoi carneţelul argintiu care îi atîrna la încheietură, legat cu o panglică. Coperta a alunecat lăsînd să se vadă ca într-un evantai filele de culoarea fildeşului, aproape transparente. Fetele trebuiau să treacă acolo numele partenerilor de dans. Lui Annabelle filele

goale îi inspirau un şir de dinţi care îi rînjeau batjocoritor. A strîns repede carnetul şi s-a uitat la cele trei fete aşezate lîngă ea, toate străduindu-se să nu pară îngrijorate.

Ştia exact de ce se aflau acolo. Familia domnişoarei Evangeline Jenner îşi obţinuse averea din jocuri de noroc şi avea origini comune. Mai mult decît atît, domnişoara Jenner era foarte timidă şi se bîlbîia, ceea ce făcea din orice conversaţie o tortură pentru ambii participanţi.

Celelalte două fete, domnişoara Lillian Bowman şi sora ei mai mică Daisy nu se obişnuiseră încă cu Anglia – iar după cum arătau lucrurile, nici nu aveau să o facă prea curînd. Se spunea că mama lor le adusese de la New York pentru că acolo nu avuseseră nici un pretendent convenabil. Erau moştenitoarele unui imperiu al săpunului şi li se spunea în batjocură prinţesele-dolar. În ciuda staturii elegante şi a ochilor frumoşi, întunecaţi, nu avuseseră nici aici mai mult noroc. Şi nici nu aveau mari şanse pe viitor dacă nu găseau pe cineva dintr-o familie aristocratică care să le ia sub aripa lui ocrotitoare şi să le înveţe să se integreze în societatea britanică.

Annabelle şi-a dat seama atunci că în ultimele luni ale acelui sezon mizerabil, ele patru: ea, domnişoara Jenner şi cele două domnişoare Bowman stătuseră adesea împreună la baluri şi serate, întotdeauna pe cîte un scaun, la perete, întotdeauna într-un colţ. Cu toate acestea însă îşi vorbiseră doar rareori, fiind prinse toate în capcana aşteptării. Îi surprinse privirea lui Lillian Bowman, în ochii căreia se citea mult umor.

– Puteau măcar să aducă niște scaune mai confortabile, murmură Lillian. E evident că vom rămîne așezate toată seara.

– Am putea să ne gravăm numele pe ele, îi răspunse Annabelle, strîmbîndu-se. La cît timp am petrecut așezată pe el îl pot considera proprietatea mea.

Evangeline Jenner chicoti înfundat și își dădu deoparte o buclă roșu-aprins care îi căzuse pe frunte. Zîmbetul făcuse ca ochii ei rotunzi și albaștri să strălucească iar obrajii plini de pistrui i se coloraseră în roz. Complicitatea lor subită o făcuse să uite pentru o vreme de timiditate.

– N-nu în-înțeleg cum de nu te-ai măritat încă, îi spuse ea lui Annabelle. Ești cea mai frumoasă fată de aici. Băr-bărbații ar tre-trebui să stea la rînd ca să danseze cu tine.

Annabelle a ridicat cu grație din umeri.

– Nimeni nu vrea să se căsătorească cu o fată fără zestre.

Doar în lumea fantastică a romanelor ducii se căsătoreau cu fete sărace. În realitate ducii, vicontii și alții ca ei erau copleșiți de responsabilitatea financiară a întreținerii unor vaste domenii și a unor familii numeroase. În plus, trebuiau să-i ajute pe țăranii de pe moșiile lor. Și un nobil înstărit trebuia neapărat să se căsătorească cu o domnișoară cu bani, nu numai unul fără avere.

– Nici cu o *nouveau-riche* venită din America nu vrea nimeni să se căsătorească, mărturisi Lillian Bowman. Singura noastră șansă ar fi fost să ne măritam cu un nobil englez cu un titlu solid.

– Dar nu avem un sponsor, interveni sora ei mai mică, Daisy. Era varianta mai mică a surorii ei și

semăna cu un elf. Avea aceeaşi piele deschisă la culoare cu sora ei, acelaşi păr des, brunet, aceiaşi ochi căprui. Zîmbi şi adăugă: dacă ştii din întîmplare vreo ducesă drăguţă care să ne ia sub aripa ei ţi-am rămîne datoare.

– Eu ni-nici măcar *nu vreau* să-mi găsesc un soţ, îi se destăinui Evangeline Jenner. Sînt nevoită să su-sufăr aici, cu voi, pentru că nu am altceva de fă-făcut. Sînt prea mare ca să mai pot rămîne la şcoală şi ta-tatăl meu... Se opri brusc şi oftă. Mi-a mai rămas un singur sezon şi împlinesc douăzeci şi trei de ani, după care voi fi oficial fată bătrînă. De-de-abia aştept!

– Asta e limita acum? Douăzeci şi trei de ani? întrebă Annabelle speriată. Îşi înălţă privirea spre cer. Dumnezeule mare, nu ştiam că am depăşit-o deja!

– Cîţi ani ai? o întrebă Lillian Bowman curioasă.

Annabelle se uită în jur, asigurîndu-se că nu le auzea nimeni:

– Luna viitoare împlinesc douăzeci şi cinci.

Destăinuirea i-a adus trei priviri compătimitoare. Lillian spuse repede:

– Arăţi de douăzeci şi unu, nici o zi în plus.

Annabelle strînse cu putere carneţelul de bal între degetele înmănuşate. Ce repede trecea timpul! se gîndi ea. Acesta era al patrulea sezon al ei şi se apropia de sfîrşit. Pur şi simplu nu mai putea să urmeze un al cincilea sezon. Ar fi fost ridicol. Trebuia să facă rost de un soţ şi asta rapid. Altfel nu-şi mai permiteau să-l ţină pe Jeremy la şcoală şi nici să locuiască în casa lor cea modestă. Iar odată ce coborau dealul nu-l mai puteau urca la loc.

În cei şase ani care trecuseră de la moartea tatălui ei resursele financiare ale familiei se diminuaseră pînă la epuizare. Încercaseră să ascundă starea disperată în care se aflau, prefăcîndu-se că aveau în continuare şase servitori şi nu doar o bucătăreasă şi un lacheu vîrstnic... întorcînd materialul decolorat al rochiilor pe cealaltă faţă... vînzînd pietrele preţioase din bijuterii şi înlocuindu-le cu falsuri. Annabelle obosise de atîtea eforturi, mai ales că se părea că toată lumea ştia că se aflau în pragul dezastrului. În ultima vreme, Annabelle începuse să primească oferte discrete de la bărbaţi însuraţi care îi spuneau că nu trebuia decît să le ceară ajutorul. Nu mai era nevoie să întrebe cum se putea recompensa. Ştia că îi rezervau rolul de amantă.

– Care ar fi pentru tine bărbatul ideal, domnişoară Peyton? o întrebă Lillian Bowman.

– Oricare nobil ar fi bun, zise Annabelle cu uşurinţă.

– *Oricare*? întrebă sceptică Lillian. Nu trebuie să arate bine?

Annabelle a ridicat din umeri.

– Ar fi bine, nu e şi necesar.

– Cum rămîne cu pasiunea? interveni şi Daisy.

– N-ar fi deloc binevenită.

– Inteligenţa?

– Negociabilă.

– Farmecul? întrebă Lillian.

– De asemenea negociabil.

– Nu vrei prea multe, remarcă Lillian. Eu una aş fi pus cîteva condiţii. Alesul meu trebuie să fie brunet, frumos, un bun dansator... şi să nu-mi ceară niciodată voie să mă sărute.

– Iar eu vreau să mă mărit cu un bărbat care să aibă colecţia completă a operelor lui Shakespeare, spuse Daisy. Să fie liniştit şi romantic – ar fi şi mai bine dacă ar purta ochelari – să-i placă poezia şi natura. Şi să nu aibă prea multă experienţă cu femeile.

Sora ei mai mare ridică ochii spre cer.

– Se pare că nu ne vom bate pe acelaşi bărbat. Slavă Domnului!

Annabelle o privi pe Evangeline Jenner.

– Ţie ce bărbat ţi s-ar potrivi, domnişoară Jenner?

– Evie, murmură ea roşind. Se strădui să-şi depăşească timiditatea şi să-i răspundă. Cred că... mi-ar place ci-cineva blînd şi... Se opri şi clătină din cap, zîmbind. Nu ştiu. Cineva care să mă iubească. Cu adevărat.

Cuvintele ei au impresionat-o pe Annabelle şi au făcut-o să cadă pe gînduri, melancolică. Dragostea era un lux la care nu îndrăznise niciodată să spere, un subiect superfluu faţă de cel mai important: supravieţuirea. Întinse mîna spre ea şi îi atinse mîna înmănuşată:

– Sper să-l găseşti. Poate că nici nu va trebui să aştepţi prea mult.

– Aş vrea să-l găseşti tu înaintea mea, spuse Evie zîmbind. Aş vrea să te pot ajuta cumva.

– Mi se pare că fiecare dintre noi avem nevoie de ajutorul celorlalte, zise Lillian. O privi intens pe Annabelle. Hmm... aş vrea să fii proiectul meu.

– Ce? Annabelle îşi arcui sprîncenele, întrebîndu-se dacă trebuia să se simtă jignită sau doar amuzată.

Lillian începu să-i explice:

– Sînt ultimele săptămîni ale sezonului. Iar pentru tine este ultimul, presupun. Practic vorbind, aspiraţiile tale de a te mărita cu un bărbat care să-ţi fie egal din punct de vedere social se vor spulbera la sfîrşitul lui iunie.

Annabelle dădu din cap.

– Drept pentru care îţi propun... Lillian se opri la mijlocul frazei.

Annabelle îi urmări privirea şi văzu o siluetă apropiindu-se. Era Simon Hunt, bărbatul cu care nici una dintre ele nu voiau să aibă de-a face. Şi nu fără motiv.

– Idealul meu de soţ ar fi exact opusul domnului Hunt, şopti Annabelle.

– Ce surpriză, murmură Lillian, sarcastică. Erau cu toate de acord cu ea.

Un bărbat care încerca să urce pe scara socială putea fi iertat dacă poseda suficientă graţie. Nu era cazul lui Simon Hunt. Nu aveai cum să ai o discuţie politicoasă cu un bărbat care spunea întotdeauna ce gîndea, indiferent cît de neplăcute sau ofensatoare ar fi fost părerile lui.

Unii ar fi zis că Simon Hunt era un bărbat frumos. Annabelle presupunea că anumitor femei le plăcea masculinitatea lui robustă. Chiar şi ea trebuia să recunoască: sub hainele formale, de seară, se ghicea un trup puternic. Totul pălea însă din cauza mojiciei lui. Nu avea nimic sensibil, nici un dram de idealism sau eleganţă... totul la el se reducea la bani, totul era calculat şi egoist. Un altul în locul lui ar fi avut decenţa să se simtă stînjenit din cauza lipsei de rafinament, dar Hunt hotărîse să facă din asta o virtute. Îi plăcea să ia în rîs

obiceiurile şi moravurile aristocratice. Ochii îi străluceau, amuzaţi, de parcă ar fi rîs de ei toţi.

Spre uşurarea lui Annabelle, Hunt nu a dat nici un semn că şi-ar fi amintit de spectacolul din ziua precedentă, cînd îi furase un sărut la adăpostul întunericului. Cu trecerea timpului, ea era aproape convinsă că de fapt îşi imaginase totul. Privind retrospectiv, nimic nu mai părea real, în special răspunsul arzător dat de ea străinului îndrăzneţ.

Fără îndoială că existau multe persoane care îl dispreţuiau la rîndul lor pe Simon Hunt, dar el nu se lăsa intimidat, spre exasperarea lor. În ultimii ani devenise extrem de bogat, fiind acţiona majoritar la companii care fabricau utilaje pentru agricultură, vapoare sau locomotive. În ciuda comportamentului său nepoliticos, Hunt era invitat la petrecerile date de lumea bună pentru că era mult prea bogat ca să nu fie luat în seamă. Hunt întruchipa ameninţarea industriaşilor asupra aristocraţilor britanici care se încăpăţînau să facă în acelaşi fel agricultură de sute de ani. Nobilimea britanică îi permitea accesul în cercurile înalte dar continua să-l privească cu ostilitate. Iar lui Hunt părea să-i facă plăcere să intre cu forţa într-o societate care nu-l agrea.

În puţinele ocazii în care se întîlniseră pînă în ziua spectacolului, Annabelle îl tratase pe Simon Hunt cu răceală, respingîndu-i orice încercare de a face conversaţie şi refuzîndu-i invitaţiile la dans. El păruse amuzat de fiecare dată şi o privise cu insistenţă. Annabelle spera că într-o zi el nu se va mai arăta interesat de ea, dar pentru moment el rămînea enervant de insistent.

Annabelle a observat uşurarea celorlalte trei fete atunci cînd Hunt le-a ignorat şi şi-a îndreptat atenţia numai asupra ei.

– Domnişoară Peyton...

Nimic nu părea să scape privirii lui: nici mînecile peticite cu grijă ale rochiei ei, nici trandafirii abia îmbobociţi pe care şi-i prinsese la decolteu ca să mascheze marginea destrămată a corsajului, nici perlele false din cerceii ei. Annabelle l-a privit sfidător.

– Bună seara, domnule Hunt.

– Îmi acorzi un dans? o întrebă el fără să se mai obosească cu introducerea.

– Nu, mulţumesc.

– De ce nu?

– Mă dor picioarele.

Îşi arcui una din sprîncene:

– Oare de ce? Doar ai stat pe scaun toată seara.

Annabelle i-a susţinut privirea fără să clipească.

– Nu sînt obligată să-ţi dau explicaţii, domnule Hunt.

– Un vals nu poate fi chiar atît de obositor.

Annabelle făcea eforturi să-şi păstreze calmul.

– Nu ţi-a spus nimeni pînă acum că nu este politicos să insişti ca o doamnă să facă ceva ce nu doreşte, domnule Hunt?

El zîmbi slab:

– Dacă eram politicos n-aş fi obţinut niciodată ce-mi doream, domnişoară Peyton. M-am gîndit numai că ţi-ai dori să ieşi puţin de aici, din rîndul fetelor fără pretendenţi. Dacă balul acesta va fi la fel cu cele de pînă acum e foarte probabil să nu mai primeşti nici o altă invitaţie la dans.

– Cît farmec! spuse ironic Annabelle. Mă simt de-a dreptul flatată. Cum aş putea să refuz o asemenea invitaţie?

O privea din nou foarte atent:

– Dansezi cu mine, deci?

– Nu, îi răspunse ea scurt. Pleacă, te rog.

În loc să se retragă ruşinat, Hunt îi zîmbi larg. Semăna cu un pirat. Dinţii lui albi contrastau cu chipul bronzat.

– Ce rău vezi într-un dans? S-ar putea chiar să-ţi placă; sînt un dansator destul de bun.

– Domnule Hunt, murmură ea exasperată, numai ideea că aş putea să-ţi fiu parteneră într-un fel sau altul îmi îngheaţă sîngele în vene.

Hunt se aplecă spre ea şi-şi coborî tonul ca să nu mai fie auzit şi de altcineva:

– Foarte bine. Îţi dau însă un subiect de gîndire, domnişoară Peyton. S-ar putea să vină o zi în care nu-ţi vei mai permite să refuzi o ofertă onorabilă din partea cuiva ca mine...sau chiar una mai puţin onorabilă.

Annabelle făcu ochii mari şi simţi cum roşea. Era deja prea mult: stătuse toată seara lipită de perete iar acum era subiectul insultelor venite din partea unui bărbat pe care îl dispreţuia.

– Parcă ai juca rolul ticălosului într-o piesă proastă, domnule Hunt.

El îi zîmbi iar, făcu o plecăciune excesiv de politicoasă şi se îndepărtă.

Annabelle a rămas privind în urma lui.

Celelalte fete au oftat uşurate, la unison, văzîndu-l că se îndepărta.

Lillian Bowman a vorbit prima.

– Cuvîntul *nu* nu-l impresionează prea tare, nu-i aşa?

– Ce ţi-a spus la final, Annabelle? o întrebă curioasă Daisy. Te-ai înroşit imediat.

Annabelle se uita fix la carneţelul de bal şi urmărea cu degetul marginea copertei din argint.

– A insinuat că într-o zi voi ajunge într-o situaţie disperată şi voi fi nevoită să-i devin amantă.

Dacă n-ar fi fost atît de îngrijorată, Annabelle ar fi rîs văzîndu-le expresiile uluite. În loc să exclame, ultragiată, sau să abandoneze subiectul, Lillian i-a pus o întrebare la care Annabelle nu se aştepta:

– Şi avea dreptate?

– Avea dreptate în privinţa situaţiei mele disperate, recunoscu Annabelle. Dar nu voi ajunge amanta nimănui – nici a lui, nici a altcuiva. Prefer să mă mărit cu un fermier care cultivă sfeclă.

Lillian îi zîmbi, simţind din tonul ei cît era de hotărîtă.

– Îmi placi, să ştii, o anunţă şi se rezemă de spătarul scaunului, încrucişîndu-şi neglijent picioarele, lucru nepermis pentru o fată de măritat.

– Şi eu te plac, i-a răspuns automat Annabelle, pentru că aşa cereau bunele maniere: să răspundă imediat cu aceeaşi monedă. Dar de îndată ce a rostit cuvintele a constatat surprinsă că era adevărat.

Lillian a studiat-o din cap pînă în picioare şi a continuat:

– Mi-ar părea rău să te văd pe cîmp, ţinînd plugul de coarne. Meriţi mai mult de atît.

– Sînt de acord, spuse Annabelle. Dar ce este de făcut?

Întrebarea era retorică dar Lillian o luă în serios:

– Ajung imediat şi acolo. Înainte să fim întrerupte mă pregăteam să-ţi fac o propunere. Ar trebui să ne ajutăm reciproc să ne găsim cîte un soţ. Dacă domnul care ni se pare potrivit nu ne face curte o să-l „convingem" noi. Vom fi mai eficiente dacă ne unim forţele. Vom începe cu cea mai în vîrstă – deci cu tine, Annabelle – şi vom termina cu cea mai tînără.

– Spre dezavantajul meu, protestă Daisy.

– Aşa e drept, îi spuse Lillian. Tu ai mai mult timp la dispoziţie decît noi.

– La ce fel de ajutor te gîndeşti? o întrebă Annabelle.

– Orice e nevoie. Lillian începu să scrie ceva în carneţelul ei de bal. Ne vom compensa slăbiciunile una-alteia şi vom oferi sfaturi atunci cînd va fi nevoie. Zîmbi încîntată: vom fi o adevărată echipă de baseball.

Annabelle o privi cu scepticism.

– Te referi la jocul acela în care domnii lovesc o minge din piele cu o bîtă teşită?

– Nu numai domnii, îi răspunse Lillian. La New York pot juca şi doamnele, atît vreme cît nu-şi pierd minţile de exaltare.

Daisy zîmbi:

– Odată Lillian a fost atît de supărată din cauza unei lovituri ratate că a scos un ţăruş din pămînt.

– Era slăbit deja, protestă Lillian. Iar un ţăruş care nu este bine fixat este un pericol pentru jucători.

– Mai ales cînd arunci cu ceva în el, completă Daisy cu un zîmbet senin.

Annabelle îşi înăbuşi rîsul şi îşi mută privirea de la cele două surori la Evie, care le privea încurcată.

Îşi dădea seama la ce se gîndea: că surorile venite din America aveau nevoie de multă pregătire pînă cînd vor reuşi să atragă atenţia bărbaţilor de familie bună. Le privi din nou pe surorile Bowman şi zîmbi. Nu-i era deloc greu să şi le imagineze alergînd pe terenul de joc, cu cîte o bîtă în mînă, cu rochiile suflecate pînă la genunchi. Se întrebă dacă toate americancele erau la fel de lipsite de inhibiţii... Nu era de mirare că surorile Bowman îi înfricoşau pe toţi tinerii britanici de familie bună care îndrăzneau să se apropie de ele.

– Nu mi-am imaginat niciodată că găsirea unui soţ este un sport de echipă.

– Ar trebui să fie! spuse Lillian cu multă convingere. Gîndeşte-te cît de eficiente vom fi. Singura dificultate pe care o pot vedea ar fi să ne intereseze acelaşi bărbat... dar nu pare deloc probabil, ţinînd cont de gusturile noastre.

– Atunci vom conveni să nu concurăm pentru acelaşi bărbat, zise Annabelle.

– Şi m-mai mult decît atît: să nu ne facem rău niciodată una alteia.

– Ca în jurămîntul lui Hipocrat, zise Lillian.

– Eu cred că are dreptate, Lillian, protestă Daisy. Nu mai intimida biata fată!

Annabelle interveni repede, să nu le dea răgaz să se ia la ceartă:

– Va trebui să ne facem un plan, în funcţie de scopul fiecăreia.

– Şi ne vom spune totul, zise Daisy.

– T-toate detaliile? Chiar şi cele mai intime? întrebă Evie, timid.

– Oh, *mai ales* acelea!

Lillian zîmbi, după care începu să studieze rochia lui Annabelle.

– Hainele tale sînt îngrozitoare, îi spuse direct. O să-ţi trimit cîteva rochii de-ale mele. Am cufere întregi cu rochii pe care nu le-am îmbrăcat niciodată. N-o să-mi lipsească deloc, iar mama nici nu va observa.

Annabelle clătină imediat din cap, deşi îi era recunoscătoare pentru ofertă. Grijile financiare nu o părăseau niciodată.

– Nu pot accepta un asemenea dar. Eşti foarte generoasă, dar...

– Cea bleu, cu şnurul de culoarea lavandei, îi şopti Lillian lui Daisy. Ţi-o aminteşti?

– Va arăta minunat în ea, zise Daisy plină de entuziasm. Mai bine decît ai putea să arăţi tu, oricum.

– Mulţumesc, îi răspunse Lillian, amuzată.

– Zău, nu se poate... protestă Annabelle.

– Şi cea verde din muselină cu garnitura din dantelă albă, continuă Lillian.

– Nu-ţi pot lua rochiile, Lillian, insistă în şoaptă Annabelle.

Fata ridică privirea spre ea:

– De ce nu?

– În primul rînd pentru că nu-mi permit să te răsplătesc. Şi oricum nu-mi va folosi la nimic. Hainele frumoase nu vor compensa lipsa zestrei.

– Oh, banii, spuse Lillian cu tonul cuiva care nu dusese niciodată lipsă de nimic. Mă vei răsplăti cu ceva mai valoros decît banii. Ne vei învăţa pe mine şi pe Daisy cum să fim... aşa ca tine. Învaţă-ne ce să facem şi ce să spunem, toate regulile nescrise pe care noi le încălcăm atît de des. Abia atunci ni

se vor deschide toate uşile care acum ni se închid în nas. Cît priveşte lipsa de zestre... tu prinde-l în cîrlig. Iar noi te vom ajuta să-l aduci la mal.

Annabelle se uita uimită la ele.

– Voi chiar vorbiţi serios.

– Bineînţeles, îi răspunse Daisy. Ce uşurare să avem în sfîrşit ceva de făcut, în loc să stăm lipite de perete ca nişte idioate! Lillian şi cu mine mai aveam puţin şi înnebuneam de atîta plictiseală.

– Şi-şi eu la fel, adăugă Evie.

– Ei bine... Annabelle le privi pe rînd şi zîmbi: dacă toate trei sînteţi de acord atunci sînt şi eu. N-ar trebui să încheiem un pact, să-l semnăm cu sînge sau aşa ceva?

– Doamne fereşte, nu! zise Lillian. Nu cred că e nevoie să ne tăiem o venă. Făcu un semn spre carneţelul de bal. Acum ar trebui să facem o listă cu cei mai promiţători candidaţi care au mai rămas. Numai unul şi unul... Îi trecem în ordinea rangului? Începem cu ducii?

Annabelle clătină din cap:

– Nu cred că e bine să începem cu ei. Nu cunosc nici un duce necăsătorit care să aibă sub şaptezeci de ani şi toţi dinţii în gură.

– Deci inteligenţa şi farmecul sînt negociabile dar dinţii nu? spuse Lillian făcînd-o pe Annabelle să izbucnească în rîs.

– Dinţii sînt şi ei negociabili... dar sînt de preferat.

– Bine, atunci. Să-i lăsăm pe duci şi să trecem la conţi. Lordul Westcliff, de exemplu...

– Nu, nu Westcliff. Annabelle se cutremură şi adăugă: e un bărbat rece şi nu e deloc interesat de mine. Aproape că m-am aruncat în braţele lui cînd

mi-am făcut ieşirea în societate, acum patru ani, dar mi-a aruncat o privire care m-a îngheţat, de parcă eram o mizerie care i se lipise de talpa pantofului.

– Să-l lăsăm deci pe Westcliff. Lillian ridică sprîncenele, întrebător: ce zici de lordul St. Vincent? E tînăr, necăsătorit, frumos...

– N-o să meargă, zise Annabelle. St. Vincent nu m-ar cere niciodată, indiferent de cît de compromiţătoare ar fi situaţia. A sedus şi compromis pînă acum cel puţin şase femei. Onoarea nu înseamnă nimic pentru el.

– Ar mai fi contele de Eglinton, sugeră Evie. Este însă c-cam sărac şi a-are peste cincizeci de ani...

– Trece-l pe listă. Nu-mi permit să fiu pretenţioasă.

– Mai este şi vicontele Rosebury, spuse Lillian încruntîndu-se uşor. Deşi e cam ciudat... şi cam ofilit.

– Atîta vreme cît are bani poate fi oricît de ofilit, oriunde, zise Annabelle, făcîndu-le pe fete să chicotească. Trece-l şi pe el.

Cele patru fete lucrau de zor la listă, ignorînd muzica şi perechile care se învîrteau prin faţa lor. Din cînd în cînd rîdeau zgomotos, atrăgînd asupra lor priviri curioase.

– Mai încet, zise Annabelle, făcînd eforturi să rămînă serioasă. Nu trebuie să ghicească nimeni ce punem la cale... iar fetele de măritat nu ar trebui să rîdă în public.

Încercau din răsputeri să arboreze nişte feţe serioase dar nu reuşeau decît să chicotească iar.

– Ia te uită! exclamă Lillian privind lista de candidaţi la însurătoare. Pentru prima oară carneţelele noastre de dans sînt pline. Gînditoare, adăugă: mulţi dintre aceşti domni sînt invitaţii lui Westcliff, în Hampshire, la partida de vînătoare care încheie sezonul. Daisy şi eu am fost invitate deja. Tu, Annabelle?

– O cunosc pe una din surorile lui, zise Annabelle. Cred că o pot convinge să mă invite. O s-o implor, dacă trebuie.

– Pun şi eu o vorbă bună pentru tine, spuse Lillian cu convingere. Se uită la Evie: şi pentru tine.

– Cît va fi de distractiv! exclamă Daisy. Planul este gata. De azi în două săptămîni invadăm ţinutul Hampshire şi-i găsim un soţ lui Annabelle. Bătură toate patru din palme, chicotind şi simţindu-se mai pline de curaj ca niciodată.

Poate că norocul meu se va schimba, îşi spuse Annabelle, închise ochii şi rosti în gînd o rugăciune scurtă, plină de speranţă.

CAPITOLUL 2

Simon Hunt învăţase de la o vîrstă fragedă că lumea putea fi nemiloasă cu cei care nu fuseseră binecuvîntaţi cu sînge nobil sau avere. Era de zece ori mai agresiv şi mai ambiţios deçît un om obişnuit. Oamenii preferau adesea să-l lase să obţină ce dorea decît să îi stea împotrivă. Deşi Simon era dominator şi adesea lipsit de scrupule, somnul lui nu era tulburat de mustrări de conştiinţă. Era o lege a naturii: cei puternici supravieţuiesc iar cei slabi ar fi mai bine să se dea deoparte.

Tatăl lui era măcelar şi le oferise un trai îndestulat celor şase membri ai familiei. Cînd a fost suficient de mare să poată mînui satîrul, Simon a devenit ajutorul lui. După anii de muncă în prăvălia tatălui său avea braţe puternice şi umeri laţi, de măcelar. Toţi se aşteptau să se ocupe de afacerea familiei, dar la douăzeci şi unu de ani şi-a dezamăgit tatăl şi a plecat în căutarea unei altfel de vieţi. După ce şi-a investit pentru prima dată micile economii, Simon şi-a descoperit adevăratul talent – să facă bani.

Lui Simon îi plăceau limbajul economic, elementele de risc, întrepătrunderea dintre comerţ, industrie şi politică... şi a înţeles imediat că reţeaua de căi ferate, acum în extindere, era cea care ajuta băncile să devină mai eficiente. Transportul de bani, crearea de oportunităţi de dezvoltare rapidă, toate depindeau de căile ferate. Simon şi-a urmat instinctul şi şi-a investit în ele toţi banii, pînă la ultimul cent. A fost răsplătit cu un profit exploziv pe care l-a investit imediat în alte domenii. Acum, la treizeci şi trei de ani, avea trei fabrici, o turnătorie şi un şantier naval. Era oaspete – deşi nedorit – la balurile aristocratice şi stătea umăr la umăr cu nobilii la masa de consiliu a şase companii.

După ani de muncă neobosită obţinuse aproape tot ce-şi dorise. Cu toate astea, dacă ar fi fost întrebat dacă era fericit, ar fi strîmbat din nas. Fericirea era un semn sigur de automulţumire. Prin felul lui de a fi, Simon nu era niciodată mulţumit. Şi nici nu dorea să fie.

În acelaşi timp... adînc în sufletul lui, într-un colţ al inimii lui neglijate, exista o singură dorinţă.

A aruncat o privire prin sala de bal şi a simţit o împunsătură în inimă, cea pe care o simţea întotdeauna cînd o vedea pe Annabelle Peyton. Deşi putea alege din atîtea de femei – şi nu erau puţine la număr – nici una nu-i atrăsese atenţia. Annabelle era foarte frumoasă – Dumnezeu o binecuvîntase în această privinţă. Dacă Simon ar fi fost poet i-ar fi descris farmecele în zeci de fraze entuziaste. Era însă un plebeu care nu-şi găsea cuvintele pentru a-şi descrie atracţia pe care o simţea pentru ea. Ştia doar că Annabelle arăta superb în lumina candelabrelor.

Simon nu uitase niciodată momentul în care o văzuse pentru prima oară, în faţa teatrului, căutînd încruntată prin geantă. Părul îi strălucea în soare, căpătînd străluciri de aur şi şampanie, iar pielea îi radia. Era fermecătoare cu ochii ei albaştri, strălucitori, pielea catifelată şi cuta de pe frunte pe care tînjea să i-o poată face să dispară.

În alte condiţii Annabelle ar fi fost măritată demult. Simon ştia că familia Peyton sărăcise şi trăia timpuri grele, dar presupusese că orice nobil întreg la cap i-ar fi văzut valoarea şi ar fi cerut-o imediat. Au trecut însă doi ani şi Annabelle era tot nemăritată. Speranţa a încolţit în sufletul lui Simon. Vedea cît era de hotărîtă să-şi găsească un soţ, siguranţa cu care purta rochiile din ce în ce mai deteriorate... era o imagine a valorii pe care considera că o are, în ciuda lipsei de zestre. Arta de care dădea dovadă în căutarea unui soţ îi amintea de un jucător care mizează totul în ultimul joc şi pierde. Annabelle era inteligentă, atentă, prea puţin dispusă la compromisuri şi încă frumoasă, deşi ameninţarea sărăciei adusese o anume asprime în privirea ei. În mod egoist, lui Simon nu-i părea rău că avea probleme financiare. Avea astfel o şansă de care altfel nu s-ar fi putut bucura.

Problema era că Simon nu ştia cum să o facă pe Annabelle să-l dorească. Era evident că tot ce reprezenta el îi provoca repulsie. Simon era pe deplin conştient de caracterul cu care fusese înzestrat. Mai mult decît atît, nu aspira deloc să devină un gentleman. Era doar un bărbat cu o mulţime de bani, frustrat că nu putea să cumpere singurul lucru pe care şi-l dorea cu adevărat.

Pînă acum, strategia lui Simon era cea a aşteptării. Ştia că disperarea avea să o împingă pe Annabelle să facă lucruri la care pînă atunci nici nu se gîndise. Privaţiunile fac ca o situaţie să se prezinte într-o lumină nouă. Curînd, jocul lui Annabelle urma să se sfîrşească. Trebuia să aleagă între a se căsători cu un bărbat sărac sau a deveni amanta unuia bogat. Iar în acest caz patul lui era cel care o aştepta.

– E o bucăţică bună, nu-i aşa? auzi el comentariul lui Henry Burdick al cărui tată, un viconte, se zvonea că ar fi fost pe patul de moarte. Prins într-o interminabilă aşteptare a morţii tatălui şi a moştenirii titlului şi averii familiei, Burdick îşi petrecea timpul jucînd jocuri de noroc şi curtînd femei. Îi urmărise privirea lui Simon şi o văzuse pe Annabelle, care purta o discuţie animată cu celelalte fete de măritat din jurul ei.

– Probabil, nu am de unde să ştiu, îi răspunse Simon, simţind antipatie pentru Burdick şi cei asemenea lui, cei cărora li se oferiseră toate privilegiile pe o tavă de argint, din ziua în care se născuseră. Şi care, în majoritatea lor, nu făceau nimic să justifice generozitatea sorţii.

Burdick zîmbi. Era roşu la faţă din cauza băuturii şi de prea multă mîncare.

– Eu am de gînd să aflu cît de curînd, spuse el.

Ca Burdick mai erau destui. Mulţi bărbaţi puseseră ochii pe Annabelle şi o pîndeau precum o haită de lupi. În momentul în care, slăbită, prada rănită nu mai putea opune rezistenţă, unul dintre ei avea să atace. Ca şi în natură, masculul dominant era cel care cîştiga tot.

Simon îi zîmbi slab:

– Mă surprinzi, murmură el. Credeam că situaţia dificilă în care se află o doamnă le inspiră domnilor din înalta societate o purtare plină de galanterie. În loc de asta, aud cuvinte la care m-aş fi aşteptat doar din partea unora *ca mine*.

Burdick rîse înfundat, fără să vadă privirea de oţel din ochii lui Simon.

– Doamnă sau nu, va trebui să-l aleagă pe unul dintre noi cînd va ajunge la fundul sacului.

– O s-o ceară vreunul în căsătorie?

– Dumnezeule, de ce? Burdick îşi trecu limba peste buze, anticipînd ceea ce urma. Nu e nevoie să te însori cu ea, de vreme ce va fi la dispoziţia oricui poate oferi preţul corect.

– Poate că este prea mîndră ca să facă asta.

– Mă îndoiesc, îi răspunse vesel aristocratul. Femeile aşa ca ea, frumoase şi sărace nu-şi pot permite să aibă onoare. Şi apoi circulă deja zvonul că lordul Hodgeham a avut deja parte de nurii ei.

– Hodgeham? Uimit, Simon încerca să-şi păstreze o mină lipsită de expresie. De unde a pornit zvonul?

– Trăsura lui Hodgeham a fost văzută în spatele casei familiei Peyton la ore ciudate, noaptea... iar unii creditori spun că au fost plătiţi de el, din cînd în cînd. Burdick făcu o pauză după care continuă: merită să-l plăteşti pe băcanul lor, după o noapte petrecută între coapsele astea frumoase, nu crezi?

Răspunsul lui instantaneu a fost impulsul de a-i separa capul lui Burdick de restul corpului. Nu-şi dădea seama dacă reacţiona aşa pentru că şi-o imagina pe Annabelle în pat cu porcul de Hodgeham sau pentru că Burdick savura o bîrfă care era nefondată, mai mult ca sigur.

– Dacă vrei să pătezi reputaţia unei doamne ar trebui să ai dovezi, îi spuse Simon, străduindu-se să fie calm.

– Bîrfa nu are nevoie de dovezi, îi răspunse tînărul şi îi făcu cu ochiul. Iar timpul va arăta adevăratul ei caracter. Hodgeham nu are mijloace materiale să întreţină o frumuseţe ca ea. În curînd ea îşi va dori mai mult. Pun pariu că la sfîrşitul sezonului va pleca cu cel mai bogat dintre toţi.

– Iar acela voi fi eu, spuse încet Simon.

Burdick clipi surprins. Zîmbetul i se şterse de pe buze.

– Ce...?

– Te-am văzut şi pe tine şi pe idioţii cu care umbli cum i-aţi dat tîrcoale timp de doi ani. V-a trecut rîndul.

– Ne-a trecut... Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă Burdick, indignat.

– Vreau să spun că acela care va intra pe teritoriul meu va avea de suferit, atît mental cît şi fizic sau financiar. Iar următoarea persoană care va repeta în prezenţa mea o bîrfă legată de domnişoara Peyton va face cunoştinţă cu pumnul meu. Simon zîmbea ameninţător în timp ce Burdick îl privea împietrit. Spune-le asta tuturor celor interesaţi, îl sfătui el şi se îndepărtă.

CAPITOLUL 3

După ce a fost condusă acasă.de verişoara mai mare care îi servea din timp în timp drept însoţitoare, Annabelle a intrat în holul de la intrare, gol şi rece. S-a oprit o clipă văzînd pălăria aşezată pe măsuţa în formă de semilună de lîngă perete. Era un joben gri cu panglică vişiniu închis din satin. O pălărie deosebită de cele simple, negre, purtate de majoritatea bărbaţilor. Annabelle o văzuse de prea multe ori acolo, pe măsuţă, semănînd cu un şarpe încolăcit.

Un baston elegant cu mînerul în formă de diamant era sprijinit de masă. Annabelle ar fi vrut să-l ia şi să turtească cu el jobenul – de preferat atunci cînd se afla pe capul stăpînului său. Nu a făcut-o însă, ci a urcat scările, încruntată şi cu inima grea.

Cînd să ajungă la etajul al doilea, unde se aflau dormitoarele, l-a văzut stînd în capul scărilor. A privit-o cu un rînjet întipărit pe faţa roz, transpirată. O şuviţă îi stătea strîmb, în sus, precum o creastă de cocoş.

– Lord Hodgeham, spuse Annabelle cu răceală, înghiţindu-şi furia şi ruşinea. Hodgeham era unul dintre puţinii oameni pe care îi ura cu adevărat. Un aşa-zis prieten al tatălui ei, Hodgeham le făcea vizite din cînd în cînd, niciodată la orele obişnuite pentru vizite. Venea seara tîrziu şi stătea singur cu mama ei, Philippa, închişi într-o cameră, sfidînd toate regulile dictate de etichetă. În zilele care urmau unei vizite, Annabelle observa cum anumite datorii le erau achitate în mod misterios, iar cîţiva dintre creditorii lor se linişteau brusc. Iar Philippa era neobişnuit de tăcută şi de iritată.

Lui Annabelle îi era imposibil să creadă că mama ei, un monument de bună cuviinţă, i-ar fi putut permite cuiva să se folosească de trupul ei în schimbul banilor. Dar era singura concluzie pe care putea să o tragă, concluzie care o umplea de ruşine şi de furie. Mînia nu era doar la adresa mamei ei ci şi a situaţiei ei, pentru că nu fusese capabilă să-şi găsească un soţ. Avusese nevoie de mult timp să înţeleagă că nu va primi nici o ofertă de la vreun domn, indiferent cît de frumoasă şi de fermecătoare ar fi fost. Oricît interes i-ar fi arătat un domn, nu-i propunea nimic respectabil.

De cînd îşi făcuse debutul în societate, Annabelle fusese obligată să accepte că visele ei de a întîlni un bărbat frumos şi cultivat care să se îndrăgostească de ea şi să facă să-i dispară toate problemele erau nişte fantezii naive. Deziluziile ei s-au transformat într-o adîncă dezamăgire în cel de-al treilea sezon. Acum, că se încheia şi cel de-al patrulea, imaginea deloc atrăgătoare cu ea devenind soţie de fermier era periculos de aproape de realitate.

Cu o expresie împietrită, Annabelle a încercat să treacă în tăcere pe lîngă Hodgeham. El a prins-o de braţ, oprind-o. Annabelle s-a dat înapoi ca arsă, aproape pierzîndu-şi echilibrul.

– Nu mă atinge! spuse ea privindu-l în ochi.

Ochii lui Hodgeham păreau şi mai albaştri. Se sprijini de balustradă, blocîndu-i trecerea.

– Cîtă lipsă de ospitalitate! murmură el cu vocea de tenor caracteristică multor bărbaţi de înălţimea lui. După toate favorurile pe care le-am făcut familiei tale...

– Nu ne-ai făcut nici o favoare, spuse sec Annabelle.

– Dacă nu eram eu ajungeaţi de mult pe drumuri.

– Sugerezi cumva că ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare? îl întrebă Annabelle plină de ură. Eşti mai rău ca o pasăre de pradă.

– Tot ce am luat mi-a fost oferit de bunăvoie. Hodgeham întinse mîna şi îi atinse bărbia, făcînd-o să se cutremure, dezgustată. Ca să fiu sincer, mama ta e mult prea docilă pentru gustul meu. Se apropie şi mai mult, pînă cînd mirosul lui – de transpiraţie acoperită cu parfum – îi umplu nările lui Annabelle. Poate că data viitoare te încerc pe tine, murmură el.

Se aştepta fără îndoială ca Annabelle să ţipe, să roşească sau să se roage de el. În loc de asta, Annabelle îi susţinu privirea.

– Bătrîn nebun! Dacă ar fi să devin amanta cuiva, nu crezi că l-aş alege pe unul mai bun ca tine?

Cu oarecare efort, Hodgeham îşi ţuguie buzele într-un zîmbet:

– Nu e înţelept din partea ta să mă transformi într-un duşman. Dacă spun anumite lucruri acolo unde trebuie, familia ta va fi nenorocită pentru totdeauna. Se uită la rochia ponosită şi adăugă: nu m-aş purta aşa dacă aş fi în locul tău. Nu ai de ce să fii dispreţuitoare, atîta timp cît eşti în zdrenţe şi ai falsuri în loc de pietre preţioase.

Annabelle se înroşi ca focul şi îi dădu mîna deoparte exact în clipa în care el încerca să-i atingă corsajul. Rîzînd în barbă, Hodgeham coborî treptele. Annabelle rămase pe loc, împietrită. Cînd auzi uşa deschizîndu-se şi apoi închizîndu-se la loc coborî în grabă treptele şi răsuci cheia în broască. Respira greu din cauza enervării şi a ruşinii. Îşi lipi palmele de uşa grea din stejar, apoi îşi sprijini de ea şi fruntea.

– Ajunge, îşi spuse ea, tremurînd de furie. Gata cu Hodgeham, cu datoriile neplătite... au suferit cu toţii mult prea mult. Trebuia să se mărite imediat, să-şi găsească un soţ în Hampshire, la partida de vînătoare. Iar dacă nu reuşea...

Îşi lăsă palmele să alunece pe uşă. Dacă nu reuşea să se mărite trebuia să devină amanta cuiva. Nimeni nu părea să şi-o dorească de nevastă, dar erau numeroşi domni dispuşi să trăiască cu ea în păcat. Dacă era deşteaptă putea să cîştige o avere. Se înfioră la gîndul că nu avea să mai iasă niciodată în societate, fiind dispreţuită şi ostracizată, preţuită doar pentru ce făcea în pat. Alternativa, traiul în sărăcia cea virtuoasă, ca spălătoreasă, cusătoreasă sau chiar guvernantă era şi mai periculoasă. O tînără aflată în acea postură era la cheremul oricui. Iar banii cîştigaţi nu ar fi fost de ajuns să-şi întreţină mama sau pe

Jeremy, care ar fi fost nevoit să-şi ia şi el o slujbă. Moralitatea era o virtute pe care Annabelle nu şi-o mai permitea. Trăiau toţi trei într-un castel din cărţi de joc... iar cel mai mic semn de agitaţie putea duce la prăbuşirea lui.

În dimineaţa care a urmat, Annabelle stătea aşezată la masa de mic dejun cu o ceaşcă din porţelan între degetele îngheţate. Îşi terminase ceaiul dar ceaşca era caldă încă. Era şi uşor ciobită, iar Annabelle trecea cu degetul iar şi iar peste margine. Nu a ridicat privirea cînd a auzit-o pe mama ei, Philippa, intrînd în cameră.

– Ceai? a întrebat pe un ton neutru şi a auzit-o murmurînd afirmativ. Annabelle a turnat ceaiul într-o ceaşcă aflată în faţa ei, l-a îndulcit cu o bucată mică de zahăr şi a turnat un strop de lapte.

– Nu mai beau ceaiul îndulcit, spuse Philippa. Îmi place mai mult fără zahăr.

Mamei ei îi plăceau mult dulciurile, ştia asta prea bine.

– Încă ne putem permite să bem ceaiul îndulcit, îi răspunse Annabelle, amestecînd în ceaşcă cu gesturi energice. Ridică privirea şi îi întinse ceaşca mamei ei. Aşa cum se aşteptase, Philippa era trasă la faţă şi posacă. Altă dată lui Annabelle i s-ar fi părut de neconceput ca mama ei cea elegantă şi veselă, mult mai frumoasă decît mamele prietenelor ei, să arboreze o asemenea expresie. În timp ce-şi studia mama, Annabelle şi-a dat seama că şi pe chipul ei se citea îngrijorare şi nemulţumire.

– Cum a fost la bal? a întrebat-o Philippa, apropiindu-şi faţa de ceaşcă, pentru ca aburul să-i atingă obrajii.

– Dezastrul obişnuit, spuse Annabelle încercînd să destindă atmosfera cu un zîmbet slab. Singurul care m-a invitat la dans a fost domnul Hunt.

– Dumnezeule mare! murmură Philippa şi sorbi din ceai. Ai acceptat?

– Bineînţeles că nu. N-ar fi avut nici un rost. Nu se gîndeşte la însurătoare, e uşor de înţeles după privirile pe care mi le aruncă.

– Chiar şi cei ca domnul Hunt se căsătoresc, continuă Philippa, ridicînd privirea de la ceaşca de ceai. Iar tu ai fi soţia ideală. L-ai mai domoli puţin, l-ai ajuta să se integreze mai uşor în înalta societate...

– Doamne, mamă, mă încurajezi să-i accept atenţiile?

– Nu, zise Philippa ridicînd linguriţa şi amestecînd, fără să fie necesar. Nu, dacă ai obiecţii la adresa lui. Dar trebuie să iei în calcul averea...

– Nu e genul care să se însoare, mamă. Toată lumea ştie asta. Orice aş face, nu voi primi o ofertă respectabilă din partea lui. Annabelle căută în zaharniţă cea mai mică bucată de zahăr, o lăsă să cadă în ceaşcă şi îşi mai turnă un ceai.

Philippa îşi feri intenţionat privirea şi schimbă subiectul cu unul şi mai neplăcut:

– Nu mai avem posibilitatea să-l ţinem pe Jeremy la şcoală semestrul viitor. Servitorii nu au fost plătiţi de două luni. Avem datorii...

– Ştiu toate astea, spuse Annabelle roşind iritată. O să-mi găsesc un soţ, mamă. Curînd. Se

forţă să zîmbească. Ce-ai zice de o călătorie în Hampşhire? Acum că sezonul se sfîrşeşte multă lume pleacă din Londra în căutare de noi amuzamente. Cum ar fi vînătoarea organizată de lordul Westcliff la moşia lui.

Philippa o privea cu interes.

– N-am ştiut că am primit o invitaţie din partea contelui.

– Nici nu am primit, îi răspunse Annabelle. Încă. Dar o vom primi... şi presimt că acolo ne vor aştepta numai lucruri bune, mamă.

CAPITOLUL 4

O mulţime de cutii, mari şi mici au sosit pe numele lui Annabelle, cu două zile înainte de a pleca în Hampshire. Lacheul a trebuit să facă trei drumuri ca să le aducă din hol în dormitor şi le-a aşezat una peste alta, lîngă pat. Annabelle le-a deschis cu grijă şi a descoperit şase rochii care nu fuseseră îmbrăcate niciodată, din tafta de mătase şi muselină viu colorată, jachete asortate şi o rochie de bal din mătase grea de culoarea fildeşului cu o dantelă delicată de Belgia pe corsaj şi pe mîneci. În cutii mai erau mănuşi, şaluri, eşarfe şi pălării de o calitate şi o frumuseţe care aproape că au făcut-o să plîngă. Rochiile şi accesoriile costaseră probabil o avere. Un nimic pentru surorile Bowman, un cadou copleşitor pentru Annabelle.

Luă biletul care însoţise cutiile, rupse sigiliul de ceară şi citi rîndurile scrise cu o mînă fermă:

De la zînele tale cele bune, cunoscute sub numele de Lillian şi Daisy. Să ai succes la vînătoare, în Hampshire.

P.S. Nu ţi-ai pierdut curajul, nu-i aşa?

Le răspunse:

Dragele mele zîne bune,

Curajul este singurul care mi-a mai rămas. Mulţumesc mult pentru rochii. Sînt atît de fericită că voi purta din nou haine drăguţe! Acesta este unul dintre defectele mele: îmi plac nespus lucrurile frumoase.

A voastră devotată,
Annabelle

P.S. Vă returnez pantofii. Îmi sînt mult prea mici. Şi eu care auzisem că americancele au picior mare!

Dragă Annabelle,

E un defect să-ţi placă lucrurile frumoase? Asta trebuie să fie o noţiune britanică de care noi nu am auzit în Manhattanville. Pentru remarca legată de picioare te provocăm să joci baseball cu noi, în Hampshire. O să-ţi placă la nebunie să loveşti mingea cu bîta. Nimic nu-ţi dă o mai mare satisfacţie.

Dragă Lillian şi Daisy,

Accept să joc baseball dacă reuşiţi să o convingeţi şi pe Evie să participe, lucru de care mă îndoiesc. Deşi nu mă pot pronunţa pînă nu încerc, sînt convinsă că există şi alte

lucruri care să-mi aducă satisfacţie. De exemplu găsirea unui soţ...

A propos, cu ce te îmbraci cînd joci baseball? Cu o rochie obişnuită, de stradă?

Dragă Annabelle,
Jucăm în pantalonaşi, bineînţeles. Nu poţi alerga cum trebuie în fustă.

Dragă Lillian şi Daisy,
Cuvîntul „pantalonaşi" nu-mi este foarte familiar. Vă referiţi cumva la dessous-uri? Sînt sigură, totuşi, că nu-mi sugeraţi să alerg aşa pe afară, ca un copil sălbatic...

Dragă Annabelle,
Să ştii că Evie a spus da.

Dragă Evie,
Nu mi-a venit să-mi cred ochilor cînd surorile Bowman mi-au scris că ai acceptat să joci baseball în pantalonaşi. Este adevărat? Chiar ai spus asta? Sper să negi totul, pentru că acceptul meu este în strînsă legătură cu al tău.

Dragă Annabelle,
Sînt convinsă că mă voi vindeca de timiditate în compania surorilor Bowman. Iar o

partidă de baseball în pantalonaşi pare un început promiţător. Te-am şocat? N-am mai şocat pe nimeni pînă acum, nici măcar pe minel Sper că vei fi impresionată de hotărîrea mea.

Dragă Evie,

Sînt impresionată, amuzată şi cumva neliniştită. Cine ştie în ce belea mai intrăm din cauza celor două surori? Unde crezi tu că putem juca baseball în dessous-uri fără să fim observate? Sînt de-a dreptul şocată de neobrăzarea ta.

Dragă Annabelle,

Am ajuns la concluzia că există două feluri de oameni... cei care aleg să fie stăpîni pe soarta lor şi cei care stau deoparte, pe scaun, în timp ce ceilalţi dansează. Prefer să fac parte din prima categorie. Cît priveşte meciul, sînt convinsă că de detalli se vor ocupa surorile Bowman.

Cu toată dragostea,
Evie cea obraznică

În timp ce făceau schimb de scrisori, Annabelle a redescoperit ceva ce uitase demult... plăcerea de a avea prietene. Prietenele ei din trecut se căsătoriseră iar ea fusese lăsată pe dinafară. Statutul ei de fată rămasă nemăritată împreună cu lipsa de avere creaseră un abis de netrecut. În ultimii ani devenise tot mai retrasă, ba chiar făcuse

eforturi să evite compania fetelor cu care stătuse de vorbă sau rîsese cîndva şi cărora le împărtăşise secretele ei.

Acum căpătase trei prietene dintr-un foc. Cu ele avea ceva în comun. Erau toate tinere, cu vise, speranţe şi temeri... toate cunoşteau prea bine cum arătau pantofii negri, lustruiţi ai domnilor, pentru că îi văzuseră de prea multe ori de pe scaunele pe care stătuseră, aliniate lîngă perete. Nu aveau nimic de pierdut dacă se ajutau una pe alta. Din contră, aveau doar de cîştigat.

– Annabelle, se auzi vocea mamei ei, care stătea în prag în timp ce ea aşeza o pereche de mănuşi noi într-o valiză. Trebuie să-ţi pun o întrebare şi te rog să-mi răspunzi cinstit.

– Întotdeauna sînt sinceră cu tine, mamă, îi răspunse Annabelle ridicînd ochii spre ea. Se simţi brusc vinovată văzînd neliniştea de pe faţa frumoasă a Phillipei. Era sătulă de vinovăţie, de a ei sau de cea a mamei ei. Îi era milă de mama ei pentru că trebuia să se sacrifice şi să se culce cu Hodgeham. Dar undeva în adîncul sufletului se întreba de ce se mulţumise cu puţinul pe care i-l dădea el şi nu avusese pretenţii mai mari, dacă tot se hotărîse să devină amanta cuiva.

– De unde sînt toate aceste haine? o întrebă direct Philippa.

Annabelle se încruntă:

– Ţi-am spus deja, mamă. De la Lillian Bowman. De ce mă priveşti aşa?

– Nu ţi le-a trimis vreun bărbat? Domnul Hunt, poate?

Annabelle rămăsese cu gura căscată.

– Mă întrebi dacă... *cu el*? Dumnezeule, mamă! De unde ţi-a venit o asemenea idee?

Mama i-a susţinut privirea fără să clipească.

– I-ai pomenit numele destul de des în acest sezon. Mult mai mult decît numele oricărui alt bărbat. Iar rochiile acestea sînt destul de scumpe...

– Nu sînt de la el, spuse ferm Annabelle.

Philippa păru că se relaxează dar ochii îi rămăseseră întrebători. Neobişnuită să fie privită cu suspiciune, Annabelle îşi aşează o pălărie pe cap, spre frunte.

– Nu sînt de la el, repetă ea.

Amanta lui Simon Hunt... Annabelle se întoarse spre oglindă, lipsită de expresie. Mama ei avea dreptate: îl pomenise des în ultimul timp. Avea ceva care o făcea să se gîndească mult la el după ce se întîlneau. Nici unul dintre ceilalţi bărbaţi pe care îi cunoştea nu erau atît de carismatici, de atrăgători şi nici nu-şi manifestaseră direct interesul pentru ea. Iar acum, în ultimele săptămîni ale sezonului, ea se trezea gîndindu-se la lucruri care nu i-ar fi trecut prin minte unei tinere decente. Ştia că putea deveni amanta lui Simon Hunt, fără un efort prea mare, iar necazurile lor aveau să se sfîrşească. Era un om bogat care îi putea oferi orice îşi dorea. I-ar fi plătit toate datoriile familiei, i-ar fi cumpărat haine frumoase, bijuterii, o trăsură, o casă... şi toate astea doar dacă se culca cu el.

Gîndul a făcut-o să i se strîngă stomacul. Se imagina în pat cu Simon Hunt, ce anume i-ar fi cerut, mîinile lui pe trupul ei, gura lui...

Roşi şi încercă să se gîndească la altceva, jucîndu-se cu panglica roz din mătase care îi împodobea pălăria. Dacă devenea amanta lui Simon

Hunt, el avea să o posede complet, în pat şi în afara lui, iar gîndul că ar fi fost complet la cheremul lui o înfricoşa. O voce batjocoritoare îi răsuna în minte: onoarea este atît de importantă pentru tine? Mai importantă decît bunăstarea familiei tale? Decît propria ta supravieţuire?

– Da, îi răspunse ea propriei imagini din oglindă. În clipa asta, da. Mai tîrziu nu ştia care putea fi răspunsul. Deocamdată nu-şi pierduse respectul de sine... şi avea să lupte să şi-l păstreze atîta timp cît mai exista o speranţă.

CAPITOLUL 5

Era uşor de înţeles de ce numele de Hampshire deriva din vechiul cuvînt *hâmm*, care însemna luncă. Ţinutul, fost domeniu regal de vînătoare, era bogat în pajişti, cîmpuri acoperite cu iarbă neagră şi păduri. Oferea activităţi oricărui sportiv, fiind un ţinut în care coastele abrupte şi vîlcelele adînci şi verzi contrastau dramatic cu rîurile pline cu păstrăvi. Stony Cross Park era domeniul contelui Westcliff, un giuvaier aşezat într-o vale fertilă care brăzda cîţiva acri de pădure. La Stony Cross Park oaspeţii erau mereu bineveniţi, pentru că Westcliff era o gazdă desăvîrşită în aceeaşi măsură în care era un vînător pasionat.

Lordul Westcliff era un bărbat cu o onoare imaculată şi principii înalte. Nu era niciodată implicat în scandaluri, nu tolera intrigile şi moralitatea îndoielnică caracteristice societăţii londoneze. Îşi petrecea mult timp la ţară, achitîndu-se de îndatoririle lui şi ajutîndu-şi arendaşii. Venea la Londra doar atunci cînd diversele afaceri sau interesele politice îi solicitau atenţia.

Într-una dintre aceste călătorii îl cunoscuse şi Annabelle. Făcuseră cunoştinţă la o serată. Deşi nu era un bărbat frumos, Westcliff era destul de atrăgător. Era de înălţime medie dar avea o alură puternică, de sportiv, şi un aer neîndoielnic de virilitate. Toate acestea combinate cu o avere imensă şi un important titlu nobiliar îl transformaseră în cea mai rîvnită partidă din Anglia. Evident, Annabelle nu-şi irosise timpul şi încercase să flirteze cu el din seara în care se cunoscuseră. Westcliff era însă obişnuit cu atenţiile tinerelor doritoare şi o etichetase imediat ca vînătoare de soţi, lucru care o rănise, deşi era adevărat, trebuia să recunoască.

De cînd fusese respinsă de Westcliff, Annabelle făcuse mari eforturi să-l evite. O plăcea însă pe Lady Olivia, sora lui mai mică, o fată cu suflet mare de aceeaşi vîrstă cu Annabelle care fusese implicată într-un scandal, în trecut. Datorită ei Annabelle şi Evie au fost invitate la petrecere. În următoarele trei săptămîni, prada – fie că avea patru picioare sau doar două – urma să fie asediată din toate părţile, la Stony Cross Park.

Lady Olivia le-a ieşit în întîmpinare.

– Ce drăguţ din partea ta că ne-ai invitat, *my lady*, exclamă Annabelle. Londra e de-a dreptul sufocantă, deja. Clima din Hampshire este exact ce ne trebuie acum.

Lady Olivia zîmbi. Era minionă, cu trăsături comune, dar în ziua aceea era de-a dreptul frumoasă. Faţa îi radia de bucurie. Din cîte aflase de la Lillian şi Daisy, lady Olivia se logodise cu un milionar american. *Se iubesc?* le întrebase Annabelle în ultima ei scrisoare, iar Lillian îi

răspunsese că se zvonea că da. *Totuşi*, adăugase Lillian, *tata e de părere că această alianţă este în folosul lordului Westcliff, care şi-a dat consimţămîntul numai pentru că are de cîştigat, financiar vorbind*. Pentru el, dragostea nu era la fel de importantă ca şi aspectele practice.

Annabelle reveni în prezent şi îi zîmbi lui lady Olivia, care îi luase mîinile într-ale ei.

– Iar tu eşti exact ce ne trebuie *nouă*, exclamă ea rîzînd. Sînt prea mulţi bărbaţi aici, dornici să facă sport. I-am spus fratelui meu că *trebuie* să invităm şi cîteva femei, ca să menţinem o atmosferă cît de cît civilizată. Haideţi, vă conduc la camerele voastre.

Am îşi ridică poalele rochiei roz-somon din muselină, primită de la Lillian, şi o urmă pe lady Olivia în holul de la intrare.

– Ce mai face lordul Westcliff? o întrebă Annabelle în timp ce urcau treptele scării impozante. Este sănătos, sper?

– Fratele meu se simte foarte bine, mulţumesc. Mă tem însă că se oboseşte foarte tare cu aranjamentele pentru nunta mea. Insistă să se ocupe personal de fiecare detaliu.

– Este o dovadă a afecţiunii pe care ţi-o poartă, fără îndoială, spuse Philippa.

Lady Olivia zîmbi:

– Este mai mult o dovadă a nevoii lui de a controla totul. Mă tem că nu-şi va găsi prea uşor o soţie suficient de stăpînă pe sine ca să-i poată ţine piept.

Annabelle surprinse privirea plină de subînţelesuri a mamei ei şi clătină din cap. N-avea nici un

rost să încurajeze speranţele Philippei în această direcţie.

– De fapt... eu cunosc o tînără fermecătoare foarte hotărîtă, care nu s-a măritat încă. Vine din America.

– Te referi la una dintre surorile Bowman? o întrebă Lady Olivia. Nu le-am cunoscut încă, deşi *tatăl lor a fost cu un timp în urmă oaspetele nostru la Stony Cross.*

– Ambele surori sînt absolut remarcabile, zise Annabelle.

– Excelent! exclamă Lady Olivia. Poate că totuşi îi vom găsi perechea fratelui mei.

Au ajuns la etajul al doilea şi au făcut o pauză să privească la invitaţii strînşi în holul de dedesubt.

– Mă tem că nu sînt prea mulţi bărbaţi necăsătoriţi, comentă Lady Olivia. Aş fi vrut să fie mai mulţi. Ar fi totuşi cîţiva... Lordul Kendall, de exemplu. Dacă vrei, vă pot face cunoştinţă cînd se iveşte ocazia.

– Mulţumesc, mi-ar face *mare* plăcere.

– Mă tem că este mult prea reticent, adăugă Lady Olivia. S-ar putea să nu-ţi fie pe plac, pentru că tu eşti îndrăzneaţă din fire.

– Din contră, îi răspunse repede Annabelle. Consider că reticenţa este o calitate rară. Domnii rezervaţi sînt mult mai plăcuţi decît fanfaronii care se laudă mereu. *Aşa ca Simon Hunt*, îşi zise ea cu amărăciune. Lui îi plăcea să facă pe grozavul.

Înainte ca lady Olivia să-i răspundă, atenţia lui Annabelle a fost atrasă de un domn înalt, blond. Stătea uşor gîrbovit, rezemat de o coloană, cu mîinile în buzunarele hainei. Annabelle a ştiut imediat că era american. Îl trădau zîmbetul

ireverenţios, ochii albaştri şi relaxarea cu care purta hainele elegante. Simţindu-se privită, lady Olivia roşise şi părea pe punctul de a se sufoca.

– Vă rog să mă scuzaţi... Logodnicul meu... Se pare că are nevoie de ceva.

Se îndepărtă, nu înainte de a-i spune peste umăr că a cincea încăpere pe dreapta era camera lor. Imediat şi-a făcut apariţia o cameristă care le-a condus pînă la uşă. Annabelle a oftat adînc.

– Va fi o competiţie acerbă pentru lordul Kendall, gîndi ea cu voce tare. Sper să nu fie luat deja.

– Nu poate fi *singurul* bărbat neînsurat de aici, remarcă Philippa, plină de speranţă. Nu uita de lordul Westcliff.

– Nu e cazul să-ţi faci iluzii, îi spuse Annabelle. Westcliff nu a părut deloc impresionat de mine atunci cînd ne-am cunoscut.

– Asta dovedeşte o gravă eroare de judecată din partea lui, veni imediat răspunsul indignat al mamei.

Annabelle zîmbi şi atinse mîna înmănuşată a Philippei.

– Îţi mulţumesc, mamă. Cred totuşi că ar fi mai bine să-mi îndrept privirile spre o ţintă mai uşor de atins.

Oaspeţii continuau să sosească. Unii au urcat direct în camerele lor, ca să doarmă puţin anticipînd cina şi dansul de bun-venit de mai tîrziu. Doamnele dornice de o mică bîrfă s-au adunat în salon în timp ce domnii jucau biliard sau fumau în bibliotecă. După ce servitoarea a terminat de despachetat, Philippa a vrut să se odihnească puţin în camera lor. Era o încăpere mică dar

frumoasă, cu un tapet franţuzesc înflorat şi perdele bleu din mătase.

Prea nerăbdătoare şi agitată să poată dormi, Annabelle s-a gîndit că Evie şi surorile Bowman trebuiau să fi sosit. Chiar şi aşa, aveau nevoie de un timp să-şi revină de pe drum. Aşa că Annabelle s-a hotărît să exploreze puţin împrejurimile. Era o zi călduţă, însorită, iar ea era dornică de mişcare după orele petrecute în trăsură. S-a schimbat într-o rochie de zi din muselină bleu, cu pliseuri şi a ieşit.

S-a strecurat afară pe o uşă laterală, trecînd pe lîngă cîţiva servitori şi a ieşit afară, în soare. Atmosfera de la Stony Cross Park avea ceva minunat în ea. Îţi puteai imagina cu uşurinţă că te aflai într-un loc magic, într-un tărîm de poveste îndepărtat. Pădurile dimprejur erau adînci şi dese iar grădinile din spatele conacului, care se întindeau pe cinci hectare, erau ireal de perfecte. Erau şi dumbrăvi şi luminişuri, iazuri şi fîntîni. Grădina părea să aibă diverse stări de spirit, alternînd liniştea cu tumultul plin de culoare. Era o grădină disciplinată, cu fiecare fir de iarbă tuns cu precizie, cu laturile gardului viu tunse într-un unghi perfect drept.

Fără pălărie sau mănuşi, plină de un optimism brusc, Annabelle a inspirat adînc aerul de ţară. A luat-o prin grădina din spate şi a urmat o alee pietruită, printre maci şi priboi. Prin aer plutea mirosul florilor. Ceva mai în spate, un zid din piatră era acoperit cu trandafiri roz şi crem.

Încetinind paşii, Annabelle a străbătut o livadă de peri bătrîni, sculptaţi de zeci de ani în forme fantastice. Ceva mai încolo erau şiruri de mesteceni argintii care se pierdeau departe, în

pădure. Aleea se sfîrşea într-un cerc în mijlocul căruia era aşezată o masă din piatră. Apropiindu-se, Annabelle văzu urmele unor lumînări care fuseseră aprinse şi arseseră direct pe masă. Zîmbi visătoare, dîndu-şi seama că acest loc ferit era ideal pentru un interludiu romantic.

Netulburate de atmosfera de visare, cinci raţe albe traversau aleea pietruită, îndreptîndu-se spre un iaz aflat de cealaltă parte a grădinii. Păreau să se fi obişnuit cu mulţimea de vizitatori de la Stony Cross Park, pentru că au ignorat-o complet pe Annabelle. Măcăneau zgomotos, nerăbdătoare să ajungă la iazul artificial. Erau atît de amuzante că Annabelle a izbucnit în rîs.

Cînd s-a oprit din rîs a auzit zgomot de paşi pe pietriş. Era un bărbat care se întorcea de la o plimbare prin pădure. A ridicat capul şi a privit-o cu atenţie, întîlnindu-i privirea.

Annabelle a îngheţat.

Simon Hunt, gîndi ea şocată să-l vadă acolo, la Stony Cross. Îl asociase întotdeauna cu viaţa de la oraş – îl întîlnise doar seara, niciodată în aer liber, mereu la adăpostul pereţilor şi al ferestrelor, mereu îmbrăcat formal, cu cravate cu nodul perfect. În lumina zilei părea o altă persoană. Umerii lui laţi, nepotriviţi cu costumele strîmte, de seară, arătau perfect în haina de vînătoare şi cămaşa descheiată la gît, fără cravată. Era bronzat pentru că petrecuse mult timp afară. Soarele i se juca în părul tuns scurt, iar părul nu-i mai părea negru, ci un şaten foarte închis. Trăsăturile lui, conturate de razele de soare, erau izbitoare, proeminente. Faţa lui avea şi cîteva accente blînde: genele lungi, dese, curbura buzei inferioare... toate astea o intrigau.

Hunt şi Annabelle s-au studiat în tăcere, ca şi cum cineva le pusese amîndurora o întrebare la care nu ştiau răspunsul.

Momentul se prelungea, devenind stînjenitor. Într-un sfîrşit, Simon Hunt a spus:

– Un sunet plăcut...

Annabelle se străduia să-şi recapete vocea.

– Ce anume?

– Rîsul tău.

Annabelle a simţit o durere surdă în stomac. Era o senzaţie pe care nu o mai trăise pînă atunci. Inconştient, şi-a pus mîna chiar acolo, mai jos de coaste. Hunt o urmărea cu privirea. S-a apropiat de masa din piatră, micşorînd distanţa dintre ei.

– Nu mă aşteptam să te văd aici. O studia din cap pînă în picioare. De fapt, este logic pentru o femeie în situaţia ta.

Annabelle spuse printre dinţi:

– În situaţia mea?

– La vînătoare de soţi.

Îi răspunse privindu-l de sus:

– Nu „vînez" pe nimeni, domnule Hunt.

– Arunci nada, continuă el. Ai pus momeala în cîrlig şi acum îţi aştepţi prada.

– Poţi să stai liniştit, domnule Hunt. Nu am nici cea mai mică intenţie să te despart de preţioasa ta libertate. Eşti ultimul pe lista mea.

– Ce listă? Hunt o contempla în tăcerea încordată care a urmat. Aha! Ţi-ai făcut o listă cu potenţiali soţi? Ochii îi străluceau, amuzaţi. Mă bucur să aflu că nu mă număr printre fruntaşi, de vreme ce sînt hotărît să evit cu orice preţ o căsătorie. Nu mă pot abţine însă să nu te întreb: cine e în capul listei?

Annabelle nu i-a răspuns. Încerca să-şi ascundă tulburarea, jucîndu-se cu resturile de ceară de pe masă.

– Westcliff, probabil, ghici Hunt.

Annabelle se strîmbă. Era pe jumătate aşezată pe masă. Piatra era netedă şi caldă, de la soare.

– În nici un caz. Nu m-aş mărita cu el nici dacă mi-ar cădea în genunchi şi m-ar implora.

Hunt rîse, amuzat de minciuna ei.

– Un lord cu un asemenea pedigriu şi avere? Nu te-ai da în lături de la nimic să pui mîna pe el. Se aşează nepăsător de cealaltă parte a mesei. Annabelle îşi îndreptă spatele, neliniştită de apropierea dintre ei. În mod obişnuit, în conversaţia dintre un domn şi o domnişoară existau anumite lucruri care nu se rosteau, nu se făceau... Un domn nu insulta, nu punea pe nimeni în dificultate, nu profita de o doamnă. În cazul lui Simon Hunt aceste garanţii nu existau.

– De ce eşti aici? îl întrebă ea.

– Sînt prieten cu Westcliff, zise el.

Annabelle nu şi-l imagina pe Westcliff împrietenindu-se cu unul ca Hunt.

– Ce afaceri aveţi împreună? Să nu încerci să-mi spui că vă asemănaţi. Voi doi nu aveţi nimic în comun.

– Se întîmplă ca eu şi contele să avem anumite interese comune. Ne place amîndurora vînătoarea şi avem aceleaşi convingeri politice. Spre deosebire de majoritatea nobililor, Westcliff nu admite să fie înlănţuit de restricţiile vieţii aristocrate.

– Dumnezeule mare! zise Annabelle batjocoritor. Pentru tine nobleţea este la fel de rea ca închisoarea!

– Cam aşa ceva.

– Atunci abia aştept să fiu încarcerată şi să arunc cît mai departe cheia celulei.

Cuvintele ei l-au făcut să rîdă.

– Cred că te-ai descurca de minune în rolul de soţie a unui nobil.

Înţelegînd că spusele lui erau departe de a fi un compliment, Annabelle se încruntă.

– Dacă-i dispreţuieşti pe nobili atît de mult, de ce-ţi petreci atîta timp în compania lor?

Ochii lui străluciră viclean:

– Sînt şi ei buni la cîte ceva. Şi nu-i dispreţuiesc. Pur şi simplu nu-mi doresc să fiu ca ei. În caz că n-ai observat, aristocraţia este pe moarte.

Annabelle făcu ochii mari, şocată:

– Ce vrei să spui?

– Majoritatea nobililor au sărăcit din cauza numărului tot mai mare de rude pe care trebuie să le întreţină... la asta se adaugă transformarea economiei. Marii moşieri devin istorie. Doar oamenii cu deschidere spre nou, asemenea lui Westcliff, vor supravieţui schimbărilor.

– Iar aici intervine nepreţuitul tău ajutor, zise Annabelle.

– Adevărat, spuse Hunt atît de mulţumit de sine că o făcu pe Annabelle să izbucnească în rîs.

– Te-ai gîndi vreodată să încerci să pari mai modest? Măcar aşa, de politeţe.

– Nu cred în falsa modestie.

– S-ar putea ca oamenii să te placă mai mult.

– Şi tu?

Annabelle îşi înfipse unghiile în ceara moale şi-i aruncă o privire, ca să vadă cît de batjocoritori erau ochii lui. Spre uimirea ei, nu erau deloc. Părea

sincer interesat de răspunsul ei. Simţi cum se îmbujora. Nu se simţea în largul ei în această situaţie, discutînd singură cu Simon Hunt în timp ce el stătea pe jumătate tolănit pe masă, ca un pirat leneş, iscoditor. Privirea ei coborî spre mîna lui mare, sprijinită de masă. Avea degete lungi, cu unghiile tăiate scurt.

– Cred că „plăcut" e puţin cam mult, spuse Annabelle, reuşind să dea drumul restului de lumînare. Cu cît încerca să-şi controleze roşeaţa din obraji, cu atît ea se accentua, ajungînd pînă la rădăcina părului. Cred că ţi-aş tolera mai uşor compania dacă ai încerca să te comporţi ca un gentleman.

– De exemplu?

– Pentru început... nu mai corecta oamenii.

– Dar nu este onestitatea o virtute?

– Ba da... dar nu e deloc de ajutor într-o conversaţie. Îi ignoră rîsul înfundat şi continuă: să discuţi atît de deschis despre bani e vulgar, mai ales în cercurile înalte. Oamenii educaţi pretind că nu le pasă de bani, de felul în care sînt obţinuţi sau investiţi.

– N-am înţeles niciodată de ce încercarea entuziastă de a face avere trebuie să fie demnă de dispreţ.

– Poate pentru că această încercare este însoţită de o mulţime de vicii... Lăcomie, egoism, duplicitate...

– Eu nu am asemenea defecte.

Annabelle îl privi întrebător:

– Da?

Hunt clătină uşor din cap, zîmbind:

– Dacă aş fi fost lacom şi egoist aş fi păstrat pentru mine profitul afacerilor mele. Partenerii mei îţi pot spune însă că au fost răsplătiţi cu generozitate pentru investiţiile lor. Şi angajaţii mei sînt bine plătiţi. Cît priveşte duplicitatea – cred că este evident că problema mea este diametral opusă. Spun mereu adevărul, ceea ce este aproape de neiertat în societatea civilizată.

Annabelle se trezi zîmbind, fără să-şi dea seama care era exact motivul. Se dădu jos de pe masă şi-şi scutură fusta.

– N-am de gînd să-mi mai pierd timpul învăţîndu-te să fii politicos cînd este absolut evident că nu ai nici cea mai mică intenţie să fii.

– Timpul nu e irosit, spuse el apropiindu-se. Mă voi gîndi serios ce trebuie să fac să mă schimb.

– Nu e cazul să te oboseşti, îi zîmbi ea. Mă tem că eşti o cauză pierdută. Acum te rog să mă scuzi. Vreau să-mi continui plimbarea prin grădină. O după-amiază plăcută, domnule Hunt.

– Dă-mi voie să te însoţesc, spuse el încet. Poţi să-mi mai dai lecţii pe drum. O să te ascult.

Ea strîmbă din nas.

– N-o vei face.

O porni pe aleea pietruită, conştientă că el a urmărit-o cu privirea pînă cînd a dispărut în livada de peri.

CAPITOLUL 6

Chiar înainte de cină, Annabelle, Lillian şi Daisy s-au întîlnit în sala de recepţii, o încăpere spaţioasă, cu o mulţime de scaune şi mese, unde se adunaseră deja majoritatea oaspeţilor.

– Ştiam eu că rochia aceasta îţi va veni de o sută de ori mai bine decît mie, spuse Lillian Bowman, veselă. O îmbrăţişă cu efuziune pe Annabelle apoi o privi admirativ: e o adevărată tortură să ai drept prietenă o persoană atît de fermecătoare.

Annabelle purta o altă rochie nouă, galbenă, din mătase, cu tivul ridicat din loc în loc şi prins cu bucheţele de violete, şi ele tot din mătase. Îşi prinsese părul la spate, într-un coc complicat.

– Am şi eu destule defecte, îi spuse Annabelle zîmbind.

– Adevărat? Care anume?

Annabelle rîse:

– Dacă nu le-ai observat pînă acum nici nu ţi le mai spun.

– Lillian spune oricui ce defecte are, zise Daisy. E *mîndră* de ele.

– Am un caracter înfrozitor, recunoscu Lillian. Şi pot să înjur ca un marinar.

– Cine te-a învăţat? o întrebă Annabelle.

– Bunica. Era spălătoreasă. Iar bunicul era fabricant de săpun. De la el îl cumpăra bunica. Locuia lîngă docuri, aşa că majoritatea clienţilor erau marinari şi docheri. De la ei a învăţat cuvinte atît de vulgare că te-ai îngrozi auzindu-le.

Annabelle zîmbea întruna. Era fermecată de zburdălnicia celor două fete care se deosebeau mult de celelalte cunoştinţe ale ei. Din nefericire era greu de imaginat că Lillian sau Daisy s-ar fi putut mărita cu un aristocrat. Majoritatea acestora doreau să se căsătorească cu o fată ştearsă, liniştită, cu atitudine demnă... genul de soţie al cărei unic scop în viaţă era să-şi concentreze atenţia asupra soţului ei. Annabelle se bucura de compania surorilor Bowman şi i se părea că ar fi fost păcat să-şi reprime îndrăzneala inocentă care le făcea atît de atrăgătoare.

A văzut-o pe Evie imediat ce a intrat în cameră, cu siguranţa unui şoricel aruncat într-un sac plin cu pisici. Evie s-a relaxat la vederea lor. I-a murmurat ceva mătuşii ei ursuze şi s-a îndreptat spre ele zîmbind.

– Evie, exclamă Daisy încîntată, vrînd să-i iasă în întîmpinare.

Annabelle a prins-o de braţ şi i-a şoptit:

– Aşteaptă! Dacă atragi atenţia asupra ei probabil va leşina de ruşine.

Daisy se opri ascultătoare şi zîmbi:

– Ai dreptate. Mă port ca o sălbatică.

– N-aş spune asta, draga mea, o linişti Lillian.

– Mulţumesc, îi răspunse surprinsă Daisy.

– Eşti doar semi-sălbatică, îşi termină sora ei fraza.

Muşcîndu-şi buzele ca să nu rîdă, Annabelle o luă pe Evie pe după talia subţire.

– Ce frumoasă eşti în seara asta! exclamă ea.

Evie îşi ridicase părul şi-şi prinsese cascada de bucle roşii, strălucitoare cu ace de păr care aveau în capăt cîte o perlă. Pistruii de pe nas îi sporeau şarmul, ca şi cum mama-natură aruncase asupra ei un mănunchi de raze de soare.

Evie rămase lipită de Annabelle, căutînd parcă alinare:

– Mă-mătuşa F-Florence spune că arăt ca o flacără cu părul ridicat aşa.

Daisy se strîmbă:

– Mătuşa ta ar trebui să se abţină de la asemenea comentarii. *Ea* seamănă leit cu un gnom.

– Mai încet, Daisy, spuse Lillian.

Annabelle continua să o ţină pe Evie pe după talie, gîndindu-se la ce le spusese ea. Mătuşii Florence părea să-i placă nespus să-i distrugă lui Evie şi ultima brumă de încredere în sine. Mama lui Evie murise de tînără iar familia se hotărîse să o încredinţeze unei femei respectabile. În anii care au urmat, încrederea lui Evie în ea însăşi s-a diminuat considerabil.

Evie zîmbea amuzată în timp ce le privea pe cele două surori:

– Nu seamănă cu un g-gnom. Mai degrabă cu un trol.

Annabelle izbucni în rîs.

– Spuneţi-mi, l-aţi văzut cumva pe lordul Kendall? Mi s-a spus că este unul dintre puţinii

bărbaţi necăsătoriţi de aici, cu excepţia lui Westcliff, singurul burlac cu titlu nobil.

– Îţi dai seama ce competiţie va fi? spuse Lillian. Din fericire, împreună cu Daisy am pus la punct un plan de a determina un domn să te ceară de soţie. Îi făcu un semn cu degetul să se apropie.

– Mi-e teamă să te întreb, dar cum vom face? zise Annabelle.

– Îl vei atrage într-o situaţie compromiţătoare iar noi trei vom trece „din întîmplare" pe acolo şi vă vom surprinde. Un domn de onoare trebuie să te ceară în căsătorie, după asta.

– Genial plan, nu-i aşa? o întrebă Daisy.

Evie o privea neîncrezătoare pe Annabelle.

– Cam greu de realizat, nu?

– Asta este, răspunse Annabelle. Nu-mi vine altceva mai bun în minte. Ţie?

Evie clătină din cap.

– Nu, recunoscu ea. Întrebarea este: chiar atît de disperate su-sîntem încît să recurgem la orice mijloace, m-mai mult sau mai puţin cinstite?

– Eu sînt, răspunse Annabelle fără ezitare.

– Şi noi sîntem, adăugă veselă Daisy.

Evie le privi pe rînd:

– Eu nu pot da de-deoparte to-toate scrupulele. Nu pot să păcălesc un b-bărbat şi să-l determin să facă ceva ce...

– Evie, o întrerupse nerăbdătoare Lillian. Bărbaţii *se aşteaptă* să fie păcăliţi. Aşa sînt mai fericiţi. Dacă le spui adevărul în faţă nu se mai însoară, pentru că perspectiva aceasta îi sperie.

Annabelle o privea uşor alarmată.

– Eşti nemiloasă.

Lillian îi zîmbi dulce.

– Este moştenire de familie. Aşa sînt toţi membrii familiei Bowman. Putem fi chiar *diavoleşti*, dacă împrejurările ne-o cer.

Rîzînd, Annabelle se întoarse spre Evie, care era încruntată:

– Pînă acum am încercat să fac totul aşa cum se cuvine, Evie. Dar nu am ajuns prea departe. În momentul acesta sînt dispusă să încerc ceva nou... tu nu?

Fără să pară convinsă în întregime, Evie dădu resemnată din cap.

– Aşa te vreau! o încurajă Annabelle.

În timp ce discutau s-a produs o uşoară rumoare. Lordul Westcliff îşi făcuse apariţia. Foarte dezinvolt, îşi grupa invitaţii doi cîte doi, o doamnă şi un domn, pentru a porni spre sufragerie. Deşi nu era cel mai înalt bărbat din încăpere, Westcliff era o prezenţă greu de ignorat. Annabelle se întreba de ce aveau unii oameni o asemenea calitate: fiecare gest, fiecare cuvînt erau încărcate de semnificaţii. Se uită în direcţia lui Lillian şi îşi dădu seama că şi ea îl remarcase.

– Uite un bărbat cu o părere foarte bună despre el însuşi, comentă Lillian sec. Mă întreb dacă îl poate tulbura ceva.

– Nici nu-mi pot imagina, îi răspunse Annabelle. Dar aş vrea să fiu de faţă dacă se întîmplă.

Evie o atinse uşor pe braţ:

– Uite-l pe lordul K-Kendall, acolo, în colţ.

– De unde ştii că este Kendall?

– Este înconjurat de douăsprezece domnişoare care-i dau ocol precum vulturii.

– Ai dreptate, spuse Annabelle privindu-i fix pe tînăr şi pe însoţitoarele lui. William, lordul Kendall

părea copleşit de atenţia exagerată care i se dădea. Era blond, nu prea solid, iar pe faţa subţire strălucea o pereche de ochelari. Lentilele reflectau lumina ori de cîte ori privirea lui uimită trecea de la o figură la alta. Interesul subit faţă de un bărbat ca timidul Kendall dovedea că nu exista un afrodisiac mai puternic ca sfîrşitul sezonului. Aceloraşi fete, Kendall li se păruse neinteresant în ianuarie, dar în iunie el căpătase deja o alură irezistibilă.

– Pare un bărbat drăguţ, zise Annabelle gînditoare.

– Pare că se sperie uşor, comentă Lillian. Dacă aş fi în locul tău aş căuta să par cît mai sfioasă şi mai neajutorată în prezenţa lui.

Annabelle o privi ironic.

– Neajutorarea nu a fost niciodată punctul meu forte. O să mă străduiesc să par sfioasă, dar nu promit nimic.

– Nu cred să existe probleme în a-i distrage atenţia de la celelalte, spuse convinsă Lillian. După cină, cînd toţi se vor retrage aici la ceai şi conversaţie, vom găsi o modalitate să vă facem cunoştinţă.

– Cum ar trebui să... începu Annabelle dar se opri brusc pentru că simţea o furnicătură pe ceafă, ca şi cum cineva ar fi atins-o cu vîrful unei frunze de ferigă. Îşi duse mîna la ceafă, întrebîndu-se ce anume îi provocase acea senzaţie şi se trezi privindu-l în ochi pe Simon Hunt.

Hunt se afla în cealaltă parte a încăperii, sprijinit neglijent de o coloană şi discutînd cu trei bărbaţi. Părea extrem de relaxat dar în acelaşi timp foarte atent la ce se întîmpla în jurul lui. Era clar că remarcase interesul ei pentru Kendall.

La naiba, îşi spuse ea şi se întoarse voit cu spatele la el.

– Aţi văzut că e şi domnul Hunt aici? îşi întrebă Annabelle în şoaptă prietenele. Făcură toate ochii mari.

– Domnul Hunt *al tău*? bolborosi Lillian, în timp ce Daisy îşi lungea gîtul să-l vadă mai bine.

– Nu este al meu! protestă Annabelle. E acolo, în celălalt colţ. De fapt, ne-am întîlnit ceva mai devreme. Pretinde că este un prieten apropiat de-al lui Westcliff. Se încruntă şi prooroci: va face tot ce-i va sta în putinţă să ne strice planurile.

– C-chiar atît de e-egoist să fie şi să nu te lase să te măriţi? Numai cu intenţia de a face din tine o...

– O femeie întreţinută, termină Annabelle propoziţia. De ce ţi se pare atît de greu de crezut? Domnul Hunt are reputaţia unuia care nu se dă în lături de la nimic pentru a-şi atinge scopul.

– Poate că este adevărat, spuse Lillian hotărîtă. Şi-o atinge el scopul, dar *pe tine* nu te va atinge! Îţi promit!

Cina a fost minunat prezentată, cu supiere uriaşe din argint şi platouri aduse de o suită de servitori care se perindau neîntrerupt pe la cele trei mese lungi din sufragerie. Annabelle nu era convinsă că oaspeţii aveau să fie trataţi astfel şi în serile următoare, dar domnul din stînga ei – care era vicarul parohiei – a asigurat-o că aşa se servea cina de obicei.

– Lordul Westcliff şi familia lui sînt renumiţi pentru balurile şi dineurile date. Sînt cele mai bune gazde.

Annabelle nu avea motive să-l contrazică. Nu mai avusese parte de o mîncare atît de fină de multă vreme. Mîncărurile aproape sleite care erau servite la seratele londoneze nu se comparau cu acest festin, iar la ea acasă nu-şi mai permiteau de luni bune mai mult decît pîine, şuncă şi supă, rareori cîte o friptură de oaie sau un calcan prăjit. Se bucura că nu era aşezată lîngă o persoană prea vorbăreaţă pentru că în lungile momente de tăcere putea mînca cît dorea. Iar servitorii îi serveau necontenit noi şi noi feluri pe care trebuia neapărat să le guste. Mai ales că nimeni nu părea să-i observe pofta de mîncare, nedemnă de o adevărată lady.

Înfometată, a mîncat un castron întreg de supă preparată cu şampanie şi camembert, cîteva coaste de vitel cu sos de smîntînă şi dovlecei, apoi peşte în pergament cu cartofi noi cu unt servit pe pat de măcriş... iar la final un deliciu, bucăţi de fructe în coajă de portocală.

Annabelle era atît de absorbită de mîncare că a observat abia după cîteva minute că Simon Hunt era aşezat lîngă Westcliff. Ridică paharul de vin la buze şi îi aruncă o privire discretă. Hunt era îmbrăcat impecabil, ca de obicei, într-o haină de seară neagră şi o vestă gri cu reflexe argintii. Pielea bronzată contrasta puternic cu cămaşa de un alb imaculat. Numai părul simţea nevoia unei pomezi, pentru a se disciplina. O şuviţă groasă îi căzuse deja pe frunte, deranjînd-o pe Annabelle care simţi brusc nevoia să i-o îndepărteze.

Era evident că doamnele aşezate în stînga şi în dreapta lui se străduiau să-i atragă atenţia. Annabelle remarcase şi în alte ocazii că femeile

păreau să-l găsească foarte atrăgător. Ştia şi de ce: era un om de lume, o combinaţie de farmec care inspira păcate şi inteligenţă calculată. Hunt părea un bărbat care fusese în patul multor femei şi ştia perfect ce să facă acolo. Deşi asta ar fi trebuit să-l facă mai puţin atrăgător, Annabelle descoperise că era o mare diferenţă între ce era bine pentru ea şi ce-şi dorea cu adevărat. Chiar dacă nu voia să recunoască, Simon Hunt era singurul bărbat care o atrăgea fizic într-o măsură atît de mare.

Deşi fusese destul de retrasă, Annabelle avea cîteva noţiuni elementare despre viaţă. Mai auzise cîte ceva pe ici, pe colo, restul îşi imaginase. Fusese sărutată de cîţiva bărbaţi care se arătaseră vremelnic interesaţi de ea de-a lungul ultimilor patru ani, dar niciunul dintre aceste săruturi, indiferent de romantismul decorului sau de cît de frumos fusese partenerul, nu se compara cu sărutul lui Simon Hunt.

Oricît ar fi încercat, Annabelle nu putea să uite momentul acela, la teatru... apăsarea blîndă, erotică a buzelor lui pe gura ei, plăcerea pe care o simţise cînd îl sărutase. Ar fi vrut să ştie de ce fusese totul atît de diferit cu Hunt dar nu avea pe cine să întrebe. Nu putea sta de vorbă cu Philippa, pentru că Annabelle nu putea să-i mărturisească faptul că acceptase bani de la un străin. Nici cu prietenele ei nu putea vorbi, pentru că nici ele nu ştiau mai multe decît ea despre sărutatul unui bărbat.

Privirea lui Hunt o întîlni pe a ei. Abia atunci Annabelle şi-a dat seama că se holba de ceva timp la el. Şi îşi dăduse frîu liber imaginaţiei. Deşi

stăteau destul de departe unul de celălalt, exista o legătură directă între ei... se îmbujoră şi îşi feri privirea. Îşi înfipse furculiţa într-un bol cu praz şi ciuperci, peste care erau presărate felii subţiri de trufe albe.

După cină doamnele s-au retras în salon la cafea şi ceai iar domnii au rămas la masă, să-şi bea vinul de Porto. Aşa cum era obiceiul, urmau să se reunească în salonul mare. Doamnele s-au strîns în grupuri. Annabelle stătea de vorbă cu Evie, Lillian şi Daisy.

– Aţi aflat ceva despre lordul Kendall? întrebă ea sperînd ca măcar una din ele să fi auzit vreo bîrfă cît de mică la masă. S-a arătat interesat de cineva în mod special?

– Drumul pare liber, îi răspunse Lillian.

– Am întrebat-o pe mama ce ştie despre Kendall, zise Daisy. Mi-a spus că are o avere considerabilă şi nici o datorie.

– De unde ştie asta?

– La cererea mamei, tata a obţinut cîte un raport scris despre fiecare nobil de însurat din Anglia, îi explică Daisy. Iar mama le-a memorat pe toate. E de părere că pentru noi două peţitorul ideal ar fi un nobil scăpătat, al cărui titlu ar garanta ascensiunea socială a familiei Bowman, în timp ce averea noastră ne-ar asigura completa lui cooperare. Daisy zîmbi sarcastic şi-i luă mîna surorii ei, adăugînd: la New York devenisem chiar celebre datorită unei poezioare care începea aşa: „Mary Lillian, îţi dau un milion". Este unul din motivele venirii noastre la Londra. Familia noastră părea o adunătură de idioţi exagerat de ambiţioşi.

– Şi nu sîntem aşa? întrebă Lillian.

– Singurul meu noroc a fost că am plecat înainte să mi se inventeze şi mie nişte versuri.

– Nu trebuie să-ţi faci griji, continuă Lillian. Pînă la urmă ne vom croi drum în societatea londoneză şi ne vom mărita, una cu lordul Coate-Goale, cealaltă cu lordul Fluieră-Vînt, şi vom deveni nişte doamne adevărate.

Annabelle clătină din cap, zîmbind cu înţelegere, în timp ce Evie murmură ceva şi se îndepărtă. Lui Annabelle aproape că îi părea rău pentru cele două surori Bowman care nu aveau nici ele prea multe şanse să se mărite din dragoste, asemenea ei.

– Ambii voştri părinţi îşi doresc să vă măritaţi cu un aristocrat? întrebă Annabelle. Tatăl vostru ce spune?

Lillian ridică nonşalantă din umeri.

– Nu-mi amintesc ca tata să fi avut vreodată ceva de spus în legătură cu copiii lui. Vrea doar să fie lăsat în pace ca să poată să facă bani. Dacă îi trimitem vreun bilet nici nu-l ia în seamă, cu excepţia celor în care îi spunem că vrem să retragem bani din bancă. Ne răspunde mereu la fel: *Aveţi permisiunea mea.*

Daisy părea să împărtăşească amuzamentul cinic al surorii ei.

– Cred că tata este mulţumit că mama e ocupată cu peţitul şi nu-l mai deranjează.

– Şi nu se plînge niciodată cînd îi cereţi bani? întrebă Annabelle.

– Nu, niciodată, spuse Lillian rîzînd de privirea plină de invidie pe care i-o aruncase Annabelle. Sîntem îngrozitor de bogaţi, Annabelle, şi mai avem trei fraţi mai mari, toţi necăsătoriţi. Te-ar

interesa vreunul din ei? Pot să ţi-l expediez imediat peste Atlantic, să-l inspectezi.

– Sună tentant, dar nu, răspunse Annabelle. Nu vreau să locuiesc la New York. Prefer să mă mărit cu un nobil.

– E chiar atît de grozav să fii soţia unui nobil? întrebă Daisy. Să locuieşti în casele acelea vechi şi umede, cu ţevăria înfundată, să trebuiască să înveţi nesfîrşite reguli despre cum se face *absolut totul*...

– Dacă nu te măriţi cu un nobil eşti un nimeni, o asigură Annabelle. În Anglia titlul este totul. În funcţie de el se poartă ceilalţi cu tine, eşti sau nu invitat la petreceri, poţi să alegi şcoala copilului tău...

– Nu ştiu... începu Daisy. A fost întreruptă de întoarcerea precipitată a lui Evie.

Deşi nu dădea semne evidente că s-ar fi grăbit, ochii ei albaştri străluceau şi era îmbujorată. Se aşează pe scaunul pe care stătuse şi mai devreme şi se aplecă spre Annabelle, şoptind şi poticnindu-se:

– A-a t-trebuit să m-mă întorc să-ţi spun. E si-singur!

– Cine? o întrebă Annabelle, tot în şoaptă. Cine e singur?

– Lordul Kendall! L-am v-văzut pe te-terasa din spate! Singur, aşezat la o m-masă!

Lillian se încruntă.

– Poate că şi-a dat întîlnire cu cineva. Dacă e aşa, n-are nici un sens ca Annabelle să pornească la atac ca un rinocer înfierbîntat.

– Ai putea găsi o altă metaforă, draga mea? o întrebă suav Annabelle. Lillian îi răspunse cu un surîs larg.

– Scuze. Ai grijă cum îl abordezi, Annabelle.

– Am înţeles, spuse Annabelle zîmbind. Se ridică şi îşi netezi poalele rochiei. Mă duc să văd care este situaţia. Ai făcut o treabă bună, Evie.

– Succes! îi ură Evie. Îţi ţinem pumnii.

În timp ce străbătea casa, inima lui Annabelle bătea cu putere. Ştia că încălca una din reguli. O lady nu putea căuta compania unui bărbat. Doar dacă se întîlneau întîmplător puteau schimba cîteva cuvinte, de complezenţă. Nu puteau petrece un timp împreună, singuri, cu excepţia cazurilor cînd călăreau sau călătoreau, dar numai într-o trăsură neacoperită. Iar dacă o domnişoară se întîlnea cu un domn în timp ce se plimba prin grădină trebuia să-şi ia toate măsurile de precauţie ca situaţia să nu pară cumva compromiţătoare.

Cu excepţia situaţiilor în care îşi dorea să se compromită.

Annabelle se apropie de uşile mari, franţuzeşti care dădeau spre terasă şi îl văzu. Aşa cum îi spusese Evie, lordul Kendall stătea singur la una din mesele rotunde, sprijinit de spătarul scaunului, într-o poziţie relaxată. Părea să savureze un moment de respiro, departe de mulţimea adunată în casă.

Annabelle deschise încet uşile şi se strecură afară. Aerul mirosea a iarbă-neagră şi a mirt, iar din depărtare se auzea susurul rîului. Cu privirea îndreptată în jos, Annabelle îşi freca tîmplele, ca şi cum ar fi avut o migrenă. Cînd a ajuns aproape de Kendall a ridicat privirea şi s-a prefăcut că tresare, ca şi cum s-ar fi speriat văzîndu-l.

– Oh! a exclamat. Nu-i era prea greu să pară tulburată. Era neliniştită pentru că ştia cît era de

important să facă o impresie bună. Nu mi-am dat seama că mai e cineva aici...

Kendall s-a ridicat iar lentilele ochelarilor au strălucit în lumina torței. Era foarte slab, haina îi atîrna de pe umeri. Era cam cu zece centimetri mai înalt decît ea, dar Annabelle era convinsă că aveau cam aceeași greutate. Devenise brusc sfios și încordat, ca și cum ar fi dorit să se retragă. Privindu-l, Annabelle trebuia să recunoască faptul că el nu era genul ei de bărbat. Numai că nu era deloc în postura de a putea fi pretențioasă.

– Bună seara, spuse Kendall, cu o voce caldă, cultivată. Nu trebuie să te sperii. Sînt inofensiv.

– Asta rămîne de văzut, spuse Annabelle zîmbind, după care se crispă brusc, de parcă ar fi făcut un efort să vorbească. Îmi cer scuze că ți-am tulburat liniștea, domnule. Simțeam nevoia să ies puțin la aer. Inspiră adînc, atentă ca sînii să-i amenințe decolteul corsajului. Înăuntru e înăbușitor, nu ți se pare?

Kendall întinse mîinile spre ea, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva să cadă de pe terasă.

– Să-ți aduc ceva? Un pahar cu apă?

– Nu, mulțumesc. Îmi revin imediat. Annabelle se așeză cu grație pe scaunul de lîngă el. Deși... Făcu o pauză și încercă să pară preocupată. Nu e bine să fim văzuți aici, singuri. Mai ales că nici nu am făcut cunoștință.

El se înclină:

– Lord Kendall, la dispoziția ta.

– Annabelle Peyton. Se uită la scaunul gol de lîngă ea. Te rog, așează-te. Plec imediat.

Kendall a ascultat-o.

– Nu trebuie să pleci. Stai cît dorești.

Suna încurajator. Ascultînd de sfatul lui Lillian, Annabelle îşi cîntări cu grijă următoarele cuvinte. Kendall era asaltat de o mulţime de femei, aşa că ea trebuia să pretindă că era singura care nu se arăta interesată de el.

– Cred că pot să ghicesc de ce ai venit aici, singur, i-a spus zîmbind. Toate femeile acelea insistente cred că te-au adus la disperare.

Kendall o privi surprins.

– Trebuie să recunosc că aşa este. N-am mai participat pînă acum la o petrecere cu oaspeţi atît de prietenoşi.

– Stai să vină sfîrşitul lunii, îl preveni ea. Vor fi atît de prietenoase că vei avea nevoie de un bici să le ţii la distanţă.

– Îmi sugerezi cumva că sînt un fel de ţintă matrimonială?

– Doar dacă ţi-ai desena cercuri albe pe spate ai putea fi o ţintă mai evidentă, spuse Annabelle, stîrnindu-i rîsul. Pot să te întreb ce alt motiv ai mai avut să te retragi aici?

Kendall continua să zîmbească. Părea să se simtă mai în largul lui decît la început.

– Mă tem că nu prea obişnuiesc să beau. Am băut suficient vin de Porto astă-seară.

Annabelle nu mai cunoscuse nici un bărbat care să recunoască asta. Majoritatea considerau că a bea fără măsură era un semn de bărbăţie.

– Îţi face rău băutura? îl întrebă Annabelle înţelegătoare.

– Îngrozitor. Mi s-a spus că totul ţine de exerciţiu, dar nu văd sensul. Există alte modalităţi mai bune de a-ţi petrece timpul.

– Cum ar fi...

Kendall se gîndi înainte de a răspunde.

– O plimbare, la ţară. O carte bună. O privi cu subînţeles: o discuţie cu un nou prieten.

– Şi mie-îmi plac toate astea.

– Adevărat? Kendall ezită puţin. Vrei să mă însoţeşti mîine dimineaţă, într-o plimbare? Sînt nişte locuri minunate aici, la Stony Cross.

Annabelle abia îşi stăpînea bucuria.

– Mi-ar face mare plăcere. Dacă mi-e permis să întreb – ce vor spune cei din anturajul tău?

Kendall zîmbi, lăsînd să se vadă un şir de dinţi mici, albi.

– Nu ne va deranja nimeni dacă vom pleca suficient de devreme.

– Obişnuiesc să mă trezesc devreme, minţi ea. Şi ador plimbările.

– Ne vedem la ora şase?

– La şase, repetă ea, ridicîndu-se de pe scaun. Trebuie să mă întorc înăuntru, altfel absenţa mea va fi remarcată. Mă simt oricum mai bine. Mulţumesc pentru invitaţie, domnule. Îi zîmbi, flirtînd. Şi pentru că ai împărţit cu mine terasa.

Întră în casă, închise pentru o clipă ochii şi oftă uşurată. Întîlnirea decursese bine şi îi fusese mai uşor decît se aşteptase să-i atragă atenţia. Cu puţin noroc – şi cu ajutorul prietenelor ei – poate că reuşea să se mărite şi atunci totul avea să fie bine.

CAPITOLUL 7

Majoritatea oaspeţilor se retrăgeau deja. Annabelle a trecut prin bolta arcuită care marca intrarea în salon şi le-a văzut pe prietenele ei care o aşteptau. Le-a zîmbit. S-au retras într-un colţ ca să poată vorbi în linişte.

– Ei? o întrebă Lillian.

– Mîine dimineaţă ies să mă plimb cu lordul Kendall. Şi cu mama, bineînţeles.

– Numai voi?

– Numai noi, spuse Annabelle. Ne întîlnim la răsăritul soarelui, tocmai ca să nu fim asaltaţi de vînătoarele de soţi.

Dacă ar fi fost singure s-ar fi manifestat zgomotos. S-au mulţumit însă să schimbe priviri triumfătoare, în timp ce Daisy a făcut totuşi cîţiva paşi dintr-un dans al victoriei.

– C-cum ţi s-a părut? o întrebă Evie.

– Timid dar plăcut, îi răspunse Annabelle. Şi pare să aibă simţul umorului, lucru la care nu speram.

– Şi mai are şi toţi dinţii, exclamă Lillian.

– Ai avut dreptate că se sperie repede, spuse Annabelle. Sînt sigură că pe Kendall nu-l atrag femeile hotărîte. E prevăzător şi calm. O să încerc să fiu sfioasă, deşi mă voi simţi sigur vinovată pentru că încerc să-l păcălesc.

– Toate femeile fac asta atunci cînd sînt curtate. Şi bărbaţii, de fapt, spuse Lillian, prozaică. Încercăm cu toţii să ne ascundem defectele şi spunem ce ştim că ar vrea să audă celălalt. Ne prefacem că sîntem mereu drăgălaşe şi bine dispuse şi că nu ne deranjează metehnele celuilalt. După nuntă totul se schimbă.

– Nu cred că bărbaţii trebuie să se prefacă la fel de mult ca şi noi, spuse Annabelle. Chiar dacă un bărbat e gras sau nu are toţi dinţii sau e urîcios tot e considerat o partidă dacă are un titlu sau ceva avere. Pentru femei standardele sînt mai înalte.

– D-de aceea sîntem noi n-nemăritate, zise Evie.

– Nu pentru mult timp, îi promise Annabelle, zîmbind.

Mătuşa Florence intră în cameră. Era îmbrăcată într-o rochie neagră care nu o avantaja deloc, ci o făcea să semene cu o vrăjitoare. Era uscăţivă şi posacă şi nu semăna deloc cu Evie, care avea faţa rotundă, plină de pistrui.

– Evangeline, spuse autoritar, aruncîndu-le celorlalte o privire dezaprobatoare. Ţi-am spus să nu mai dispari aşa. De zece minute te caut peste tot şi nu-mi amintesc să-mi fi cerut permisiunea să te întîlneşti cu prietenele tale. Dintre toate fetele cu care te-ai fi putut împrieteni... Mătuşa Florence continua să bombăne, îndreptîndu-se spre scară. Evie oftă şi o urmă, mergînd la un pas în urma ei.

Îşi duse o mînă la spate şi le făcu pe ascuns un semn de rămas-bun.

– Evie spune că familia ei este foarte bogată, zise Daisy. Cu toate astea sînt cu toţii nefericiţi. Mă întreb de ce.

– Au avut bani dintotdeauna, spuse Lillian. Tata spune că cu cît eşti mai bogat cu atît eşti mai conştient de lucrurile pe care nu le ai încă. O luă pe Daisy de braţ. Să mergem, înainte ca mama să-şi dea seama că am dispărut. O privi întrebător pe Annabelle. Vii şi tu cu noi?

– Nu, mulţumesc. Mă întîlnesc cu mama lîngă scară.

– Noapte bună, atunci. Cu ochii strălucind, Lillian adăugă: mîine dimineaţă, cînd mă trezesc, tu vei fi deja la plimbare cu Kendall. Aştept toate detaliile la micul dejun.

Şi-au luat rămas-bun iar Annabelle le-a urmărit cu privirea pe cele două surori. S-a îndreptat spre scara impunătoare şi s-a oprit chiar la baza ei, aşteptîndu-şi mama. Ca de obicei, Philippa nu se îndura să pună capăt unei conversaţii, în salon. Pe Annabelle n-o deranja aşteptarea. Se gîndea la o mie de lucruri, inclusiv la fraze care l-ar fi putut amuza pe Kendall, idei despre cum să-i atragă atenţia, în detrimentul celorlalte domnişoare care aveau să-l asalteze în săptămînile care urmau.

Dacă era suficient de isteaţă să-l facă pe Kendall să o placă şi planul lor reuşea, cum era oare să fii soţia unui astfel de om? Ştia instinctiv că nu se va putea îndrăgosti niciodată de cineva ca el, dar şi-a jurat să facă tot ce-i stătea în puteri să-i fie o soţie bună. În timp avea să ţină la el, cu siguranţă. Mariajul cu Kendall putea fi plăcut. Ar fi

trăit în confort, fără să-şi facă griji că nu va avea ce să pună pe masă. Şi cel mai important: viitorul lui Jeremy ar fi fost asigurat iar mama ei nu ar mai fi trebuit să-i accepte avansurile lordului Hodgeham.

A auzit paşii grei ai cuiva care cobora treptele. Sprijinită de balustradă, Annabelle ridică privirea şi îngheţă. În faţa ei era Hodgeham. Cum era posibil?

Hodgeham a coborît şi ultima treaptă şi s-a postat în faţa ei. S-a înclinat, plin de îngîmfare. În timp ce-l privea în ochii albaştri, reci, Annabelle simţea că tot ce mîncase mai devreme i se revolta în stomac.

Cum de se afla acolo? Şi de ce nu-l văzuse pînă atunci? Se gîndi la mama ei, care urma să-l vadă, şi simţi un val de furie. Acest bărbat insolent care poza în binefăcătorul lor şi o obliga pe mama ei să-i răspundă avansurilor dezgustătoare pentru cîţiva bănuţi venise acum, aici, ca să le hărţuiască. Prezenţa lui era un adevărat chin pentru Philippa. Putea să dezvăluie în orice moment relaţia lor iar ele nu aveau nici un mijloc prin care să-l oblige să tacă.

– Ia te uită, domnişoara Peyton! murmură Hodgeham iar faţa buhăită i se coloră în roz. Ce coincidenţă plăcută! Eşti primul oaspete pe care îl întîlnesc la Stony Cross Park.

Annabelle se cutremură forţîndu-se să-i susţină privirea. Încercă să-şi alunge orice emoţie, dar Hodgeham îi zîmbea provocator, conştient de teama pe care i-o inspira.

– După lunga călătorie pe care am făcut-o am preferat să iau cina în camera mea. Îmi pare rău că am ratat o întîlnire cu tine. Vor mai fi însă şi alte

ocazii în zilele care vor urma. Presupun că fermecătoarea ta mamă te însoţeşte?

Annabelle ar fi dat oricît să-i poată răspunde *nu.* Inima îi bătea cu putere. Îi spuse răspicat, cu o voce a cărei siguranţă a mirat-o şi pe ea:

– Să nu te apropii de ea. Nici să nu-i vorbeşti.

– Mă răneşti, domnişoară Peyton... Tocmai eu, care v-am fost singurul prieten cînd toţi ceilalţi v-au părăsit?

Ea îl privea fără să clipească, fără să se mişte, ca şi cum el ar fi fost un şarpe veninos care se pregătea să o atace.

– E o coincidenţă fericită, nu-i aşa, să luăm parte la aceeaşi petrecere? o întrebă Hodgeham. Rîse încet şi o şuviţă din părul gras îi căzu pe frunte. O ridică cu mîna dolofană. Norocul mi-a zîmbit cu adevărat. Mă aflu atît de aproape de o femeie pe care o stimez extraordinar de mult.

– Nu te vei apropia deloc de mama, spuse Annabelle strîngînd din pumni şi străduindu-se să nu-l lovească. Te previn: decă o deranjezi cumva...

– Fată dragă, credeai că mă refer la Philippa? Eşti prea modestă. Despre tine era vorba, Annabelle. Te admir de mult timp şi tînjesc să-ţi pot arăta sentimentele pe care le port. Acum soarta mi-a dat prilejul să fim mai apropiaţi...

– Prefer să dorm alături de şerpi, îi răspunse cu răceală Annabelle. Vocea i-a tremurat iar el a observat asta şi a zîmbit.

– Ştiam că vei protesta la început. Aşa fac toate fetele. După care vei face ceea ce trebuie... ce este înţelept din partea ta... şi vei vedea care sînt avantajele prieteniei cu mine. Sînt un prieten

valoros, draga mea. Iar dacă-mi faci pe plac te voi răsplăti regeşte.

Annabelle încerca cu disperare să se gîndească la o modalitate de a-i distruge orice speranţă. Teama că încălca teritoriul altui bărbat i se părea singurul argument care să-l ţină departe de ea. Annabelle zîmbi dispreţuitor:

– Ţi se pare că aş avea nevoie de aşa-zise ta prietenie? îl întrebă arătînd spre rochia ei cea nouă. Greşeşti. Am deja un protector, mult mai generos decît tine. Aşa că ai face bine să ne laşi în pace, pe mine şi pe mama. Altfel îi vei da *lui* socoteală.

Pe faţa lui Hodgeham se citi la început neîncredere, apoi furie, urmată de suspiciune.

– Cine este?

– De ce ţi-aş spune? îl întrebă Annabelle cu un zîmbet rece. N-ai decît să ghiceşti.

– Minţi, afurisito!

– Crezi ce vrei, murmură ea.

Hodgeham părea că şi-ar fi dorit să o scuture cu putere şi să-i smulgă o mărturisire. În loc de asta o privi cu furie:

– N-am terminat cu tine, murmură el. Nici pe jumătate. Se întoarse cu spatele şi se îndepărtă, fără vreun semn de rămas-bun.

Annabelle rămăsese pironită în loc. Furia o părăsise iar acum simţea o mare nelinişte. Oare ceea ce-i spusese lui Hodgeham era suficient ca să-l facă să stea departe? Nu, era doar o soluţie temporară. În zilele care urmau avea să o supravegheze îndeaproape, să vadă dacă avea sau nu cu adevărat un protector. Avea să o ameninţe şi să-i pună nervii la încercare. Orice-ar fi, ea nu

putea să-i permită să dezvăluie aranjamentul pe care îl avea cu mama ei. Asta ar fi ucis-o pe Philippa şi i-ar fi distrus ei orice şansă la măritiş.

Stătea nemişcată în timp ce prin minte îi treceau o mulţime de gînduri. O voce şoptită a adus-o cu picioarele pe pămînt.

– Interesant! De ce te certai cu lordul Hodgeham?

Annabelle păli şi se întoarse cu faţa spre Simon Hunt care se apropiase cu paşi de pisică. Umerii lui nu permiteau ca lumina din salon să ajungă pînă la ea. Din cauza stăpînirii de sine şi a sîngelui-rece părea chiar mai ameninţător decît Hodgeham.

– Ce-ai auzit? izbucni Annabelle.

– Nimic, zise el. V-am văzut doar feţele în timp ce vorbeaţi. Era evident că te supăra ceva.

– Nu eram supărată. Ai înţeles greşit.

El clătină din cap şi o luă prin surprindere cînd îi mîngîie cu un singur deget partea din braţ neacoperită de mănuşă.

– Îmi dau seama imediat cînd eşti furioasă.

Annabelle se dădu un pas înapoi pentru că mîngîierea lui îi dădea fiori.

– Ai necazuri, Annabelle? o întrebă încet Hunt.

Nu avea nici un drept să o întrebe asta pe un ton plin de căldură, aproape îngrijorat... ca şi cum ea ar fi putut apela la ajutorul lui.

– Ţi-ar face plăcere, nu-i aşa? ripostă ea. Ai putea să profiţi imediat de asta, oferindu-ţi ajutorul.

O privea intens:

– De ce ai nevoie?

– Nu am nevoie de nimic de la tine, îl asigură ea cu bruscheţe. Şi nu-mi mai spune Annabelle. Te rog ca de acum înainte să mi te adresezi aşa cum

se cuvine – sau deloc. Trecu pe lîngă el. Te rog să mă scuzi. Trebuie să o găsesc pe mama.

Philippa se aşezase pe scaunul din faţa măsuţei de toaletă şi o privea pe Annabelle. Ea aşteptase să ajungă în cameră şi abia apoi îi dăduse mamei veştile rele. Philippei i-au trebuit cîteva minute ca să accepte ideea că bărbatul pe care îl detesta şi de care se temea era şi el oaspetele lui Westcliff. Annabelle se aşteptase ca mama ei să izbucnească în lacrimi dar Philippa a surprins-o clătinînd doar din cap şi privind fix într-un punct, cu un zîmbet slab. Era un zîmbet pe care Annabelle nu-l mai văzuse pînă atunci, o amărăciune care parcă spunea că oricît te-ai strădui, soarta are un rol hotărîtor.

– Vrei să plecăm? murmură Annabelle. Putem porni imediat spre Londra.

Răspunsul s-a lăsat aşteptat. Într-un tîrziu, Philippa i-a răspuns:

– Dacă plecăm ratăm ultima ta şansă de a te mărita. Nu... Nu avem de ales. Mîine dimineaţă mergem la plimbare cu lordul Kendall. Nu-i voi permite lui Hodgeham să-ţi distrugă această şansă.

– Va încerca neîncetat să ne facă necazuri. Trebuie să ne întoarcem în oraş, altfel şederea noastră aici va fi un coşmar.

Philippa se întoarse spre ea, cu acelaşi zîmbet amar întipărit pe faţă.

– Dacă nu-ţi găseşti un soţ, atunci cînd ne vom întoarce la Londra va începe adevăratul coşmar.

CAPITOLUL 8

Neliniştită şi îngrijorată, Annabelle a dormit numai două-trei ore. Dimineaţă, cînd s-a trezit, avea ochii încercănaţi şi era trasă la faţă.

– La naiba! murmură ea, ţinînd o cîrpă în apă rece şi apoi lipind-o de faţă. Arăt îngrozitor. Parcă aş avea o sută de ani.

– Ce-ai spus, draga mea? se auzi vocea somnoroasă a mamei ei. Philippa venise lîngă ea, îmbrăcată într-un capot uzat.

– Nimic, mamă. Vorbeam singură. Annabelle îşi frecţionă obrajii, încercînd să capete puţină culoare. N-am dormit deloc.

Philippa o privi cu atenţie.

– Arăţi cam obosită, într-adevăr. O să trimit după ceai.

– Să ne aducă un ceainic mare, zise Annabelle. Se mai uită o dată în oglindă şi adăugă: chiar două.

Philippa îi zîmbi înţelegătoare:

– Cu ce ne îmbrăcăm la plimbare?

Annabelle dădu deoparte cîrpa udă.

– Cu rochiile vechi. S-ar putea să fie noroi prin pădure. Le putem masca, însă, cu şalurile din mătase primite de la Lillian şi Daisy.

După ce a băut o ceaşcă de ceai fierbinte şi a luat cîteva înghiţituri de pîine prăjită pe care i-o adusese camerista Annabelle a terminat cu îmbrăcatul. S-a privit critic în oglindă. Şalul din mătase albastră făcuse minuni, ascunzînd exact porţiunile uzate ale corsajului. Iar pălăria cea nouă, primită tot de la prietenele ei o avantaja, punîndu-i ochii în evidenţă.

Căscînd, Annabelle o urmă pe Philippa spre terasa din spate. Era suficient de devreme ca restul oaspeţilor să fi dormit încă. Doar cîţiva domni care voiau să plece la pescuit de păstrăvi se treziseră deja. Luau micul dejun afară, iar servitorii aşteptau ceva mai încolo, înarmaţi cu undiţe şi coşuri. Scena paşnică a fost tulburată de o zarvă neobişnuită pentru ora aceea.

– Dumnezeule mare! o auzi pe Philippa exclamînd. Îi urmări privirea uimită şi văzu în celălalt capăt al terasei cîteva fete care pălăvrăgeau şi chicoteau în jurul cuiva pe care nu reuşea să-l vadă. Ce caută aici? De ce-au venit?

Annabelle oftă şi spuse cu resemnare:

– Au ieşit la vînătoare, dis de dimineaţă.

Philippa nu-şi putea lua ochii de la grupul zgomotos.

– Vrei să spui că... crezi că bietul lord Kendall e prins acolo, în mijloc?

Annabelle încuviinţă.

– Şi după cum arată lucrurile, n-o să mai rămînă mare lucru din el cînd vor termina.

– Dar... spunea că iese *cu tine* la plimbare, protestă Philippa. *Numai cu tine*.

Cîteva fete au observat-o pe Annabelle stînd în celălalt capăt al terasei şi au strîns rîndurile în jurul prăzii, ca şi cum ar fi vrut să-l ascundă de privirea ei. Annabelle clătină uşor din cap. Fie naivul de Kendall povestise cuiva planul său, fie frenezia măritişului ajunsese punctul culminant şi orice pas făcut de el atrăgea un cîrd de fete, indiferent de oră.

– Nu sta aici, o îndemnă Philippa. Du-te lîngă celelalte şi încearcă să-i atragi atenţia.

Annabelle o privi plină de îndoială.

– Cîteva fete arată de-a dreptul feroce. Mi-e teamă să nu mă muşte.

Din apropiere s-a auzit un hohot înfundat. S-a întors să vadă cine era. Aşa cum se aştepta, Simon Hunt era şi el pe terasă şi îşi bea cafeaua. Ceaşca de porţelan era aproape complet acoperită de mîna lui mare. Era îmbrăcat asemenea celorlalţi pescari, cu un costum din tweed cu ţesătură diagonală şi o cămaşă din in, descheiată la gît. Ochii îi străluceau amuzaţi, era evident că-l interesa ce se întîmpla acolo.

Fără să vrea, Annabelle s-a apropiat de el. Cînd a ajuns la cîţiva centimetri de el şi-a sprijinit coatele de balustrada care mărginea terasa şi a privit în zare. Hunt stătea cu spatele sprijinit de balustradă.

Iritată de atitudinea lui plină de aplomb, Annabelle murmură:

– Lordul Kendall şi lordul Westcliff nu sînt singurii burlaci de la Stony Cross, domnule Hunt. Oare de ce nu eşti la fel de curtat ca şi ei?

– Motivul este evident, spuse el glumeţ, ridicînd ceaşca de cafea la buze. Nu am titlu nobil şi aş fi un soţ groaznic. O privi cu subînţeles. În ceea ce te priveşte, în ciuda simpatiei pe care o port cauzei tale te-aş sfătui să-l laşi pe Kendall în pace.

– *Cauza mea*? repetă Annabelle, jignită. Cum ai defini tu cauza mea, domnule Hunt?

– E normal să-ţi doreşti ce poate fi mai bun pentru tine. Dar Kendall nu e deloc potrivit. Căsătoria voastră ar fi un dezastru.

– De ce? întrebă ea întorcîndu-se să-l privească.

– E prea drăguţ pentru tine. Hunt rîse văzîndu-i expresia. N-am vrut să sune ca o insultă. Nu te-aş place nici pe jumătate dacă ai fi o femeie blîndă. Dar nu eşti potrivită pentru Kendall – nici el pentru tine. L-ai călca pur şi simplu în picioare şi i-ai nesocoti dorinţele.

Annabelle ar fi vrut să-i şteargă zîmbetul superior de pe faţă – ea, care nu se gîndise niciodată că ar putea lovi pe cineva. Ştia însă că el avea dreptate. Era prea energică şi curajoasă pentru un bărbat liniştit şi civilizat cum era Kendall. Asta nu era însă treaba lui Simon Hunt, atîta vreme cît nici el şi nici altcineva nu-i oferea o alternativă mai bună.

– Ce-ar fi să te duci...începu ea cu glas dulce, otrăvitor.

– Domnişoară Peyton! se auzi de la cîţiva metri distanţă. Annabelle îl văzu pe Kendall ieşind dintre femeile care îl înconjuraseră. Părea răvăşit şi uşor iritat. Se îndreptă spre ea. Bună dimineaţa, domnişoară Peyton. Făcu o pauză ca să-şi aranjeze nodul de la cravată şi să-şi îndrepte ochelarii. Se

pare că nu sîntem singurii care şi-au propus să iasă la plimbare în dimineaţa aceasta. O privi rugător: să facem totuşi o încercare?

Annabelle ezita. Nu ar fi reuşit mare lucru la plimbare dacă erau însoţiţi de douăzeci de femei, mai gălăgioase decît un cîrd de gîşte. Pe de altă parte, nu putea refuza invitaţia lui Kendall... chiar şi un refuz minor îl putea descuraja şi era posibil să n-o mai invite nicăieri.

Îi zîmbi larg:

– Cu plăcere, domnul meu.

– Excelent. Există cîteva specii din floră şi faună pe care aş vrea să ţi le arăt. Sînt un horticultor amator şi am studiat îndeaproape vegetaţia originară din Hampshire...

Următoarele lui cuvinte au fost acoperite de entuziasmul fetelor care l-au înconjurat.

– Ce mult îmi plac plantele! exclamă una din ele. Nu există nici măcar una pe care să n-o găsesc absolut fermecătoare!

– Afară ar fi atît de urît fără ele! spuse o alte.

– Trebuie neapărat să-mi explici care este diferenţa între floră şi faună, insistă alta.

Aproape că l-au luat pe sus. Kendall părea tras în larg de un curent irezistibil. Philippa îl urmă, hotărîtă să o ajuta pe Annabelle.

– Fiica mea este probabil prea modestă ca să-şi recunoască afinitatea pentru natură... îi spuse lui Kendall.

Kendall privi neajutorat peste umăr în timp ce era condus cu forţa spre treptele terasei:

– Domnişoară Peyton?

– Vin, îi răspunse Annabelle punîndu-şi mîinile căuş ca să se facă auzită.

Răspunsul lui, dacă a existat, a fost imposibil de auzit.

Cu mişcări leneşe, Simon Hunt a aşezat ceaşca goală pe cea mai apropiată masă şi i-a spus ceva servitorului care îl aştepta cu undiţele. Acesta a dat din cap şi s-a retras, iar Hunt a ajuns-o din urmă pe Annabelle. Ea s-a crispat cînd l-a văzut mergînd alături de ea.

– Ce faci?

Hunt şi-a îndesat mîinile în buzunarele hainei din tweed.

– Vin cu tine. Orice s-ar întîmpla la iaz nu va fi nici pe jumătate la fel de interesant ca lupta pe care o duceţi pentru a-i atrage atenţia lui Kendall. În afară de asta cunoştinţele mele din domeniul horticulturii sînt aproape inexistente, aşa că aş putea chiar să mai învăţ cîte ceva.

Annabelle îşi reprimă un răspuns dur şi îl urmă hotărîtă pe Kendall. Au coborît cu toţii de pe terasă şi au pornit pe o cărare care ducea spre pădurea de fagi şi stejari. La început, Annabelle a ignorat prezenţa lui Simon Hunt şi şi-a văzut de drum, în urma alaiului de admiratoare. Kendall era supus unor mari încercări, fiind obligat să le ajute pe fete, pe rînd, să treacă peste orice părea a fi un obstacol minor. Un copac căzut la pămînt, cu circumferinţa la fel de mare cu cea a braţului lui Annabelle devenea un impediment copleşitor pentru depăşirea căruia aveau nevoie de ajutorul lui. Fiecare dintre fete devenea tot mai neajutorată iar bietul de el era obligat să le ia pe rînd în braţe şi să le treacă peste buştean, în timp ce ele ţipau, prefăcîndu-se speriate şi îşi încolăceau braţele în jurul gîtului lui.

Annabelle a refuzat brațul oferit de Simon Hunt pentru a o ajuta să sară peste copacul căzut. El a zîmbit:

– Mă așteptam să fii deja în fruntea alaiului.

Annabelle a pufnit:

– N-am de gînd să fac nici cel mai mic efort. Nu am de ce să mă iau la întrecere cu ele. Voi aștepta un moment prielnic pentru ca lordul Kendall să mă remarce.

– Te-a remarcat deja. Ar trebui să fie orb să nu o facă. Întrebarea este de ce crezi că vei avea norocul să primești de la el o cerere în căsătorie cînd de doi ani încoace nu ai avut deloc succes.

– Pentru că acum am un plan, spuse ea sec.

– Ce plan?

Îl privi defensivă:

– De parcă ți-aș spune ție!

– Sper că te-ai gîndit la vreo obrăznicie. Pentru că purtarea demnă de o doamnă nu ți-a adus nimic bun.

– Totul este din cauză că nu am zestre, ripostă Annabelle. Dacă aveam bani eram măritată demult.

– Am eu bani, se oferi Hunt îndatoritor. Cîți vrei?

– Am o vagă idee ce mi-ai cere în schimb, domnule Hunt. Așa că îți spun cu toată convingerea că nu vreau nici măcar un șiling de la tine.

– Îmi face plăcere să aud că ești atît de exigentă cu cei din jurul tău. Hunt întinse mîna și îndepărtă o creangă. Mă bucur că zvonurile pe care le-am auzit nu sînt adevărate.

– Zvonuri? Annabelle se opri în mijlocul aleii și se întoarse cu fața spre el. Ce se spune despre mine?

Hunt rămase tăcut, studiindu-i chipul tulburat.

– Exigentă... cu cei din anturajul meu? Insinuezi că aş avea... Se opri brusc pentru că imaginea lui Hodgeham îi apăruse în minte. Hunt i-a observat îmbujorarea şi cuta dintre sprîncene. Annabelle i-a aruncat o privire plină de răceală şi şi-a continuat drumul, cu paşi măsuraţi şi grei, pe aleea acoperită de frunze.

Hunt mergea alături de ea în timp ce vocea lui Kendall ajungea pînă la ei. Le prezenta ascultătoarelor avide plantele pe lîngă care treceau: orhidee rare, rostopască, cîteva specii de ciuperci. Discursul lui era punctat de exclamaţii admirative.

– Aceste plante joase, spunea Kendall, făcînd o pauză ca să arate spre o porţiune de muşchi şi licheni care acopereau un stejar, sînt denumite briofite şi au nevoie de umezeală în permanenţă. Dacă nu ar fi protejate de frunziş ar pieri cu siguranţă...

– Nu am greşit cu nimic, spuse scurt Annabelle, întrebîndu-se de ce o interesa atît de mult părerea lui Hunt. O deranja însă suficient de mult ca să se întrebe cine îi spusese şi mai ales ce anume. Să-l fi văzut cineva pe Hodgeham acasă la ele, tîrziu în noapte? Era de rău. O astfel de bîrfă îi putea distruge reputaţia, pentru că nu avea cum să se apere. Şi nu am regrete.

– Păcat, spuse Hunt. Cînd ai regrete înseamnă că ai făcut ceva interesant în viaţă.

– Care sînt regretele tale, atunci?

– Nici eu nu am regrete. Ochii întunecaţi îi străluciră. Nu pentru că nu aş fi încercat. Fac mereu tot felul de lucruri cu speranţa că mai tîrziu voi regreta. dar pînă acum... nimic.

Deşi era tulburată, Annabelle a chicotit. O creangă lungă le stătea în cale iar ea a încercat să o dea deoparte.

– Dă-mi voie, zise Hunt.

– Mulţumesc. A trecut pe lîngă el, privind în depărtare spre Kendall şi ceilalţi cînd a simţit o înţepătură în picior. Au! S-a oprit şi şi-a ridicat rochia, să vadă ce anume îi cauzase disconfortul.

– Ce s-a întîmplat? Hunt era deja lîngă ea, sprijinind-o.

– Am ceva în pantof.

– Dă-mi voie să te ajut, spuse el. Se aplecă şi îi cuprinse glezna. Era prima oară cînd un bărbat îi atingea piciorul. Annabelle era roşie ca focul.

– Nu mă atinge acolo! protestă ea în şoaptă. Încercă să se tragă înapoi, aproape pierzîndu-şi echilibrul. Hunt nu a slăbit deloc strînsoarea. Ca să nu cadă, Annabelle a trebuit să se sprijine de umărul lui. Domnule Hunt...

– Acum văd despre ce este vorba, murmură el. Te-ai atins de o ferigă cu ghimpi. Îi arătă cîteva ace care rămăseseră prinse de ciorap.

Roşie ca focul, Annabelle continua să se sprijine de umărul lui. Prin haină îi simţea muşchii fermi şi oasele puternice. Mintea ei accepta cu greu faptul că se afla în mijlocul pădurii, iar Simon Hunt îi atingea glezna.

Simţindu-i tulburarea, Hunt zîmbi.

– Au mai rămas cîteva ace. Să le scot?

– Da, dar repede, spuse ea îngrijorată. Să nu cumva să se întoarcă Kendall şi să te vadă cu mîna sub rochia mea.

Hunt rîse înfundat şi începu să culeagă acele prinse de ciorap, după care o încălţă la loc cu pantoful.

– Cenuşăreasa mea cea rustică! zise el şi se ridică în picioare. Îi văzu obrajii îmbujoraţi şi o întrebă: de ce te-ai încălţat cu pantofii aceştia dacă ştiai că te plimbi prin pădure? trebuia să ai atîta minte încît să-ţi pui ghetele.

– Nu am ghete, spuse Annabelle deranjată că o credea incapabilă să-şi aleagă perechea potrivită de încălţări. Cele vechi s-au rupt şi nu mi-am putut permite unele noi.

În mod surprinzător, Hunt nu a profitat de ocazie ca să o ia în rîs. Impasibil, i-a spus:

– Hai să ne alăturăm celorlalţi. Probabil că au descoperit între timp o varietate nouă de mucegai, sau cu puţin noroc chiar o ciupercă.

– Eu îndrăznesc să sper la mai mult. La un lichen.

Hunt a zîmbit slab şi i-a îndepărtat din cale o altă creangă. Annabelle şi-a ridicat rochia şi l-a urmat, încercînd să nu se gîndească la cît de plăcut ar fi fost acum pe terasă, cu o ceaşcă de ceai şi cîţiva biscuiţi în faţă. Au ajuns în vîrful unei coline şi au fost întîmpinaţi de un covor de clopoţei. Parcă erau într-un vis şi un voal azuriu se întindea printre trunchiurile stejarilor, fagilor şi frasinilor. Aroma clopoţeilor îi învăluia, parfumînd aerul pe care îl inspirau.

Annabelle s-a oprit lîngă un copac, l-a cuprins cu braţul şi a rămas privind la cîmpul cu clopoţei.

– Cîtă frumuseţe! a murmurat, plăcut surprinsă.

– Da. Hunt o privea pe ea, nu clopoţeii, iar privirea lui a înfiorat-o. Citise şi altădată admiraţie

pe feţele bărbaţilor, chiar şi ceva care aducea cu o dorinţă, dar niciodată o privire nu fusese într-atît de copleşitoare, de intimă... ca şi cum el îşi dorea mult mai mult decît trupul ei.

Încurcată, s-a tras de lîngă copac şi s-a îndreptat spre Kendall, care stătea de vorbă cu mama ei, în timp ce grupul gălăgios de fete aduna clopoţei, călcînd fără milă peste ei.

Kendall a răsuflat uşurat cînd a văzut-o pe Annabelle apropiindu-se cu un zîmbet larg pe faţă. Se aştepta probabil ca ea să fi fost bosumflată, aşa cum ar fi fost dealtfel orice altă femeie, din cauză că o ignorase în favoarea altora. L-a privit o clipă pe Hunt, cu o uşoară neîncredere. S-au salutat cu o mişcare a capului, Hunt părînd foarte stăpîn pe sine iar Kendall puţin îngrijorat.

– Am atras o companie numeroasă, se pare, a murmurat Kendall.

Annabelle i-a adresat un zîmbet năucitor:

– Bineînţeles. Eşti ca Fluieraşul fermecat. Oriunde ai merge, oamenii te urmează.

El a roşit, plăcut impresionat de compliment şi i-a şoptit:

– Sper că plimbarea ţi-a făcut plăcere, domnişoară Piper.

– Mare plăcere, l-a asigurat ea. Deşi trebuie să mărturisesc că pe drum am dat peste nişte ghimpi.

Philippa a exclamat îngrijorată:

– Dumnezeule! Te-ai rănit, draga mea?

– Nu e nimic grav, a asigurat-o Annabelle. Doar o zgîrietură-două. Iar vina îmi aparţine în întregime, pentru că nu mi-am luat încălţări potrivite. A întins piciorul ca să-i arate lui Kendall pantoful, avînd grijă să descopere şi o porţiune din gleznă.

Kendall a clătinat din cap.

– Domnişoară Peyton, trebuia să te încalţi cu ceva mai rezistent pentru o plimbare prin pădure.

– Ai dreptate, spuse Annabelle continuînd să zîmbească. A fost o prostie din partea mea să nu mă gîndesc la cît de accidentat poate fi terenul. Va trebui să păşesc cu mai multă grijă la întoarcere. Dar clopoţeii aceştia sînt atît de frumoşi că nici un cîmp plini cu ferigi cu ghimpi nu m-ar putea opri.

Kendall s-a aplecat şi a cules o floare pe care i-a prins-o la panglica pălăriei.

– Nu sînt nici pe departe atît de albaştri ca ochii tăi. Şi-a coborît privirea spre glezna ei, acum acoperită de faldurile rochiei. Trebuie să mergi la braţul meu, la întoarcere, ca să evităm o altă întîmplare nefericită.

– Îţi mulţumesc, domnul meu. Annabelle l-a privit admirativ. Mă tem că nu am auzit ce spuneai mai devreme despre ferigă. Era vorba cumva despre o plană numită acul pămîntului? Sînt fascinată de...

Kendall a început imediat să-i explice... Ceva mai tîrziu, cînd Annabelle s-a întors spre Simon Hunt, acesta nu mai era acolo.

CAPITOLUL 9

– Chiar vreţi să facem asta? a întrebat Annabelle pe un ton plîngăcios în timp ce străbătea pădurea alături de prietenele ei, avînd în mînă un coş cu capac din piele. Credeam că discuţia noastră despre meciul în pantalonaşi a fost doar de amuzament.

– Un Bowman nu glumeşte niciodată cînd este vorba de baseball, îi spuse Daisy. Ar fi un sacrilegiu.

– Şi ţie îţi plac jocurile, Annabelle, spuse veselă Lillian. Iar baseball-ul este cel mai frumos joc dintre toate.

– Mie îmi plac doar cele care se joacă la masă, protestă Annabelle. Şi la care eşti îmbrăcat decent.

– Îmbrăcămintea este mereu supraestimată, veni răspunsul prompt din partea lui Daisy.

Annabelle învăţa că prietenia avea şi ea preţul ei, ceea ce însemna că trebuia să se supună dorinţelor grupului, chiar dacă nu-i convenea întotdeauna. Ceva mai devreme, de dimineaţă, încercase să o ia pe Evie deoparte şi să o atragă de partea ei. Evie era însă hotărîtă să urmeze

planul surorilor Bowman, pe care îl considera o etapă din programul ei de a deveni mai îndrăzneaţă.

– V-vreau să fiu ş-şi eu ca ele, îi mărturisise lui Annabelle. S-sînt libere şi îndrăzneţe. Nu se tem de n-nimic.

Văzînd-o cît era de nerăbdătoare, Annabelle oftă:

– Bine. Bănuiesc că totul va fi bine, atîta vreme cît nu ne vede nimeni. Deşi nu văd care este scopul.

– P-poate că va fi distractiv, îi sugeră Evie.

Vremea ţinea cu planurile surorilor Bowman, cerul era senin şi adia o briză uşoară. Înarmate cu cîte un coş, cele patru fete au străbătut pajiştea plină de boboci de roua-cerului şi violete.

– Uită-te după o fîntînă, îi spuse Lillian. După ce ajungem la ea trebuie să traversăm pajiştea şi s-o luăm prin pădure. În vîrful dealului trebuie să fie un platou uscat. Unul din servitori mi-a spus că nu vine nimeni acolo, niciodată.

– Cum arată fîntîna? o întrebă Annabelle. E din piatră albă, cu găleată şi scripete?

– Nu. E doar o groapă plină de noroi.

– Uite-o! exclamă Daisy, alergînd spre ea. Haideţi, să ne punem cîte o dorinţă. Am eu ace pentru toate.

– De unde-ai ştiut să aduci ace? o întrebă Lillian.

Daisy îi zîmbi şmechereşte.

– Am stat cu mama şi celelalte doamne mai în vîrstă ieri, în salon. Ele coseau iar eu meşteream la mingea noastră de baseball. Scoase o minge din

coş şi le-o arătă cu mîndrie. Mi-am sacrificat o pereche de mănuşi nou-nouţe ca s-o fac şi să ştiţi că nu a fost deloc uşor. Cînd m-a văzut umplînd-o cu resturi de material, una dintre ele nu a mai rezistat şi m-a întrebat ce făceam. Nu puteam să spun că e o minge, deşi sînt sigură că mama a ghicit imediat dar nu a scos un cuvînt, de jenă. I-am spus că fac o pernă pentru ace.

Fetele au izbucnit în rîs.

– Cred că i s-a părut cea mai urîtă pernă de ace din lume, spuse Lillian.

– Fără îndoială, îi răspunse Daisy. Cred că i-a părut chiar rău pentru mine. Mi-a dat cîteva ace şi a murmurat ceva despre bietele fete venite din America, care nu se pricep la nimic. A scos acele din minge, unul cîte unul, şi le-a întins fetelor.

Annabelle a lăsat coşul jos, a prins acul între degetul mare şi arătător şi a închis ochii. Ori de cîte ori avea ocazia îşi punea aceeaşi dorinţă: să se mărite cu un nobil. De data asta, însă, cînd a aruncat acul s-a gîndit: *îmi doresc să mă îndrăgostesc.*

Era ea însăşi surprinsă şi se întreba cum de irosise dorinţa pe un lucru atît de inutil.

Annabelle a deschis ochii şi le-a văzut pe celelalte fete privind solemn spre fîntînă.

– Mi-am pus o dorinţă greşită, le-a spus. Pot să-mi pun alta?

– Nu, îi răspunse cu convingere Lillian. Dacă ai aruncat acul, asta este.

– Dar n-am vrut să-mi pun dorinţa asta, protestă Annabelle. Mi-a trecut pur şi simplu ceva prin cap. Nu era cea la care mă gîndisem dinainte.

– N-nu mai protesta, Annabelle, o sfătui Evie. D-doar nu vrei să-l superi pe s-spiritul fîntînii.

– Pe cine?

Evie zîmbi văzînd cît era de uimită.

– Spiritul care l-locuieşte în fîntînă. Lui îi ceri. Dar dacă îl s-superi îţi va cere un p-preţ imens ca să-ţi îndeplinească d-dorinţa. Ori te va lua cu el în a-adîncuri să-i fii pe veci soţie.

Annabelle privea fix spre apa tulbure. Îşi făcu mîinile căuş în jurul gurii şi strigă:

– Nu trebuie să-mi îndeplineşti dorinţa! i se adresă ea spiritului nevăzut. O retrag!

– Nu-l provoca, Annabelle, exclamă Daisy. Şi îndepărtează-te de margine, pentru numele lui Dumnezeu!

– Eşti superstiţioasă? o întrebă zîmbind Annabelle.

Daisy făcuse ochii mari.

– Superstiţia are şi un motiv. *Cîndva*, *ceva* groaznic s-a întîmplat *cuiva* care stătea chiar pe margine, aşa ca tine. Închise ochii, se concentră şi aruncă acul în apă. Gata. Mi-am pus eu o dorinţă pentru tine, aşa că nu trebuie să te mai plîngi că ai irosit-o pe a ta.

– De unde ştii ce-mi doresc eu?

– Dorinţa pe care am pus-o este spre binele tău.

Annabelle făcu un gest teatral.

– *Urăsc* lucrurile care se fac spre binele meu.

Au început să vorbească toate odată, fiecare sugerîndu-i celeilalte ce ar fi fost mai bine pentru ea. Într-un final, Lillian a intervenit şi le-a spus să tacă pentru că nu se mai putea concentra. Au

tăcut, lăsîndu-le pe Lillian şi Evie să-şi pună cîte o dorinţă, după care au străbătut pajiştea şi pădurea.

Au ajuns pe un platou uscat, cu iarbă deasă şi scăldat de soare, umbrit doar într-o parte de un stejar bătrîn. Annabelle a inspirat adînc aerul proaspăt:

– Nu miroase a nimic, s-a prefăcut ea nemulţumită. Nici a cărbune, nici a praf. Nu e bun pentru londonezi.

– Nu e chiar aşa, i-a răspuns Lillian. Din cînd în cînd mai vine cîte o adiere de „parfum" de oaie.

– Adevărat? Annabelle a adulmecat aerul, ca o cunoscătoare. Mie nu-mi miroase a nimic.

– Asta pentru că nu ai nas, i-a replicat Lillian.

– Poftim? Annabelle o privea întrebătoare.

– Ai nas, ca toţi ceilalţi, i-a explicat Lillian. Dar eu am *acel nas*. Am o sensibilitate neobişnuită la mirosuri. Pot separa orice parfum în părţile componente. E ca şi cum ai asculta nişte acorduri muzicale şi le-ai separa în note muzicale. Înainte de a pleca din New York i-am ajutat pe cei de la fabrica tatălui meu să dezvolte o formulă pentru un săpun parfumat.

– Crezi că ai putea crea un parfum? a întrebat-o fascinată Annabelle.

– Îndrăznesc să spun că aş putea să creez un parfum extraordinar, i-a răspuns Lillian, încrezătoare. Numai că nu m-ar lua nimeni în seamă, pentru că sînt femeie.

– Vrei să spui că bărbaţii au un nas mai bun decît femeile?

– Aşa cred ei, a spus Lillian cu tristeţe. A scos din coş o pătură de picnic. Haide, gata cu bărbaţii şi cu protuberanţele lor! Stăm şi noi puţin la soare?

– O să te bronzezi, i-a prezis Daisy, aşezîndu-se pe un colţ de pătura. Iar mama va face precis un atac de panică.

– Ce sînt atacurile de panică? a întrebat-o Annabelle, căreia i se părea o expresie pur americană. S-a aşezat pe pătură lîngă Daisy. Să mă chemaţi şi pe mine cînd mai are unul. Sînt curioasă cum arată.

– Ale mamei sînt frecvente, a asigurat-o Daisy. Nu te teme, o să faci cunoştinţă cu ele cît de curînd.

– N-ar trebui să mîncăm înainte de meci, le-a spus Lillian văzînd că Annabelle ridicase capacul coşului de picnic.

– Dar mi-e foame, a protestat Annabelle, uitîndu-se în coşul care era plin cu fructe, brînzeturi, pateu, felii groase de pîine şi salată.

– Ţie ţi-e foame tot timpul, observă rîzînd Daisy. Pentru cineva atît de mic ai o poftă de mîncare remarcabilă.

– *Eu*, mică? ripostă Annabelle. Dacă tu ai un centimetru măcar peste un metru cincizeci şi doi, eu mănînc coşul de picnic!

– Poţi să începi să-l ronţăi. Am un metru cincizeci şi cinci, mulţumesc.

– Eu zic să mai aştepţi puţin, interveni zîmbitoare Lillian. Daisy se ridică mereu pe vîrfuri atunci cînd este măsurată. Biata croitoreasă a trebuit să-i refacă tivul la cel puţin douăsprezece rochii, şi asta

numai pentru că sora mea nu vrea să-şi recunoască adevărata înălţime.

– Nu sînt scundă, murmură Daisy. Femeile scunde nu sînt nici misterioase, nici elegante şi nu sînt niciodată curtate de bărbaţi frumoşi. Toată lumea le tratează ca pe nişte copii. Refuz să fiu scundă!

– Nu eşti nici misterioasă nici elegantă, spuse Evie. Dar eşti tare d-drăguţă. .

– Şi tu la fel, îi răspunse Daisy şi întinse mîna după coş. Hai să o hrănim pe biata Annabelle. Se aude de-aici cum îi face stomacul.

Au mîncat toate cu poftă, după care s-au întins pe pătură, au privit norii şi au vorbit vrute şi nevrute. Cînd au tăcut, după un timp, o veveriţă a coborît dintr-un stejar şi s-a aventurat spre ele.

– Avem un intrus, a observat Annabelle şi a căscat.

Evie s-a întors pe burtă şi i-a aruncat o coajă de pîine. Veveriţa a rămas pe loc. Oferta o tenta dar se temea să avanseze. Evie şi-a înclinat capul iar părul i-a strălucit în soare, de parcă ar fi fost acoperit de o plasă de rubine.

– Biata de ea! a spus încet şi i-a aruncat încă o coajă de pîine. Aceasta a aterizat mai aproape iar veveriţa a dat din coadă, nerăbdătoare. Fii curajoasă, a îndemnat-o Evie. Du-te şi ia-o. I-a aruncat încă o bucată, care a aterizat la cîţiva centimetri de ea. Of, doamnă veveriţă! Eşti o laşă. Nu vezi că nimeni nu vrea să-ţi facă vreun rău?

Veveriţa a prins brusc curaj, a apucat coaja de pîine şi a fugit. Evie a zîmbit mulţumită, după care

s-a întors spre prietenele ei care o priveau uluite, în tăcere.

– C-ce s-a întîmplat? a întrebat ea uimită.

Annabelle a vorbit prima:

– Nu te-a bîlbîit deloc atunci cînd ai vorbit cu veveriţa.

– Oh... Fîstîcită, Evie şi-a coborît privirea. Nu mă bîlbîi niciodată cînd vorbesc cu copii sau animale. Nu ştiu de ce.

Au cîntărit cîteva clipe informaţia.

– Am observat şi că te bîlbîi mai puţin atunci cînd vorbeşti cu mine, i-a spus Daisy.

Lillian nu a putut rezista tentaţiei:

– Din ce categorie faci parte, dragă? Copii sau animale?

Daisy i-a răspuns cu un gest pe care Annabelle nu-l cunoştea.

Annabelle se pregătea să o întrebe pe Evie dacă fusese la doctor dar roşcata a schimbat imediat subiectul:

– Unde este m-mingea de baseball, Daisy? Dacă nu jucăm curînd, adorm.

Annabelle şi-a dat seama că nu mai voia să discute despre bîlbîiala ei şi a adăugat:

– Dacă tot e să jucăm, atunci să începem.

În timp ce Daisy căuta mingea în coş, Lillian a scos la iveală un alt obiect:

– Uitaţi ce am adus! le-a spus, mîndră.

Daisy a ridicat privirea şi a exclamat, bucuroasă:

– O bîtă adevărată! A privit-o cu admiraţie. De unde o ai, Lillian?

– Am împrumutat-o de la unul dintre băieţii de la grajduri. Am înţeles că joacă şi ei, pe furiş, de cîte ori au ocazia. Sînt de-a dreptul pasionaţi.

– Cine n-ar fi? întrebă retoric Daisy, începînd să-şi descheie corsajul. Ce cald este! E o plăcere să dai jos toate straturile acestea.

În timp ce surorile Bowman îşi desfăceau rochiile cu uşurinţa fetelor obişnuite să se dezbrace în public, Annabelle şi Evie se priveau, nesigure.

– Te provoc! a murmurat Evie.

– Dumnezeule! a spus îngrijorată Annabelle şi a început să-şi descheie nasturii. Un val neaşteptat de timiditate i-a adus culoare în obraji. Nu voia însă să pară laşă, cînd pînă şi timida Evie Jenner se revolta împotriva bunei cuviinţe. Şi-a scos mîinile din mîneci şi a lăsat rochia să cadă pe jos, mototolită. A rămas doar în cămaşă, pantalonaşi şi corset, cu picioarele acoperite de ciorapi subţiri şi încălţată cu pantofi uşori. A simţit o adiere uşoară de vînt şi s-a înfiorat. Era o senzaţie plăcută.

Şi celelalte fete îşi scoseseră rochiile care stăteau pe iarbă ca nişte flori exotice uriaşe.

– Prinde! spuse Daisy şi-i aruncă mingea lui Annabelle, care a prins-o din reflex. S-au dus spre mijlocul platoului, aruncînd mingea de la una la alta. Evie era cea mai slabă la aruncat şi la prins, dar era clar că din cauza lipsei de experienţă, nu a stîngăciei. Pe de altă parte, Annabelle avea un frate mai mic cu care se jucase adesea, aşa că ştia să arunce mingea.

Era un sentiment ciudat, de uşurare, să meargă pe afară fără ca picioarele să-i fie stînjenite de greutatea fustelor.

– Bănuiesc că aşa se simt bărbaţii, spuse Annabelle. Cîtă libertate! Aproape că îi invidiez pentru că poartă pantaloni.

– Aproape? întrebă Lillian zîmbind. Eu *chiar* îi invidiez. N-ar fi minunat dacă femeile ar purta pantaloni?

– Mie n-nu mi-ar place, zise Evie. Aş muri de ru-ruşine dacă un bărbat mi-ar vedea forma picioarelor şi... A ezitat, căutînd un cuvînt care să descrie anumite părţi ale anatomiei feminine... alte lucruri, a terminat ea fraza.

– Cămaşa ta e într-o stare jalnică, Annabelle, observă Lillian. Nu m-am gîndit să-ţi trimit şi lenjerie intimă, deşi ar fi trebuit să-mi dau seama...

Annabelle a ridicat din umeri.

– Nu contează. Oricum e singura ocazie în care o poate vedea cineva.

Daisy s-a uitat spre sora ei mai mare.

– Cred că biata Annabelle nu s-a întîlnit pînă acum cu zîna cea bună.

– Nu m-am plîns, spuse Annabelle rîzînd. După părerea mea, toate patru călătorim în aceeaşi trăsură în formă de dovleac.

După ce au exersat cîteva minute şi au discutat despre regulile jocului au marcat cele patru baze cu coşurile de picnic şi au început meciul.

Annabelle s-a postat la prima bază.

– Îi arunc ei, i-a spus Daisy surorii ei. Tu stai la prindere.

– Eu arunc mai bine, a mormăit Lillian, aşezîndu-se totuşi în spatele lui Annabelle.

Ridicînd bîta deasupra umărului, Annabelle a încercat să lovească mingea aruncată de Daisy. Nu

a nimerit-o iar Lillian a prins mingea cu o mişcare de expert.

– A fost bine, a încurajat-o Daisy. Urmăreşte mingea atunci cînd vine spre tine.

– Nu sînt obişnuită să stau pe loc în timp ce se aruncă cu obiecte spre mine, a spus Annabelle, rotind bîta prin aer. Cîte încercări am voie?

– Oricîte, s-a auzit din spatele ei vocea lui Lillian. Hai să încercăm din nou... De data asta, imaginează-ţi că mingea este nasul lui Hunt.

Lui Annabelle i-a surîs ideea.

– Prefer să ţintesc o altă protuberanţă de-a lui, ceva mai jos, a spus şi a ridicat bîta în aer, pregătindu-se pentru aruncarea lui Daisy.

De data aceasta partea teşită a bîtei a lovit mingea cu un sunet surd. Daisy a luat-o la fugă spre minge iar Lillian i-a strigat:

– Fugi, Annabelle!

Asta a şi făcut. A ocolit tot terenul, trecînd pe lîngă coşurile de picnic.

Daisy a înşfăcat mingea şi i-a aruncat-o lui Lillian, care a prins-o din zbor.

– Rămîi la a treia bază, Annabelle! S-o vedem acum pe Evie.

Uşor agitată dar foarte hotărîtă, Evie a luat bîta şi şi-a ocupat poziţia.

– Imaginează-ţi că mingea este mătuşa Florence, a sfătuit-o Annabelle. Evie i-a zîmbit larg.

Daisy i-a aruncat o minge uşoară dar Evie a ratat. Mingea a aterizat în palma lui Lillian. Ea i-a aruncat-o înapoi lui Daisy şi i-a dat lui Evie cîteva indicaţii.

-Stai cu picioarele mai desfăcute şi îndoaie puţin genunchii. Aşa. Acum urmăreşte traiectoria mingii. N-ai cum să ratezi.

Din nefericire, Evie a ratat, iar şi iar.

– E prea g-greu, a spus ea încruntată. Poate ar fi mai bine să renunţ şi să încerce altcineva.

– Mai încearcă, i-a spus Annabelle. Nu e nici o grabă.

– Nu renunţa, a încurajat-o şi Daisy. Te străduieşti prea tare, Evie. Relaxează-te... şi nu mai închide ochii cînd te balansezi.

– Hai că poţi, i-a spus Lillian, îndepărtîndu-şi de pe frunte o şuviţă de păr negru, mătăsos şi îndoindu-şi braţul subţire şi ferm. Ultima oară erai gata-gata să reuşeşti. Priveşte mingea.

Evie a oftat resemnată şi şi-a reluat poziţia. A mijit ochii spre Daisy şi s-a pregătit pentru următoarea aruncare.

– Sînt gata.

Daisy a aruncat iar Evie a lovit cu toată hotărîrea. Mingea a zburat prin aer pînă departe, în pîlcul de stejari. Fusese o lovitură excelentă. Uimită de reuşita ei, Evie sărea şi striga:

– Am reuşit! Am reuşit!

– Fugi pe după coşuri, i-a strigat Annabelle şi a luat-o la goană înapoi, spre prima bază. Evie a dat ocol terenului. Deşi ajunsese la prima bază, fetele au continuat să sară şi să strige fără motiv. Erau doar tinere şi sănătoase şi se simţeau foarte bine.

Brusc, Annabelle a văzut că se apropia cineva. A tăcut, dîndu-şi seama că un călăreţ – ba nu, doi – intraseră pe platou.

– Vine cineva! a spus. Sînt doi bărbaţi călare. Repede, luaţi-vă hainele! Cuvintele lui Annabelle au întrerupt manifestările de bucurie. S-au privit una pe alta, făcînd ochii mari. Daisy şi Evie au luat-o la fugă spre pătura de picnic, acolo unde îşi lăsaseră rochiile.

Annabelle a vrut să le urmeze dar s-a oprit brusc şi s-a întors cu faţa spre cei doi călăreţi. A ridicat ochii spre ei, îngrijorată. Cînd i-a recunoscut, a simţit un fior rece.

Erau lordul Westcliff... şi Simon Hunt.

CAPITOLUL 10

După ce i-a întîlnit privirea mirată, Annabelle nu a mai putut să-şi ia ochii de la Simon Hunt. Era ca unul dintre acele coşmaruri din care te trezeşti cu un sentiment de uşurare pentru că ştii că nu s-ar putea întîmpla în realitate ceva atît de îngrozitor. Dacă situaţia nu ar fi fost în defavoarea ei, ideea că-l lăsase pe Hunt fără cuvinte i-ar fi făcut plăcere. La început, faţa lui a fost lipsită de orice expresie, ca şi cum nu reuşea să accepte faptul că ea stătea în faţa lui numai în lenjerie. A privit-o lung, de jos în sus, oprindu-se pe faţa ei îmbujorată.

Au urmat cîteva momente de linişte apăsătoare. Hunt a înghiţit în sec înainte de a vorbi:

– Probabil n-ar trebui să întreb. Totuşi, ce naiba făceaţi aici?

Cuvintele lui au ajutat-o pe Annabelle să se dezmeticească. Nu putea să rămînă acolo şi să facă conversaţie cu el, doar în cămaşă. Dar demnitatea ei – sau ce mai rămăsese din ea – o împiedica să ţipe şi să încerce înfrigurată să se îmbrace, aşa cum făceau Evie şi Daisy. S-a hotărît

la un compromis: şi-a ridicat rochia de jos şi s-a acoperit cu ea.

– Jucam baseball, i-a răspuns. Vocea îi era mai subţire ca de obicei.

Hunt s-a uitat în jur apoi a privit-o din nou:

– Dar de ce...

– Nu putem alerga în rochie lungă, l-a întrerupt Annabelle. Credeam că e evident.

Hunt şi-a ferit faţa, nu suficient de repede ca ea să nu-l vadă zîmbind:

– N-am încercat niciodată, aşa că trebuie să te cred pe cuvînt.

În spatele ei, Daisy o certa pe Lillian:

– Ai spus că nu aici nu vine nimeni, niciodată!

– Aşa mi s-a spus, i-a răspuns Lillian în timp ce se lupta cu cercul din sîrmă care-i susţinea poalele rochiei.

Westcliff, care tăcuse pînă atunci, i-a spus uitîndu-se cît mai departe, în zare:

– Informaţia pe care ai primit-o a fost corectă, domnişoară Bowman. Acest loc este vizitat rareori.

– Şi atunci de ce sînteţi aici? l-a întrebat acuzator Lillian, ca şi cum ea şi nu Westcliff ar fi fost stăpînul domeniului.

Westcliff şi-a întors privirea spre ea.

– Prezenţa noastră aici este pur întîmplătoare, a spus cu răceală. Astăzi am dorit să inspectez partea de nord-vest a proprietăţii *mele*. A accentuat discret cuvîntul. În timp ce treceam prin preajmă, însoţit de domnul Hunt, v-am auzit ţipînd. Am considerat că ar fi mai bine să ne apropiem, să vedem ce se întîmplă şi să dăm o mînă de ajutor, la nevoie. De unde să ştim că jucaţi...

– Baseball în pantalonaşi, a completat Lillian, continuînd să se îmbrace.

Lordul Westcliff nu părea în stare să repete acele cuvinte care îi păreau ridicole. S-a întors cu spatele şi le-a spus pe după umăr:

– În următoarele cinci minute voi suferi o amnezie bruscă. Dar înainte de asta aş vrea să vă sugerez să vă abţineţi de la alte activităţi în aer liber, pentru că alţi trecători s-ar putea să nu fie la fel de indiferenţi ca mine sau domnul Hunt.

Annabelle a pufnit neîncrezătoare cînd Westcliff s-a referit la indiferenţa lui Hunt. Acesta o privise pe îndelete, iar Westcliff, deşi mai subtil, îi aruncase pe furiş cîteva priviri lui Lillian. Dar aşa dezbrăcată cum era nu-şi permitea să facă nici o apreciere la adresa lor.

– Mulţumesc, domnule, i-a răspuns ea cu mult calm. Acum, că ne-aţi dat acest sfat excelent, vă rog să ne daţi voie să ne refacem ţinuta.

– Cu plăcere, i-a răspuns Westcliff.

Înainte de a pleca, Simon Hunt s-a uitat înapoi, la Annabelle, care continua să-şi ţină rochia strîns la piept. Annabelle ar fi vrut să-şi poată ţine firea şi să-l privească cu dispreţ, dar a roşit, tulburată. Hunt a părut pe punctul de a-i spune ceva dar s-a răzgîndit şi s-a mulţumit să mormăie ceva în barbă, zîmbind ironic. Calul lui s-a ridicat în două picioare şi a fornăit nerăbdător. Hunt a pornit în galop, urmîndu-l pe Westcliff care ajunsese deja pe la mijlocul cîmpului.

Umilită, Annabelle s-a întors spre Lillian care îşi păstra stăpînirea de sine, în ciuda faptului că roşise puternic.

– Dintre toţi bărbaţii care ne puteau descoperi, a spus cu dezgust Annabelle, trebuia să fie vorba despre ei doi.

– Aroganţa lui este de admirat, comentă sec Lillian. I-au trebuit cu siguranţă ani întregi de exerciţii.

– La care dintre ei te referi? La Hunt sau la Westcliff?

– La amîndoi, de fapt. Deşi cred că aroganţa lui Westcliff o depăşeşte cu puţin pe cea a lui Hunt. E o trăsătură de caracter impresionantă, trebuie să recunoşti.

S-au privit un timp, gîndindu-se la cei doi bărbaţi. Brusc, Annabelle a izbucnit în rîs:

– Au fost surprinşi, nu-i aşa?

– Ca şi noi, de altfel, i-a răspuns Lillian. Întrebarea este cum vom mai da ochii cu ei?

– Sau cum vor da ei ochii cu noi, a spus Annabelle. Noi ne vedeam de treabă. Ei au apărut nepoftiţi.

– Ai dreptate... începu Lillian dar se opri la auzul unor zgomote care veneau dinspre locul de picnic. Evie se răsucea pe pătură, în timp ce Daisy stătea aplecată deasupra ei, cu mîinile proptite în şold.

Annabelle s-a apropiat în grabă de ele şi a întrebat-o pe Daisy, consternată:

– Ce s-a întîmplat?

– Ruşinea a fost mai mare decît a putut suporta, i-a răspuns Daisy. A făcut o criză.

Evie s-a rostogolit pe pătură, acoperindu-şi faţa cu un şervet. O ureche, singura descoperită, îi era roşie ca focul. Cu cît se străduia mai tare să-şi înăbuşe chicotelile, cu atît rîdea mai tare, aproape

sufocîndu-se. A reuşit totuşi să spună cîteva cuvinte:

– C-ce mai introducere în sport! Au urmat alte hohote involuntare. Cele trei fete stăteau în picioare, în jurul ei.

Daisy a privit-o pe Annabelle cu subînţeles:

– *Acesta* este un atac de panică.

Simon şi Westcliff au străbătut pajiştea în galop; au încetinit abia cînd au intrat în pădure. Abia după vreo două minute au fost dornici – sau mai degrabă în stare – să vorbească. Prin mintea lui Simon se perindau imagini cu Annabelle sumar îmbrăcată, cu dessous-urile subţiate de sutele de spălări. Era bine că nu fuseseră singuri într-o astfel de împrejurare, pentru că nu ar mai fi fost în stare să plece.

Nu mai simţise niciodată o dorinţă atît de mistuitoare ca atunci cînd o văzuse pe Annabelle, pe jumătate dezbrăcată. Ar fi vrut să descalece, să o ia pe Annabelle în braţe şi să o ducă într-un loc ferit, acoperit de iarbă înaltă. Nu-şi putea imagina o tentaţie mai mare decît trupul ei voluptuos, pielea trandafirie şi părul lung, mîngîiat de razele de soare. Era atît de încîntătoare cînd roşea, încurcată! Ar fi vrut să-i smulgă cămaşa ponosită cu dinţii, cu degetele, să o sărute din cap pînă în picioare, să o atingă în locurile dulci care...

– Nu, murmură Simon, simţind cum sîngele îi fierbea în vene. Nu trebuia să se mai gîndească la asta, altfel drumul călare ar fi devenit al naibii de incomod. Cînd a reuşit să-şi stăpînească dorinţele, Simon s-a uitat spre Westcliff, care părea

îngîndurat. Era un lucru neobişnuit pentru Westcliff, care nu obişnuia să cadă prea des pe gînduri.

Cei doi erau prieteni de cinci ani. Se cunoscuseră cu prilejul unui dineu dat de o cunoştinţă comună, un politician progresist. Autoritarul tată al lui Westcliff tocmai murise iar Marcus trebuia să se ocupe acum de afacerile familiei. Finanţele familiei, descoperise el, păreau solide doar la suprafaţă, asemenea unui pacient care suferea de o boală terminală dar părea sănătos, la prima vedere. Alarmat de pierderile constante pe care le înregistrau registrele contabile, noul duce de Westcliff făcuse schimbări dramatice, reuşind să evite soarta altor nobili care asistaseră nepăsători la micşorarea averilor lor. Deşi în romanele vremii eroii îşi risipeau averile la mesele de joc, adevărul era că aristocraţii moderni nu erau nici pe departe nechibzuiţi, ci doar nepricepuţi în chestiuni financiare. Investiţiile fără riscuri mari, concepţiile de modă veche şi aranjamentele fiscale nefericite erodau progresiv averea aristocraţilor şi făceau loc unei clase noi, prospere. Era vorba de cei care aveau o profesie şi care aspirau acum la sferele înalte ale societăţii. Cei care alegeau să nu ia în seamă ştiinţa sau noile industrii se pierdeau pe drum... iar Westcliff nu dorea să fie inclus în această categorie.

Cînd între ei s-a legat o prietenie, fiecare dintre ei ştia că se folosea de celălalt pentru a obţine ceva. Westcliff voia să beneficieze de instinctele financiare înnăscute la Simon, iar acesta voia să îşi facă intrarea în lumea celor privilegiaţi. Cînd s-au cunoscut mai bine au înţeles că se asemănau în

multe privinţe. Erau amîndoi călăreţi şi vînători agresivi, le plăceau activităţile fizice solicitante, refulări ale excesului de vigoare. Şi erau amîndoi extrem de oneşti, numai că Westcliff era ceva mai manierat, mai plăcut. Nici unul dintre ei nu era genul de bărbat care să discute despre poezie sau concepte sentimentale. Preferau lucrurile tangibile şi discutau cu plăcere despre afacerile lor prezente sau de perspectivă.

Pentru că Simon devenise un oaspete constant la Stony Cross şi un frecvent vizitator al reşedinţei lui Westcliff din Londra, Marsden Terrace, prietenii lordului îl acceptaseră uşor-uşor în cercul lor. Simon constatase cu surprindere că nu era singurul om de rînd pe care Westcliff îl considera un prieten apropiat. Părea să prefere compania celor care se formaseră în afara domeniilor nobiliare. De fapt, Westcliff clama ocazional că dorea să renunţe la titlu, de parcă aşa ceva era posibil, pentru că nu suporta ideea de aristocraţie ereditară. Simon nu se îndoia că declaraţiile lui Westcliff erau sincere, deşi nu părea conştient de faptul că privilegiile aristocratice, cu puterea şi cu responsabilităţile care decurgeau din ele, erau ceva înnăscut, făceau parte din el. Deţinător al celui mai de seamă titlu din Anglia, Marcus, lord Westcliff, trebuia să-şi facă datoria şi să respecte tradiţia. Ducea o viaţă organizată riguros, după un program strict, şi dădea dovadă de o mare stăpînire de sine.

În acel moment, însă, Westcliff părea tulburat, chiar mai mult decît ar fi trebuit.

– La naiba! a exclamat Westcliff. Fac afaceri cu tatăl lor. Cum să mai dau ochii cu Thomas Bowman

fără să-mi amintesc că i-am văzut fata aproape dezbrăcată?

– Fetele, l-a corectat Simon. Erau amîndouă acolo.

– N-am observat-o decît pe cea înaltă.

– Pe Lillian?

– Da, pe ea. Westcliff s-a încruntat. Dumnezeule, nu e de mirare că nu s-au măritat! Sînt nişte sălbatice, chiar şi după standardele americane! Şi felul în care mi-a vorbit, ca şi cum eu ar fi trebuit să mă simt jenat pentru că le-am întrerupt desfrîul păgîn...

– Dacă te-ai auzi, Westcliff! l-a întrerupt Simon, amuzat de vehemenţa lui. Cîteva fete inocente alergînd pe o pajişte nu prevestesc nici pe departe sfîrşitul civilizaţiei, aşa cum o ştim noi. Dacă ar fi fost nişte fetişcane din sat nu ai fi spus nimic. Ba chiar te-ai fi alăturat lor, aşa cum ai mai făcut-o de atîtea ori...

– Dar nu sînt nişte ţărăncuţe, nu-i aşa? Sînt nişte tinere doamne – sau asta ar trebui să fie. De ce naiba se comportă aşa nişte fete nemăritate?

Simon a zîmbit simţindu-i îngrijorarea din glas.

– Impresia mea este că au devenit aliate, tocmai datorită statutului lor de fete rămase nemăritate. Aproape întreg sezonul abia dacă şi-au vorbit, dar de ceva vreme au devenit bune prietene.

– În ce scop? a întrebat Westcliff, suspicios.

– Poate încearcă doar să se distreze, sugeră Simon, conştient că Westcliff era foarte interesat de comportamentul fetelor. Şi a lui Lillian Bowman în mod special. Se părea că ea îl tulburase profund, lucru neobişnuit la Westcliff, care trata femeile cu

multă deferenţă. După ştiinţa lui Simon, Westcliff nu-şi pierduse niciodată detaşarea, în ciuda numărului mare de femei care îi dăduseră tîrcoale sau trecuseră prin patul lui. Pînă acum.

– Ar trebui să se apuce de cusut sau să-şi găsească o altă ocupaţie asemănătoare, mormăi Westcliff. Să nu mai alerge pe cîmp, dezbrăcate.

– Nu erau dezbrăcate, a precizat Simon. Spre marele meu regret.

– Comentariul tău mă determină să-ţi spun ceva. După cum ştii, nu obişnuiesc să dau sfaturi dacă nu mi se cer...

Simon l-a întrerupt cu un hohot de rîs:

– M-aş mira să fi trecut măcar o zi în care să nu fi dat un sfat, cuiva.

– Îmi ofer sfaturile doar atunci cînd sînt absolut necesare, a spus Westcliff, cu o grimasă pe chip.

Simon i-a aruncat o privire ironică.

– Cred că va trebui să-ţi ascult vorbele pline de înţelepciune, fie că vreau sau nu.

– Este vorba de domnişoara Peyton. Ia-ţi gîndul de la ea, dă dovadă de puţină înţelepciune. E superficială, cea mai egoistă creatură pe care am cunoscut-o vreodată. Faţada este atrăgătoare, sînt de acord... dar altceva nimic. Ştiu că ai vrea să-ţi devină amantă dacă nu va reuşi să-l atragă în cursă pe Kendall. Sfatul meu este să nu o faci. Există o mulţime de alte femei care au infinit mai multe de oferit.

Simon nu i-a răspuns imediat. Sentimentele lui pentru Annabelle erau complexe. O admira, o plăcea şi ştia că nu avea nici un drept să o judece aspru pentru că devenise amanta unui alt bărbat. În

acelaşi timp însă gîndul că Hodgeham a avusese în patul lui îi stîrnea un amestec de gelozie şi furie care îl surprindea.

După ce aflase bîrfa lansată de lordul Burdick, cum că Annabelle era amanta secretă a lui Hodgeham, Simon nu rezistase impulsului de a cerceta. Îşi întrebase tatăl, care îşi completa cu meticulozitate registrele, dacă îi achita altcineva notele de plată. Tatăl lui îi confirmase că lordul Hodgeham le mai plătea din cînd în cînd. Asta nu dovedea nimic dar nici nu era în măsură să infirme posibilitatea ca Annabelle să fi devenit amanta lui Hodgeham.

Era clar că familia Peyton era într-o situaţie disperată... dar nu înţelegea cum de Annabelle îi ceruse ajutorul unui bătrîn gras ca Hodgeham. Pe de altă parte, asemenea multor alte decizii pe care le iei în viaţă, putea fi doar o chestiune de timp. Poate că Hodgeham apăruse într-un moment în care Annabelle lăsase garda jos şi-i dăduse ticălosului bătrîn ce-i ceruse, în schimbul banilor de care avea atîta nevoie.

Nu avea nici ghete. Dumnezeule! Cît de meschin putea fi Hodgeham! Îi dăruise cîteva rochii dar nu şi o pereche de încălţări decente. Iar lenjeria ei de corp era aproape ruptă. Dacă tot trebuia să fie amanta cuiva, atunci era mai bine să fie amanta lui şi să fie recompensată cum se cuvenea pentru favorurile ei. Era însă prea devreme să-i pună o asemenea întrebare. Simon trebuia să aştepte răbdător, să vadă dacă lordul Kendall o cerea sau nu în căsătorie. Nu intenţiona să-i pericliteze şansele în nici un fel. Dar dacă planul cu Kendall

eşua, Simon avea de gînd să-i facă o ofertă mai bună decît Hodgeham.

Şi-a imaginat-o pe Annabelle goală în patul lui şi a simţit cum dorinţa i se reaprindea. A făcut un efort să reia firul discuţiei:

– Ce te-a făcut să crezi că mă interesează Annabelle Peyton? a întrebat cu indiferenţă.

– Erai cît pe ce să cazi de pe cal cînd ai văzut-o în pantalonaşi.

Simon a zîmbit slab:

– La un asemenea trup, cui îi mai pasă ce se ascunde înăuntru?

– Ar trebui, i-a răspuns Westcliff. Domnişoara Peyton e un monument de egoism.

– Ţi-a trecut vreodată prin minte că ai putea să te mai şi înşeli cîteodată?

Întrebarea l-a pus pe gînduri pe Westcliff.

– Nu, niciodată.

Simon a clătinat din cap, zîmbind, după care şi-a îndemnat calul şi a pornit în galop.

CAPITOLUL 11

În timp ce se întorcea la Stony Cross Manor, pe Annabelle a început să o doară glezna. Şi-o sucise probabil în timpul meciului, deşi nu-şi amintea momentul exact în care se întîmplase. Oftînd, a apucat mai strîns coşul şi a grăbit pasul, ca să o ajungă pe Lillian. Daisy şi Evie erau cîţiva paşi mai în spate şi discutau aprins, în timp ce Lillian părea gînditoare.

– Pari îngrijorată. De ce? a întrebat-o în şoaptă Annabelle pe Lillian.

– Lordul Westcliff şi domnul Hunt... crezi că vor spune cuiva că ne-au văzut? Îţi dai seama ce urmări poate avea asta asupra reputaţiei noastre?

– Nu cred că Westcliff ar putea să facă asta, i-a răspuns Annabelle după cîteva clipe de gîndire. Eu l-am crezut cînd a făcut remarca aceea cu amnezia. Şi nu pare genul bîrfitor.

– Şi domnul Hunt?

Annabelle s-a încruntat.

– Nu ştiu. N-a făcut nici un fel de promisiune, am observat şi eu. Bănuiesc că-şi va ţine gura doar dacă va avea ceva de cîştigat.

– Înseamnă că trebuie să-l rogi tu. Diseară, cînd îl vezi pe domnul Hunt la dans, trebuie să te duci la el şi să-l faci să-ţi promită că nu va povesti nimănui despre meciul nostru de baseball.

Annabelle a oftat, amintindu-şi că în seara aceea era o serată dansantă. Nu se simţea deloc în stare să dea ochii cu Hunt după cele întîmplate. Pe de altă parte, Lillian avea dreptate – nu aveau nici un motiv să creadă că Hunt avea să păstreze tăcerea. Trebuia să stea de vorbă cu el, oricît de neplăcut i-ar fi fost.

– De ce eu? a întrebat, deşi ştia răspunsul.

– Pentru că te place. Toată lumea ştie asta. O să-ţi facă pe plac dacă-l rogi tu.

– Hunt nu face nimic gratis, murmură Annabelle. Glezna o durea din ce în ce mai tare. Dacă-mi face vreo propunere vulgară?

După o lungă pauză, Lillian i-a răspuns:

– Aruncă-i şi tu un os.

– Ce fel de os? a întrebat Annabelle, bănuitoare.

– Lasă-l să te sărute, dacă aşa îşi va ţine gura.

Uimit de uşurinţa cu care Lillian vorbea despre astfel de lucruri, Annabelle a simţit că se sufoca.

– Dumnezeule, Lillian! Nu pot să fac asta!

– De ce nu? Te-ai mai sărutat pînă acum, nu-i aşa?

– Da, dar...

– E o pereche de buze ca oricare alta. Asigură-te că nu te vede nimeni şi termină repede cu el. Atunci secretul nostru va fi în siguranţă.

Annabelle a clătinat din cap, rîzînd amar. Doar la gîndul acesta inima începuse să-i bată cu putere.

Își amintea de primul lor sărut, la teatru, care o lăsase fără grai.

– Trebuie să-i fie clar că nu va primi mai mult de un sărut, continuă Lillian, și că se va întîmpla o singură dată.

– Îmi pare rău că trebuie să-ți critic planul, dar o pereche de buze *nu* este ca oricare alta, atunci cînd este vorba de Simon Hunt! Și nu se va mulțumi doar cu un sărut, iar eu nu am de gînd să-i ofer și altceva.

– Chiar atît de mult îți repugnă domnul Hunt? o întrebă Lillian. Nu arată chiar atît de rău. Aș putea să spun că e chiar frumușel.

– Mi-e atît de nesuferit că nu m-am uitat niciodată cu atenție la el. Trebuie însă să recunosc că este... Annabelle a tăcut, gîndindu-se mai bine la întrebarea pe care i-o pusese Lillian.

Obiectiv vorbind – dacă cineva putea rămîne obiectiv atunci cînd era vorba de Simon Hunt – arăta într-adevăr bine. Cuvîntul „frumos" li se aplica bărbaților cu trăsături rafinate și ținută elegantă. Simon Hunt adăuga noi înțelesuri acestui termen, cu chipul lui sculptat, ochii negri, îndrăzneți, nasul puternic și gura mereu arcuită într-un zîmbet ironic, ireverențios. Înălțimea neobișnuită și musculatura puternică i se potriveau de minune, ca și cum natura însăși recunoștea că nu era genul care să se mulțumească cu jumătăți de măsură.

Simon Hunt o tulburase încă din primul moment. Deși Annabelle nu-l văzuse altfel decît îmbrăcat impecabil și perfect stăpîn pe sine, simțise dintotdeauna că el era doar pe jumătate îmblînzit. Instinctul îi spunea că dincolo de fațada

batjocoritoare se ascundea un bărbat capabil de pasiuni profunde, poate chiar de brutalitate. Nu era un bărbat pe care să-l poţi stăpîni uşor.

A încercat să-şi imagineze faţa lui Simon aplecată deasupra ei, atingerea fierbinte a gurii lui, braţele lui care o înlănţuiau... aşa cum se mai întîmplase, cu singura deosebire că acum ar fi participat şi ea, de bunăvoie. Era doar un bărbat, şi-a repetat ea în gînd, cu nervozitate. Iar un sărut era ceva trecător. Un moment de intimitate. Mai apoi, însă, ori de cîte ori s-ar fi întîlnit, Simon Hunt ar fi jubilat în tăcere. Era mai mult decît putea ea să suporte.

S-a frecat pe frunte, de parcă ar fi primit o lovitură cu bîta de baseball.

– Nu putem să ignorăm totul şi să sperăm că va avea bunul simţ să-şi ţină gura?

– Oh, ba da, i-a răspuns sarcastic Lillian. Domnului Hunt i se potriveşte cel mai bine termenul „bun simţ". Chiar aşa, să ne ţinem pumnii şi să aşteptăm... dacă ne ţin nervii.

Annabelle oftă resemnată, masîndu-şi tîmplele:

– Bine. O să-l abordez diseară. O să-l... sărut, dacă e nevoie. Să ştii că sărutul e o plată mai mult decît suficientă pentru rochiile pe care mi le-ai dat!

Lillian a zîmbit mulţumită:

– Sînt sigură că vei ajunge la o înţelegere cu domnul Hunt.

Au ajuns la conac iar Annabelle a urcat în camera ei să doarmă puţin, ca să-şi recapete puterile pentru dansul de mai tîrziu. Nu şi-a văzut mama. Probabil lua ceaiul în compania altor doamne mai în vîrstă, în salonul de la parter.

Annabelle era bucuroasă că mama ei nu o văzuse, pentru că îşi putea schimba hainele fără să trebuiască să răspundă unor întrebări nedorite. Philippa era un părinte permisiv şi iubitor dar nu ar fi reacţionat prea bine dacă ar fi aflat ce făcuseră, ea şi prietenele ei.

După ce şi-a schimbat hainele cu altele curate, Annabelle s-a strecurat printre cearceafurile călcate impecabil. Din cauză că o durea glezna n-a reuşit însă să adoarmă. A rugat o servitoare să-i aducă un vas cu apă rece şi a stat cu piciorul cufundat în el o jumătate de oră. Glezna i se umflase. Blestemînd ziua nenorocită, Annabelle şi-a tras un ciorap peste carnea rozalie, umflată, şi a început să se îmbrace. A chemat din nou servitoarea să o ajute să-şi strîngă corsetul şi să-i închidă rochia la spate.

– Domnişoară... începu fata, privind-o îngrijorată. Ai nevoie să-ţi aduc ceva? Nu arăţi deloc bine. Menajera are un tonic în dulap, pentru slăbiciunile femeieşti...

– Nu e vorba de asta, i-a răspuns Annabelle. Mă doare glezna, asta-i tot.

– Un ceai, măcar? i-a sugerat fata, trecînd în spatele lui Annabelle să-i încheie nasturii rochiei galbene. Îl aduc imediat. Poţi să-l bei pînă îţi aranjez eu părul.

– Mulţumesc. Annabelle a stat nemişcată cît timp servitoarea i-a încheiat nasturii, după care s-a aşezat pe scaunul din dreptul măsuţei de toaletă. S-a privit în oglinda stil Queen Anne. Nu înţeleg cum s-a întîmplat. Nu sînt neatentă de felul meu.

Servitoarea i-a înfoiat mînecile din tul galben pal.

– Mă întorc imediat cu ceaiul.

Exact cînd a ieşit, Philippa a intrat în cameră. I-a zîmbit fiicei ei, văzînd că se îmbrăcase cu rochia galbenă.

– Arăţi minunat, draga mea.

– Dar nu mă simt la fel. Mi-am sucit glezna în timp ce mă plimbam cu prietenele mele, cele rămase nemăritate.

– Chiar trebuie să foloseşti aceste cuvinte? o întrebă Philippa. Sînt sigură că ai putea găsi un alt nume pentru grupul vostru.

– Dar ni se potriveşte, i-a răspuns zîmbind Annabelle. Şi să ştii că o spunem cu ironie.

Philippa oftă.

– Eu nu mă mai simt în stare să apreciez ironiile, oricare ar fi ele. Nu mi-e uşor să văd cum te lupţi, cum încerci să urzeşti planuri, cînd altor fete totul le este servit pe tavă. Să te văd în rochii împrumutate... Dacă tatăl tău trăia, dacă aveam bani, cît de puţini...

Annabelle a ridicat din umeri.

– Aşa a fost să fie, mamă.

Philippa a mîngîiat-o uşor pe păr.

– De ce nu rămîi în cameră în seara asta, să te odihneşti? Eu îţi citesc ceva, tu stai întinsă, cu glezna sprijinită...

– Nu mă tenta, i-a răspuns Annabelle. Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere... dar nu-mi pot permite să rămîn aici în seara asta. Nu pot să ratez şansa de a-l impresiona pe lord Kendall. *Şi de a negocia cu Simon Hunt*, şi-a spus în gînd.

După ce a băut o ceaşcă cu ceai, Annabelle a reuşit să coboare scările fără să tresară măcar, deşi glezna o durea îngrozitor. A schimbat cîteva cuvinte cu Lillian înainte să se aşeze cu toţii la masă. Obrajii lui Lillian erau de un roz plăcut, din cauza soarelui, iar ochii îi păreau de catifea, în lumina candelabrelor.

– Pînă acum Westcliff a făcut eforturi considerabile să ne ocolească, i-a spus Lillian, surîzătoare. Ai avut dreptate. Nu trebuie să ne temem de nimic, în ceea ce-l priveşte. Singurul care ne poate crea probleme este Hunt.

– Nu trebuie să-ţi faci griji. Vorbesc eu cu el, aşa cum ţi-am promis.

Lillian a răsuflat uşurată.

– Eşti o scumpă, Annabelle.

Cînd s-au aşezat la masă, Annabelle a constatat cu surprindere că stătea lîngă lordul Kendall. În orice altă ocazie i s-ar fi părut un adevărat noroc, dar în seara aceea nu se simţea prea bine. Nu era în stare să susţină o conversaţie inteligentă din cauza gleznei care îi pulsa şi a unei dureri cumplite de cap. Ca disconfortul să fie şi mai mare, Simon Hunt era aşezat chiar în faţa ei, ceea ce a făcut să-i piară pofta de mîncare. Ciugulea absentă din farfurie şi de cîte ori ridica ochii îi surprindea privirea aţintită asupra ei. Din fericire, cele cîteva remarci pe care le-a făcut în timpul mesei au fost anoste şi curtenitoare, aşa că masa s-a desfăşurat fără incidente.

Cînd cina a luat sfîrşit, din sala de bal au început să se audă acordurile muzicii. Annabelle era fericită că balul urma să înceapă curînd. De-abia aştepta

să stea în rînd cu celelalte prietene ale ei şi să-şi odihnească picioarele în timp ce dansau ceilalţi. Probabil stătuse prea mult în soare şi de aceea o durea atît de rău capul. În schimb, Lillian şi Daisy erau în mare formă. Numai biata Evie avusese parte de o săpunealâ zdravănă din partea mătuşii ei.

– Face pistrui de la soare, îi spusese Daisy lui Annabelle. Mătuşa Florence i-a spus că s-a umplut de pete şi că arată ca un leopard. I-a interzis să mai aibă de-a face cu noi pînă cînd pielea ei va reveni la normal.

Annabelle o compătimea sincer pe prietena ei.

– Cît de rea poate fi mătuşa Florence! Îi face plăcere să o chinuiască pe Evie. E singurul ei scop în viaţă.

– Da, îi reuşeşte de minune, încuviinţă Daisy. Făcu ochii mari, observînd ceva în spatele lui Annabelle. La naiba! Domnul Hunt vine încoace. Mi-e *atît* de sete! Mă duc să-mi iau ceva de băut. Vă las pe voi doi să...

– Ţi-a spus Lillian, constată Annabelle.

– Da. Şi ea şi Evie şi eu îţi sîntem recunoscătoare pentru sacrificiul pe care ai fost de acord să-l faci.

– Sacrificiu, repetă Annabelle, căreia nu-i plăcea cum suna. E un cuvînt cam tare, nu ţi se pare? După cum spunea Lillian, e doar o pereche de buze ca oricare alta.

– Asta ţi-a spus ţie, i-a răspuns Daisy. Mie şi lui Evie ne-a mărturisit că ar prefera să moară decît să se lase sărutată de unul ca domnul Hunt.

– Ce... începu Annabelle, dar Daisy se îndepărta deja, chicotind.

Annabelle se simţea acum ca o virgină sacrificată, aruncată în infern. Tresări cînd auzi vocea lui Simon Hunt la ureche. Tonul baritonal i-a străbătut tot corpul, rezonînd pe şira spinării.

– Bună seara, domnişoară Peyton. Văd că eşti complet îmbrăcată. Ce schimbare!

Strîngînd din dinţi, Annabelle s-a întors cu faţa spre el:

– Trebuie să recunosc, domnule Hunt, că m-a mirat purtarea ta rezervată din timpul mesei. Mă aşteptam la un torent de comentarii jignitoare, în schimb te-ai purtat ca un gentleman o oră întreagă.

– Mi-a fost greu, a recunoscut el grav. Am vrut însă ca purtarea şocantă să rămînă apanajul tău... A făcut o pauză înainte de a adăuga: pentru că mi s-a părut că te descurci de minune.

– Nici eu nici prietenele mele nu am făcut nimic rău!

– Am spus eu cumva că dezaprob meciul de baseball jucat în pielea goală? a întrebat el cu un aer inocent. Din contră: îl aprob din toată inima. De fapt, cred că ar trebui să jucaţi zilnic.

– Nu eram în pielea goală! a şuierat Annabelle printre dinţi. Eram în lenjeria intimă.

– Aşa arată?

Ea s-a înroşit de ruşine că observase cît de uzată era lenjeria.

– Ai mai spus cuiva că ne-ai văzut? l-a întrebat, îngrijorată.

Era întrebarea pe care o aştepta. A zîmbit:

– Nu încă.

– Ai de gînd s-o faci?

Hunt a aşteptat un timp pînă să-i răspundă. Deşi arborase un aer îngîndurat, era evident că situaţia îi făcea plăcere.

– Nu am de gînd... a ridicat din umeri. Dar ştii cum e. Uneori astfel de lucruri pot să-ţi scape în timpul unei conversaţii...

– Ce trebuie să fac în schimbul tăcerii tale?

Hunt s-a prefăcut şocat de felul ei direct de a i se adresa.

– Ar trebui să înveţi să tratezi astfel de lucruri cu mai multă diplomaţie. Credeam că o domnişoară rafinată, aşa ca tine, dă dovadă de tact şi delicateţe...

– Nu am timp de aşa ceva, l-a întrerupt ea. Şi este evident că nu pot conta pe tine dacă nu te mituiesc într-un fel sau altul.

– Cuvîntul „mită" are conotaţii negative, a mustăcit el. Prefer să-i spun „stimulent".

– Spune-i cum vrei, i-a spus ea nerăbdătoare. Hai să trecem la negocieri.

– Bine. Hunt era sobru dar în ochi în juca o luminiţă veselă. Cred că aş putea fi convins să păstrez tăcerea în privinţa purtării voastre scandaloase, contra unui stimulent corespunzător.

Annabelle a tăcut, cu pleoapele coborîte. Se gîndea la ce să-i răspundă. Odată rostite, cuvintele nu mai puteau fi retrase. De ce trebuia ea să-i cumpere tăcerea lui Simon Hunt, cînd nici măcar nu-şi dorise să joace?

– Dacă ai fi un gentleman, discuţia asta nu ar fi necesară.

El a izbucnit în rîs:

– Nu sînt un gentleman. Mă simt însă nevoit să-ţi reamintesc că nu *eu* alergam pe jumătate dezbrăcat pe pajişte, mai devreme.

– Taci, te rog, i-a şoptit Annabelle. Să nu te audă cineva.

Hunt o privea atent:

– Aştept cea mai bună ofertă pe care mi-o poţi face, domnişoară Peyton.

Annabelle roşise pînă în vîrful urechilor. Privind fix într-un punct de pe peretele din spatele lui, i-a răspuns:

– Dacă-mi promiţi că nu spui nimănui... te las să mă săruţi.

Tăcerea care a urmat i s-a părut chinuitoare. Cu un efort, Annabelle a ridicat privirea din pămînt şi a constatat că-l luase pe Hunt prin surprindere. O privea uimit, de parcă îi vorbise într-o limbă străină şi nu era sigur de traducere.

– Un sărut, a spus Annabelle cu nervii încordaţi la maximum. Şi să nu crezi că se va mai repeta.

Hunt părea să-şi aleagă cuvintele cu multă grijă:

– Am crezut că vei accepta să dansezi cu mine un vals. Sau un cadril.

– M-am gîndit şi la asta, i-a răspuns ea. Sărutul durează mult mai puţin decît un vals.

– Nu şi dacă te sărut eu.

Începuseră să-i tremure genunchii.

– Nu fi absurd, i-a spus scurt. Un vals obişnuit durează cel puţin trei minute. E imposibil ca un sărut să dureze atît.

– Tu trebuie să ştii mai bine, normal. Foarte bine. Îţi accept oferta. Un sărut în schimbul tăcerii mele. Eu decid cînd şi unde se va întîmpla.

– „Cînd şi unde" vor fi stabilite de comun acord, a insistat Annabelle. Nu vreau decît să-mi apăr reputaţia. Nu pot să-ţi permit să mi-o pui în pericol alegînd un loc sau un moment nepotrivit.

Hunt i-a zîmbit ironic.

– Te pricepi la negocieri, domnişoară Peyton. Sper să nu ne întîlnim la masa tratativelor, în caz că vei avea vreodată ambiţia de a te lansa în afaceri.

– Singura mea ambiţie este cea de a deveni lady Kendall, i-a răspuns Annabelle cu drăgălăşenie. A observat cu satisfacţie că lui Hunt îi dispăruse zîmbetul de pe faţă.

– Mare păcat. Şi pentru tine şi pentru el.

– Du-te la naiba! şi-a spus ea în barbă şi s-a îndepărtat repede, fără să ia în seamă durerea din gleznă.

În timp ce se îndrepta spre terasa din spate a simţit că durerea se înteţea, ajungînd acum pînă aproape de genunchi. *La naiba!* a murmurat ea. În starea aceea nu avea cum să-l farmece pe Kendall. Epuizată şi înfrîntă, Annabelle s-a hotărît să se întoarcă în camera ei. Îşi îndeplinise misiunea, iar acum cel mai bun lucru pe care îl putea face era să-şi odihnească glezna şi să spere că starea ei avea să se îmbunătăţească pînă a doua zi dimineaţă.

Durerea se intensifica cu fiecare pas. Broboane reci de sudoare îi alunecau pe sub corset. Nu se mai simţise niciodată aşa. Nu o durea numai piciorul. Era ameţită şi o durea peste tot, iar conţinutul stomacului ei devenise brusc ameninţător. Avea nevoie de aer... trebuia să iasă afară, în

răcoarea nopţii şi să stea aşezată undeva pînă cînd îi dispărea senzaţia de greaţă. Uşa terasei i se părea acum foarte îndepărtată. Se întreba îngrozită cum va ajunge pînă la ea.

Din fericire surorile Bowman s-au grăbit spre ea în clipa în care au văzut că îşi încheiase discuţia cu Simon Hunt. Lui Lillian i-a dispărut brusc zîmbetul de pe faţă atunci cînd i-a surprins lui Annabelle privirea în care se putea citi durerea.

– Arăţi îngrozitor, a exclamat ea. Dumnezeule, ce ţi-a spus Hunt?

– A fost de acord cu sărutul, i-a răspuns scurt Annabelle, continuîndu-şi drumul poticnit. Urechile îi ţiuiau. Abia dacă mai auzea muzica.

– Dacă ideea te speria într-atît... a început Lillian.

– Nu e vorba de asta, i-a răspuns Annabelle. E din cauza gleznei. Mi-am scrîntit-o ceva mai devreme şi abia dacă mai pot să calc.

– De ce nu ne-ai spus mai devreme? a întrebat-o Lillian, îngrijorată. A prins-o pe Annabelle pe după talie. Braţul ei subţire era neaşteptat de puternic. Daisy, du-te la uşă şi ţine-o deschisă.

Cele două surori au ajutat-o să iasă afară. Annabelle şi-a şters transpiraţia de pe frunte cu mănuşa.

– Mi-e greaţă, a gemut ea, simţind un gust amar în gură. Piciorul o durea de parcă ar fi trecut o trăsură peste el. Of, Doamne, nu se poate! Nu se poate să-mi fie rău tocmai acum.

– Nu-i nimic, a liniştit-o Lillian îndreptînd-o spre florile care mărgineau treptele terasei. Nu te vede

nimeni, dragă. Daisy şi cu mine vom avea grijă de tine.

– Aşa este, s-a auzit vocea lui Daisy, din spate. Prietenele adevărate trebuie să-ţi ţină părul spre spate atunci cînd ţi-e greaţă.

Dacă nu i-ar fi fost atît de rău, Annabelle ar fi izbucnit în rîs. Un nou val de greaţă a copleşit-o. Din fericire nu mîncase mult la cină, aşa că totul a mers repede. Stomacul i-a erupt iar ea nu a mai avut ce să facă. Gemînd, s-a depărtat de stratul de flori şi a spus cu voce pierită:

– Îmi pare rău. Îmi pare atît de rău.

– Încetează, i-a răspuns Lillian. Şi tu ai face acelaşi lucru pentru mine, nu-i aşa?

– Bineînţeles, numai că tu nu ai da dovadă de prostie, ca mine...

– Nu e vorba de prostie, i-a zis Lillian cu blîndeţe. Ţi-e rău. Hai, ia batista mea.

Annabelle a luat batista cu margini din dantelă dar s-a strîmbat cînd i-a simţit parfumul.

– Ugh, nu pot, a şoptit. Mirosul... Nu ai una care să nu fie parfumată?

– Scuze, i-a spus Lillian. Unde ţi-e batista, Daisy?

– Am uitat-o, a sosit scurt răspunsul ei.

– Trebuie să o foloseşti pe asta, i-a spus Lillian lui Annabelle. Alta nu avem.

O voce masculină a intervenit în discuţia lor:

– Ia-o pe aceasta.

CAPITOLUL 12

Prea ameţită ca să realizeze ce se petrecea în jurul ei, Annabelle a luat batista curată care îi fusese întinsă. Nu mirosea deloc, poate doar uşor a apret. După ce Annabelle şi-a şters fruntea transpirată şi gura a ridicat ochii spre noul-venit. Stomacul i s-a revoltat din nou la vederea lui Simon Hunt. O urmărise pe terasă şi asistase la întîmplarea umilitoare prin care trecuse. Îşi dorea să moară, atunci, acolo, să nu-i mai pese că Simon Hunt o văzuse vomitînd în stratul de flori.

Hunt o privea impasibil. O singură cută îi apăruse pe frunte, între sprîncene. A întins mîna să o prindă, văzînd că se clătina pe picioare.

– E o situaţie destul de neplăcută, domnişoară Peyton, în condiţiile noii noastre înţelegeri, i-a murmurat el.

– Of, pleacă! a gemut Annabelle, dar s-a trezit sprijinindu-se de trupul lui atunci cînd un nou val de greaţă a cuprins-o. Şi-a dus repede batista la gură şi a respirat pe nas. Slavă Domnului, senzaţia de vomă i-a dispărut imediat. Se simţea însă foarte

slăbită şi ştia că s-ar fi prăbuşit la pămînt dacă nu ar fi sprijinit-o el. Ce se întîmpla oare cu ea?

Hunt a prins-o în braţe:

– Mi s-a părut că erai foarte palidă, mai devreme. i-a spus el îndepărtîndu-i o şuviţă de păr care îi căzuse pe faţa transpirată. Ce e cu tine, scumpa mea? Ţi-e rău doar de la stomac sau te mai doare şi altceva?

Deşi se simţea rău, pe Annabelle a mirat-o afecţiunea cu care îi vorbise, ca să nu mai pomenească faptul că un gentleman nu rostea niciodată numele unei părţi din corpul unei doamne. În acele momente, însă, era în stare doar să se agaţe de haina lui. S-a concentrat, dorind să-i răspundă la întrebare:

– Mă dor toate, i-a şoptit. Capul, stomacul, spatele... dar mai ales glezna.

În timp ce vorbea şi-a dat seama că nu-şi simţea buzele. Le-a umezit uşor cu limba, speriată. Dacă nu s-ar fi simţit atît de rău ar fi observat că Hunt o privea altfel decît pînă atunci. Mai tîrziu, Daisy avea să-i descrie cît de protector fusese Simon Hunt, cum o cuprinsese cu braţele. Deocamdată, Annabelle nu era în stare să fie atentă la altceva.

Lillian a făcut un pas spre ei, încercînd să o smulgă pe Annabelle din braţele lui Hunt.

– Mulţumim pentru batistă, domnule. Puteţi pleca acum. Eu şi sora mea sîntem capabile să avem grijă de domnişoara Peyton.

Hunt a ignorat-o şi a continuat să o ţină strîns pe Annabelle în timp ce o privea atent:

– Cînd te-ai lovit la gleznă?

– În timpul meciului de baseball, cred...

– Nu te-am văzut bînd nimic la masă. Hunt i-a pus mîna pe frunte, încercînd să vadă dacă avea temperatură. Gestul era uimitor de intim, de familiar. Dar mai devreme?

– Dacă te referi la vin sau la altă băutură alcoolică, răspunsul este nu. Annabelle se simţea tot mai slăbită. Corpul n-o mai asculta, nu-şi mai putea controla membrele. Am băut doar un ceai, în camera mea.

Mîna lui caldă i-a mîngîiat obrazul. Lui Annabelle îi era frig, tremura în rochia udă de transpiraţie. I-a simţit căldura trupului şi a încercat instinctiv să se lipească de el.

– Am îngheţat, i-a şoptit, iar braţul lui s-a încordat, din reflex, în jurul taliei ei.

– Ţine-te de mine, i-a murmurat el în timp ce încerca să se dezbrace de haină. A înfăşurat-o în haina care păstra căldura trupului lui, iar ea i-a răspuns cu un murmur de gratitudine.

Iritată, Lillian a intervenit din nou:

– Uite ce e, domnule Hunt, sora mea şi cu mine...

– Du-te după doamna Peyton, a întrerupt-o Hunt, cu un ton autoritar dar şi blînd în acelaşi timp. Şi spune-i lui Westcliff că domnişoara Peyton are nevoie de un doctor. Ştie el după cine să trimită.

– Iar *tu* ce ai de gînd să faci? l-a întrebat Lillian, care nu era obişnuită să i se dea ordine.

– O voi conduce pe domnişoara Peyton pe la intrarea servitorilor. Sora ta va merge cu noi ca să nu se creadă că am comis o indecenţă.

– Asta demonstrează cîte ştii tu despre decenţă! a ripostat Lillian.

– Nu are rost să discutăm acum despre asta. Încearcă să fii de ajutor. Hai, *du-te.*

Lillian l-a privit furioasă, apoi s-a întors şi a pornit în direcţia sălii de bal.

Daisy era uluită:

– Nu-mi amintesc să mai fi îndrăznit cineva să-i vorbească astfel surorii mele. Eşti cel mai curajos bărbat din cîţi am cunoscut, domnule Hunt.

Hunt s-a aplecat şi a luat-o în braţe pe Annabelle. A ridicat-o cu uşurinţă de la pămînt, prinzîndu-i cu îndemînare şi fustele foşnitoare din mătase. Pe Annabelle n-o mai purtase niciodată un bărbat în braţe. Nici nu putea să conceapă că i se întîmpla aşa ceva.

– Cred că.. aş putea să merg şi pe jos o parte din drum, a reuşit ea să spună.

– N-ai putea să cobori treptele, i-a spus scurt Hunt. Dă-mi voie să mă comport ca un cavaler. Pune-ţi te rog mîinile în jurul gîtului meu.

Annabelle l-a ascultat, recunoscătoare că nu mai trebuia să se sprijine pe gleznă. Şi-a lăsat capul pe umărul lui şi şi-a trecut mîna stîngă în jurul gîtului lui. În timp ce străbăteau terasa, ea îi simţea jocul muşchilor pe sub cămaşă.

– Nu credeam că eşti în stare să te porţi ca un cavaler, a spus clănţănind uşor din dinţi din cauza frisoanelor. Te-am considerat mereu un om de nimic.

– Nu înţeleg de ce mă priveşte lumea astfel, i-a răspuns el, iar ochii i-au strălucit, jucăuşi. Sînt un neînţeles. Este tragedia vieţii mele.

– Încă te mai consider aşa.

El a zîmbit şi a aşeza-o mai bine în braţe, cu un gest.

– Se pare că boala nu ţi-a afectat judecata.

– De ce mă ajuţi? i-a şoptit ea.

– Sînt direct interesat. Vreau să fii în formă cînd îţi vei plăti datoria.

Hunt cobora treptele cu paşi siguri. Nu avea graţia unui dansator, ci mai degrabă agilitatea unei feline care îşi pîndeşte prada. Încercînd să se ţină mai bine, Annabelle i-a atins cu degetele părul de pe ceafă. *Ce păcat că mi-e atît de rău,* şi-a spus ea. *Dacă nu aş fi fost atît de slăbită şi de ameţită cred că mi-ar fi făcut plăcere să fiu purtată în braţe.*

Au ajuns pe aleea care ducea la intrarea de pe laterala casei. Hunt s-a oprit ca s-o lase pe Daisy să o ia înainte.

– Uşa servitorilor, i-a reamintit el.

– Da, ştiu care este. Pe chip i se citea îngrijorarea. N-am mai auzit să ţi se facă rău de la stomac din cauza unei glezne scrîntite.

– Cred că e mai mult decît atît.

– Să fi fost ceaiul de vină? l-a întrebat Daisy.

– Ceaiul nu poate provoca o asemenea reacţie. Cred că ştiu despre ce este vorba, dar aştept să ajungem în camera domnişoarei Peyton, pentru confirmare.

– Cum ai de gînd să-ţi „confirmi" ideea? l-a întrebat îngrijorată Annabelle.

– Vreau doar să mă uit la glezna ta, i-a zîmbit Hunt. Merit măcar atît, după ce te port în braţe trei [illegible]aje.

S-a dovedit că scările nu l-au obosit deloc. Cînd [illegible]ajuns sus, ritmul respiraţiei lui era neschimbat.

Annabelle era convinsă că ar fi putut să urce de zece ori mai multe trepte, cu ea în braţe, fără să transpire. Cînd i-a spus acest lucru, el i-a răspuns:

– Mi-am petrecut mare parte din tinereţe cărînd carcase de porc şi vită, la prăvălia tatălui meu. Să te port pe tine în braţe este mult mai plăcut.

– Ce drăguţ! a murmurat Annabelle, cu ochii închişi. Visul oricărei femei este să fie comparată cu o vacă moartă.

El a izbucnit în rîs şi s-a întors brusc, ca să nu-i lovească piciorul de tocul uşii. Daisy le-a deschis uşa şi a aşteptat ca Hunt să o aşeze pe Annabelle pe pat.

– Am ajuns, a spus el şi a întins mîna după o pernă, să o sprijine.

– Îţi mulţumesc, i-a şoptit ea privindu-l în ochii întunecaţi.

– Vreau să-ţi văd piciorul.

Annabelle a simţit că i se opreşte inima în loc, auzindu-i cuvintele îndrăzneţe.

– Prefer să aştept doctorul.

– Nu ţi-am cerut permisiunea. Ignorîndu-i protestele, Hunt a apucat tivul rochiei.

– Domnule Hunt! a exclamat ultragiată Daisy. Să nu îndrăzneşti! Lui Annabelle îi e rău. Dacă nu iei imediat mîna de acolo...

– Linişteşte-te, i-a răspuns Hunt. N-am de gînd să atentez la virtutea domnişoarei Peyton. Nu încă, oricum. Şi-a îndreptat privirea spre faţa ei albă ca varul. Nu te mişca. Oricît de frumoase ar fi picioarele tale, nu mă vor incita într-atît încît să... S-a întrerupt brusc cînd i-a văzut glezna umflată.

La naiba! Te-am considerat întotdeauna o femeie inteligentă. Cum ai coborît în starea asta?

– Oh, Annabelle, a murmurat Daisy. Glezna ta arată groaznic!

– Nu era aşa mai devreme, s-a apărat Annabelle. Durerea s-a întéţit în ultima jumătate de oră şi... A tresărit alarmată cînd a simţit mîna lui Hunt mai sus, sub fustă. Ce faci? Daisy, nu-l lăsa...

– Îţi dau ciorapul jos, i-a spus Hunt. Şi o sfătuiesc pe domnişoara Bowman să nu intervină.

Daisy a venit lîngă Annabelle şi l-a privit încruntată:

– Te sfătuiesc să fii atent, domnule Hunt. N-o să stau şi să privesc pasivă cum îmi molestezi prietena!

Hunt a privit-o ironic. I-a găsit rapid jartiera lui Annabelle şi a desfăcut-o cu un gest.

– În cîteva minute vei fi asaltată de vizitatori, la care se vor adăuga doamna Peyton, lordul Westcliff şi doctorul. Indiferent de reputaţia pe care am căpătat-o, am nevoie de ceva mai mult timp ca să pot molesta pe cineva. Expresia i s-a schimbat rapid cînd a auzit-o pe Annabelle gemînd, atunci cînd i-a atins glezna. I-a rulat cu grijă ciorapul, dar pielea ei era atît de sensibilă că şi cea mai uşoară atingere îi provoca durere. Stai liniştită, draga mea, i-a murmurat el în timp ce-i scotea ciorapul.

Annabelle şi-a muşcat buza şi l-a urmărit cum stătea aplecat deasupra gleznei ei. I-a întors-o uşor, cu grijă să nu o atingă mai mult decît era necesar.

– Este exact aşa cum am bănuit.

Daisy s-a aplecat să vadă locul pe care i-l arăta Hunt.

– Ce sînt urmele acestea mici?

– Muşcătură de viperă, i-a răspuns Hunt. Şi-a suflecat mînecile cămăşii, arătîndu-şi braţele puternice, acoperite cu păr închis la culoare.

Cele două fete îl priveau şocate.

– Am fost muşcată de *un şarpe*? întrebă Annabelle. Cum? Cînd? Nu poate fi adevărat. Ar fi trebuit să simt ceva... nu-i aşa?

Hunt a început să caute ceva în buzunarul hainei pe care ea o ţinea încă pe umeri.

– Uneori oamenii nu-şi dau seama cînd sînt muşcaţi. Pădurile din Hampshire sînt pline de vipere în această perioadă din an. Probabil s-a întîmplat după-amiază, cînd aţi ieşit afară. A găsit ceea ce căuta: un briceag pe care l-a desfăcut.

Annabelle a făcut ochii mari, alarmată:

– Ce faci?

Hunt i-a luat ciorapul şi l-a împăturit în două.

– Fac un garou.

– Ai întotdeauna aşa ceva cu tine? i se păruse mereu că avea aerul unui pirat, iar acum, cu mînecile suflecate şi cu cuţitul în mînă, imaginea era şi mai puternică.

Hunt i-a ridicat rochia pînă la genunchi şi a legat-o cu ciorapul deasupra gleznei.

– Aproape întotdeauna, i-a răspuns după o vreme, concentrat la ce făcea. Sînt fiu de măcelar şi cuţitele m-au fascinat întotdeauna.

– Nu m-am gîndit la... Annabelle s-a oprit şi a oftat de durere, atunci cînd garoul i-a strîns piciorul.

Hunt a privit-o îngrijorat.

– Îmi pare rău. A strîns garoul mai tare, continuînd să vorbească, în încercarea de a-i distrage atenţia. Aşa se întîmplă dacă porţi pantofii aceia subţiri. Probabil că ai păşit pe deasupra unei vipere care stătea la soare... iar cînd ţi-a văzut glezna subţire s-a gîndit să muşte din ea. A făcut o pauză şi a murmurat ceva în barbă, de genul „şi nu pot spune că o condamn".

Piciorul îi pulsa şi o ardea. Ca să nu izbucnească în plîns, Annabelle şi-a înfipt degetele în cuvertura groasă.

– Cum de mă doare abia acum, dacă am fost muşcată după-amiază?

– Durează cîteva ore pînă apar primele semne. Hunt s-a uitat spre Daisy. Domnişoară Bowman, te rog să suni după servitoare. Spune-i că avem nevoie de o mînă de ierburi uscate din dulapul menajerei şi de apă fiartă. Ştiu că le-a păstrat de cînd a fost muşcat grădinarul, anul trecut.

Daisy s-a grăbit să facă ce i se spusese, lăsîndu-i singuri pentru un timp.

– Ce s-a întîmplat cu grădinarul? l-a întrebat Annabelle, clănţănind din dinţi. Frisoanele erau tot mai dese, ca şi cum s-ar fi scufundat în apă rece ca gheaţa. A murit?

Expresia lui nu s-a schimbat, dar Annabelle şi-a dat seama că întrebarea ei l-a descumpănit.

– Nu, i-a răspuns cu blîndeţe, apropiindu-se şi mai mult de ea. Nu, iubito... l-a luat mîna tremurîndă într-a lui, încălzindu-i-o cu degetele lui, într-o strînsoare uşoară. Viperele de Hampshire nu produc venin suficient încît să omoare ceva mai mare decît o pisică sau un cîine de talie mică. A

mîngîiat-o cu privirea şi a continuat: vei fi bine. O să te mai doară ca naiba cîteva zile, după care îţi vei reveni complet.

– Nu încerci să mă linişteşti, nu-i aşa? l-a întrebat ea îngrijorată.

Hunt i-a îndepărtat cîteva şuviţe de pe fruntea plină de sudoare. În ciuda dimensiunii mîinii lui, atingerea lui era tandră şi delicată.

– Eu nu mint niciodată, de dragul nimănui, i-a şoptit zîmbind. E unul din multele mele defecte.

Daisy i-a dat instrucţiunile necesare unui lacheu şi s-a grăbit să se întoarcă la Annabelle. A ridicat din sprîncene cînd l-a văzut pe Hunt atît de aproape de ea dar nu a făcut nici un comentariu. A întrebat doar:

– N-ar trebui să o tăiem puţin în locul muşcăturii, să scoatem veninul?

Annabelle a privit-o ameninţător:

– Nu-i da idei, Daisy!

Hunt a ridicat ochii de la ea şi a răspuns:

– Nu şi în cazul muşcăturii de viperă. Şi-a îndreptat din nou întreaga atenţie spre Annabelle, observînd că ritmul respiraţiei ei se accelerase. Îţi e greu să respiri?

Annabelle a încuviinţat, încercînd să tragă aer în plămînii care păreau să se fi micşorat dintr-o dată.

Hunt i-a atins uşor obrazul, apoi buzele uscate.

– Deschide gura. S-a uitat printre buzele ei desfăcute şi a continuat: nu ţi s-a umflat limba. E bine. Dar trebuie să-ţi dai jos corsetul. Întoarce-te.

Înainte ca Annabelle să-i poată răspunde, Daisy a protestat, indignată:

– O ajut eu pe Annabelle. Te rog să părăseşti camera.

– Am mai văzut corsete, a informat-o el sarcastic.

Daisy a dat ochii peste cap.

– Nu fii absurd, domnule Hunt. Îţi dai seama că nu-mi fac griji pentru tine. Un domn poate să-i scoată corsetul unei domnişoare doar dacă este vorba de o situaţie de viaţă şi de moarte – şi tocmai ne-ai asigurat că nu e vorba de aşa ceva.

Hunt a fulgerat-o cu privirea.

– La naiba...

– Înjură cît vrei, i-a răspuns indiferentă Daisy. Sora mea ştie de zece ori mai multe înjurături decît tine, fii sigur. Corsetul lui Annabelle rămîne acolo unde este pînă cînd părăseşti camera.

Hunt s-a uitat la Annabelle care respira tot mai greu. Nu conta cine îi scotea corsetul, dar era un lucru care trebuia făcut.

– Pentru numele lui Dumnezeu! a spus el şi s-a îndreptat spre fereastră, întorcîndu-se cu spatele la ele. Nu mă uit. Scoate-i-l.

Dîndu-şi seama că era singura concesie pe care era dispus să o facă, Daisy l-a ascultat. I-a dat deoparte haina.

– Îţi desfac şiretiurile de la spate şi ţi-l trag pe sub rochie, i-a murmurat lui Annabelle. Aşa vei rămîne decent îmbrăcată.

Annabelle nu se simţea în stare să-i spună că nu o preocupa asta, că adevărata ei problemă era că nu putea să respire. S-a întors pe o parte şi a simţit degetele lui Daisy luptîndu-se cu şireturile. Aerul părea să nu-i mai ajungă în plămîni. A început să gîfîie.

După cîteva înjurături, Daisy s-a întors spre Simon:

– Trebuie să-mi dai briceagul tău. Şireturile s-au înnodat şi nu pot să... *oof!* Exclamaţia a fost cauzată de Hunt care s-a repezit spre pat şi a dat-o deoparte. A mînuit cu pricepere cuţitul, eliberîndu-i coastele din strînsoare.

Annabelle a simţit cum i-a scos corsetul, lăsînd doar cămaşa subţire să stea între privirea lui şi trupul ei. În starea în care se afla, acesta era ultimul lucru la care să se gîndească. Undeva, însă, în adîncurile minţii, ştia că mai tîrziu avea să moară de ruşine.

A întors-o cu uşurinţă pe spate, de parcă ar fi fost o păpuşă din cîrpă. S-a aplecat deasupra ei.

– Nu te strădui atît de tare, iubito. Şi-a pus palma pe pieptul ei şi a mîngîiat-o uşor, cu mişcări circulare, susţinîndu-i privirea speriată. Încet. Relaxează-te.

Privindu-l adînc în ochi, Annabelle a încercat să-l asculte, dar fiecare respiraţie era un adevărat chin. Avea să moară sufocată, chiar atunci, chiar acolo.

El nu a lăsat-o să-şi ferească privirea.

– Totul va fi bine. Respiră încet. Expiră. Aşa. Atingerea mîinii lui părea să-i facă bine, de parcă ar fi avut puterea să-i readucă aerul în plămîni. Acum e cel mai rău, să ştii.

– Minunat... a încercat ea să răspundă, dar s-a înecat din cauza efortului.

– Nu încerca să vorbeşti. Respiră doar. Lung... aşa. Încă o dată. Bravo.

În timp ce revenea la un ritm normal al respiraţiei, panica începea să scadă. El avea dreptate...

era mai uşor dacă stătea liniştită. O ajuta şi vocea lui, uimitor de blîndă:

– Aşa trebuie să respiri. Mîna lui continua să descrie mişcări circulare uşoare pe pieptul ei. Atingerea lui nu avea nimic sexual. Ar fi putut la fel de bine să fie un copil în locul ei. Annabelle era uimită. Cine şi-ar fi închipuit că Simon Hunt putea fi atît de blînd?

Confuză dar şi recunoscătoare, Annabelle a bîjbîit după mîna lui care continua să o atingă uşor. Era atît de slăbită că a trebuit să-şi adune toate forţele. Crezînd că voia să-i dea mîna deoparte, Hunt a vrut să se retragă. Annabelle i-a prins mîna şi i-a strîns-o.

– Mulţumesc, i-a şoptit.

Nu o mai privea în ochi, ci se uita la degetele ei delicate, împletite cu ale lui, cu aerul unuia care încerca să rezolve un puzzle complicat. A rămas nemişcat, încercînd parcă să prelungească acel moment. Genele lui lungi îi ascundeau expresia.

Annabelle şi-a umezit buzele uscate şi şi-a dat seama că nu le simţea, în continuare.

– Faţa îmi e amorţită, a spus, dînd drumul mîinii lui.

Hunt a ridicat privirea, zîmbind de parcă descoperise ceva neaşteptat în ceea ce-l privea.

– Ierburile te vor ajuta. A mîngîiat-o uşor pe gît. Ceea ce îmi aminteşte de... S-a uitat peste umăr de parcă abia atunci şi-ar fi amintit că mai era şi Daisy în cameră. Domnişoară Bowman, neisprăvitul de lacheu a adus...

– E aici, i-a răspuns fata întorcîndu-se de la uşă cu o tavă care tocmai fusese adusă. Cei doi

fuseseră prea absorbiţi unul de celălalt ca să audă bătaia în uşă. Menajera ne-a trimis ceaiul din ierburi, care miroase îngrozitor, şi o sticlă de tinctură de urzică. Mi-a spus că a sosit doctorul şi că va urca imediat. ceea ce înseamnă că trebuie să pleci, domnule Hunt.

El s-a încruntat:

– Nu încă.

– *Acum,* i-a spus Daisy, imperativ. Aşteaptă în faţa uşii, dacă vrei. De dragul lui Annabelle. Altfel reputaţia ei ar fi distrusă.

Hunt s-a uitat spre Annabelle:

– Vrei să plec?

Nu voia. De fapt, ar fi vrut să-l roage să rămînă. Ce răsturnare de situaţie, să-şi dorească să se afle în compania celui pe care îl detesta! Dar ultimele minute stabiliseră o legătură fragilă între ei, iar ea nu se putea hotărî dacă să spună da sau nu.

– O să respir aşa cum mi-ai spus, a şoptit într-un final. Cred că ar fi mai bine să pleci.

Hunt a dat din cap.

– Aştept pe hol, a spus ridicîndu-se de pe pat. I-a făcut semn lui Daisy să aducă tava, fără să-şi ia privirea de la Annabelle. Bea ceaiul, indiferent de gustul lui. Altfel mă întorc şi ţi-l torn pe gît. Şi-a luat haina şi a ieşit din cameră.

Daisy a pus tava pe noptieră şi a oftat uşurată.

– Îţi mulţumesc, Doamne! Nu ştiam cum să-l determin să plece, dacă refuza. Stai să te ridic puţin mai sus, să-ţi mai pun o pernă la spate. S-a descurcat de minune, dovedind o pricepere surprinzătoare. A luat apoi cana aburindă şi i-a lipit-o de buze. Bea, draga mea.

Annabelle a sorbit din lichidul cenuşiu, amar şi s-a tras înapoi:

– Ugh...

– Încă puţin, i-a spus Daisy neiertătoare, ridicîndu-i din nou cana la gură.

Annabelle a băut din nou din ceai. Avea faţa atît de amorţită că nu şi-a dat seama că i se scurseseră cîţiva stropi pînă cînd Daisy nu a şters-o uşor cu un şervet. Şi-a atins cu vîrful degetelor pielea îngheţată.

– Ce ciudat! Nu simt nimic. Să nu-mi spui că mi s-a scurs salivă pe bărbie cînd era Hunt aici.

– Bineînţeles că nu, i-a răspuns imediat Daisy. Aş fi făcut imediat ceva dacă s-ar fi întîmplat. O adevărată prietenă nu-şi lasă prietena să saliveze de faţă cu un bărbat. Chiar dacă este vorba de un bărbat care nu o interesează.

Uşurată, Annabelle a sorbit din nou din ceaiul cu gust de cafea arsă. Poate că era doar imaginaţia ei, dar i se părea că se simţea ceva mai bine.

– I-a luat ceva timp lui Lillian să o găsească pe mama ta, comenta Daisy. Nu înţeleg de ce durează atît. Pe de o parte, îmi pare bine că au întîrziat. A privit-o cu atenţie pe Annabelle, cu o strălucire amuzată în ochi. dacă veneau mai repede aş fi ratat transformarea lui Hunt din lupul cel rău în... într-un lup ceva mai blînd.

Annabelle a rîs uşor:

– Ce mai transformare!

– Într-adevăr. La început era arogant şi extrem de stăpîn pe sine, ca un erou din romanele pe care mama mi le smulge mereu din mînă. Bine că am fost de faţă, altfel era în stare să te dezbrace de tot.

Continua să vorbească în timp ce o ajuta să bea din cană şi o ştergea pe bărbie. Ştii, nu credeam că o să ajung vreodată să spun asta, dar domnul Hunt nu e atît de înspăimîntător cum credeam.

– Aşa se pare, i-a răspuns Annabelle. Dar nu te aştepta ca transformarea să fie permanentă.

CAPITOLUL 13

După numai două minute, Simon i-a văzut apropiindu-se pe doctor, pe Westcliff, doamna Peyton şi Lillian Bowman. S-a sprijinit de perete, privindu-i cu atenţie. Îl amuza tensiunea evidentă dintre Westcliff şi Lillian a căror animozitate trăda faptul că îşi adresaseră cuvinte grele.

Doctorul era un domn venerabil care îi îngrijea pe Westcliff şi pe membrii familiei lui de peste treizeci de ani. L-a privit întrebător pe Hunt şi i-a vorbit cu mult calm:

– Mi s-a spus că dumneata ai ajutat-o pe tînără să ajungă în cameră. Aşa este?

Simon i-a descris succint starea în care se afla Annabelle şi simptomele, fără să-i spună că el, şi nu Daisy, fusese cel care îi descoperise urma muşcăturii, pe gleznă. Doamna Peyton îl asculta, albă ca varul. Westcliff s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit ceva la ureche. Aceasta a dat din cap şi i-a mulţumit, absentă. Simon a bănuit că-i promisese că Annabelle va fi bine îngrijită.

– Nu pot confirma opinia domnului Hunt pînă nu o examinez pe tînără, a spus doctorul. O să vă

prescriu niște ierburi pe care ar fi bine să le bea imediat, în cazul în care e vorba într-adevăr de o muşcătură de viperă...

– Le bea deja, l-a întrerupt Simon. Am trimis după ele cu un sfert de oră în urmă.

Doctorul i-a aruncat privirea rezervată persoanelor care dădeau diagnostice fără a avea pregătire medicală.

– Trebuia să aştepţi sosirea doctorului. Dacă nu e vorba de o muşcătură de viperă?

– Simptomele sînt inconfundabile, i-a răspuns nerăbdător Hunt, dorindu-şi ca doctorul să intre odată în camera lui Annabelle şi să facă ce trebuia. Am vrut doar să-i alin suferinţa domnişoarei Peyton, cît mai rapid posibil.

– Pari foarte sigur pe tine, a observat doctorul.

– Da, i-a răspuns Hunt fără să clipească.

Westcliff i-a pus o mînă pe umăr şi i-a spus zîmbind doctorului:

– Mă tem că vom sta aici la nesfîrşit dacă vreţi să-l convingeţi pe prietenul meu că se înşeală, indiferent în ce privinţă. „Încăpăţînat" este cel mai blînd adjectiv care i se poate aplica domnului Hunt. Ar fi mai bine să vă îndreptaţi întreaga atenţie spre domnişoara Peyton.

– Probabil, i-a răspuns doctorul. Numai să nu i se pară cuiva că intervenţia mea este inutilă, de vreme ce domnul Hunt i-a stabilit deja diagnosticul. Cu acest comentariu sarcastic, bătrînul a intrat în cameră, urmat de doamna Peyton şi de Lillian Bowman.

Rămas doar în compania lui Westcliff, Simon a dat ochii peste cap.

– Tare supărăcios mai e bătrînul, a mormăit el. Nu puteai chema pe cineva şi mai în vîrstă? M-aş mira să mai vadă sau să mai audă bine, ca să pună un diagnostic corect.

Lordul l-a privit cu condescendenţă şi amuzament:

– E cel mai bun doctor din Hampshire. Haide jos, Hunt, să bem un coniac.

Simon a privit spre uşa închisă.

– Mai tîrziu.

Westcliff i-a răspuns pe un ton glumeţ:

– Iartă-mă, te rog. Bineînţeles că vrei să aştepţi la uşă, ca un cîine de pripas care aşteaptă cîteva resturi de la bucătărie. Mă găseşti în birou. Fii bun şi coboară dacă afli ceva.

Simon l-a privit cu răceală şi s-a îndepărtat de la perete.

– Bine, a mîrîit. Vin.

Lordul a dat din cap, mulţumit.

– Doctorul va veni direct la mine cînd va termina ce are de făcut aici.

În timp ce-l însoţea pe Westcliff, coborînd scara principală, Simon se gîndea la comportamentul lui din ultimele minute. Era o experienţă inedită. Se lăsase condus de emoţii şi nu de intelect şi acest lucru nu-i plăcea deloc. Dar nu se putuse împotrivi. Cînd şi-a dat seama că lui Annabelle îi era rău a simţit o durere surdă în piept, o strîngere de inimă. Nu se mai gîndise decît să facă tot ce trebuia ca să-i fie de ajutor. Iar în momentele în care Annabelle se chinuia să respire, uitîndu-se la el cu teamă, şi-a dat seama că ar fi făcut orice pentru ea. Orice.

Era pierdut dacă Annabelle avea să afle vreodată ce putere avea asupra lui... O putere

care îi amenința serios atît mîndria cît și autocontrolul. Își dorea să o posede, trup și suflet. Profunzimea pasiunii pentru ea îl șoca. Nimeni nu l-ar fi înțeles, nici măcar Westcliff. Acesta își controla întotdeauna emoțiile și dorințele, arătînd numai dispreț la adresa celor care se făceau de rîs, din dragoste.

Nu era vorba de dragoste aici... Nu dorea să ajungă atît de departe. Era totuși mai mult decît dorință. Trebuia neapărat să o posede.

L-a urmat pe Westcliff în birou. Pe fața lui nu se citea nimic. Devenise o mască.

Biroul era o încăpere mică, austeră, cu lambriuri din stejar, avînd ca unic ornament cîteva vitralii, aliniate pe un singur perete. Nu era o cameră confortabilă. Era însă un loc masculin în care se putea bea, fuma și discuta prietenește. Simon s-a așezat pe unul din scaunele cu spătar înalt și a luat paharul de coniac pe care i-l întinsese Westcliff. L-a dat pe gît dintr-o suflare și i l-a dat înapoi să i-l umple din nou.

A încercat să-i distragă atenția, ca să nu-l lase pe Westcliff să se lanseze în comentarii la adresa lui Annabelle:

– Nu pari să te înțelegi prea bine cu domnișoara Bowman.

Tactica de diversiune și-a atins imediat scopul. Westcliff i-a răspuns încruntat:

– Răsfățata asta prost-crescută a îndrăznit să spună că eu sînt de vină pentru ce i s-a întîmplat domnișoarei Peyton.

Și-a turnat și lui în pahar.

Simon l-a privit întrebător:

– Cum să fie vina ta?

– E de părere că eu, în calitate de gazdă, trebuia să mă asigur că pe moşia mea nu se află o mulţime de vipere otrăvitoare. Astea au fost cuvintele ei.

– Tu ce i-ai răspuns?

– I-am spus că oaspeţii care se încalţă corespunzător atunci cînd se aventurează pe afară nu au motiv să se teamă că vor fi muşcaţi de vipere.

– E doar îngrijorată pentru prietena ei.

Westcliff a dat din cap, aprobator.

– Nu-şi poate permite să o piardă. Şi aşa are puţine prietene.

Simon privea fix în pahar, cu un zîmbet întipărit pe faţă.

– Ce seară grea ai mai avut! l-a auzit pe Westcliff, ironic. Întîi a trebuit să o duci pe Annabelle în braţe pînă în camera ei... apoi a trebuit să-i examinezi piciorul rănit. Ce neplăcut trebuie să fi fost!

Zîmbetul i-a pierit de pe faţă:

– Nu am spus că i-am examinat piciorul.

Lordul l-a privit cu subînţeles:

– Nici nu era nevoie. Te cunosc prea bine ca să ştiu că nu ai rata o asemenea ocazie.

– Recunosc că m-am uitat puţin la glezna ei. Şi că i-am tăiat şireturile corsetului, cînd mi-am dat seama că respira greu.

– Ce băiat amabil! a murmurat Westcliff.

– Oricît de greu ţi-ar fi să mă crezi, nu găsesc nici un fel de plăcere lascivă în durerea unei femei.

Westcliff s-a sprijinit de spătarul scaunului şi l-a privit cu atenţie:

– Sper că nu eşti atît de nesăbuit încît să t
îndrăgosteşti de o asemenea fiinţă. Îmi cunoş
părerea. Domnişoara Peyton...

– Te-am auzit de nenumărate ori, deja.

– Şi o să mă mai auzi, a continuat lordul. N
vreau să-l văd pe unul dintre puţinii bărbaţi c
adevărat valoroşi din cîţi cunosc eu transformîndu-s
într-un prostănac sentimental...

– Nu sînt îndrăgostit.

– *Ceva* eşti, a insistat Westcliff. De atîţia ani c
cînd ne cunoaştem nu te-am văzut niciodat
arătînd atît de îngrijorat ca acum.

– Îmi arătam compasiunea pentru o cunoştin
comună.

Westcliff a pufnit:

– Căreia abia aştepţi să-i dai rochia jos.

Observaţia directă l-a făcut pe Simon s
zîmbească.

– Asta era acum doi ani, a recunoscut el. Acu
„boala" s-a agravat.

Westcliff a oftat adînc:

– Nimic nu urăsc mai mult decît să-mi văd u
prieten îndreptîndu-se orbeşte spre dezastru. Ai şi
o slăbiciune: nu poţi să reziști în faţa unei provocă
Chiar şi atunci cînd ea e nedemnă de tine.

– Îmi plac provocările. Simon îşi rotea coniac
în pahar. Dar asta nu are nici o legătură c
interesul meu pentru ea.

– Doamne Dumnezeule, şopti Westcliff. Bea
odată coniacul sau nu te mai juca cu el. Parcă vă
că-l verşi, tot rotindu-l aşa.

Ascultător, Simon a luat o înghiţitură şi a pu
paharul deoparte.

– Despre ce vorbeam? Ah, da, despre slăbiciunile mele. Înainte de a continua, vreau să recunoşti că într-un anume moment al vieţii tale ai ascultat de glasul dorinţei şi nu de cel al raţiunii. Dacă nu ai făcut-o, atunci nu mai are sens să continuăm această discuţie.

– Bineînţeles că am făcut-o. Ca orice bărbat trecut de doisprezece ani. Dar inteligenţa trebuie să te ajute să nu-ţi repeţi greşelile...

– Asta e problema mea. Nu contez pe inteligenţă.

Westcliff a devenit serios, dintr-o dată.

– Există un motiv pentru care nici domnişoara Peyton şi nici prietenele ei nu s-au măritat, Hunt. Atrag după ele doar nenorociri. Dacă nici cele întîmplate azi nu te-au convins, eşti iremediabil pierdut.

Aşa cum îi spusese Simon Hunt, Annabelle s-a simţit rău în zilele care au urmat. Se obişnuise deja cu gustul ceaiului de ierburi pe care doctorul îi spusese să-l bea o dată la patru ore, în prima zi, şi la şase ore începînd cu a doua zi. Deşi îi era de folos, diminuînd efectul veninului, ceaiul făcea ca stomacul să i se revolte în mod constant. Era extenuată şi totuşi nu dormea deloc bine. Deşi îşi dorea să facă ceva, ca să nu se plictisească, nu se putea concentra asupra unui lucru mai mult de cîteva minute.

Prietenele ei se străduiau să o înveselească iar Annabelle le era recunoscătoare pentru asta. Evie stătea cu ea ore întregi şi îi citea un roman sîngeros pe care îl şterpelise de la biblioteca publică.

Daisy şi Lillian o ţineau la curent cu ultimele bîrfe şi o făceau să rîdă, imitîndu-i pe ceilalţi oaspeţi. La insistenţele ei i-au spus şi cine părea să fie cîştigătoarea cursei a cărei premiu era Kendall. O tînără înaltă şi subţire, Constance Darrowby, îi atrăsese atenţia.

– E foarte rece, dacă mă întrebi pe mine, i-a spus Daisy franc. Gura ei îmi aminteşte de o pungă strîns legată şi are un obicei tare neplăcut: chicoteşte în palmă, de parcă nu ar fi frumos să fii surprins rîzînd în public.

– Poate are dinţi urîţi, a spus Lillian, plină de speranţă.

– Mi se pare chiar anostă, a continuat Daisy. Nu-mi imaginez ce-i poate spune lui Kendall.

– Vorbim despre un om pentru care distracţia maximă este să privească plantele, Daisy, i-a spus Lillian. Probabil nu se plictiseşte niciodată.

– Azi, la picnic, am surprins-o pe lady Constance într-o situaţie compromiţătoare cu unul dintre oaspeţi, i-a spus Daisy lui Annabelle. A dispărut cîteva minute cu un bărbat care *nu* era lordul Kendall.

– Cine era? a întrebat-o Annabelle.

– Benjamin Muxlow, un gentleman care are o fermă pe-aici, pe aproape. Ştii, genul acela de bărbat suficient care are ceva pămînt şi cîţiva servitori şi îşi caută o nevastă care să-i dăruiască opt sau nouă copii, să-i închidă butonii de la cămaşă şi să-i facă tot felul de preparate din carnea de porc, cu sînge mult, cînd vine vremea să-l taie...

– Daisy, a întrerupt-o Lillian, văzînd că Annabelle se înverzise la faţă. Încearcă să-ţi alegi cu grijă

cuvintele, te rog. I-a zîmbit lui Annabelle în semn de scuză: iart-o, draga mea. Trebuie însă să recunoşti că englezii mănîncă anumite lucruri care pe americani i-ar face să se ridice de la masă, ţipînd îngroziţi.

– Oricum, a continuat Daisy, lady Constance a dispărut, însoţită de domnul Muxlow. Normal că m-am luat după ei, sperînd să văd ceva care să o discrediteze. Doar aşa lordul Kendall nu s-ar mai fi arătat interesat de ea. Îţi imaginezi ce plăcere mi-a făcut faptul că i-am descoperit în spatele unui copac, cu capetele apropiate.

– Se sărutau? a întrebat-o Annabelle.

– Drace, nu! Muxlow o ajuta să pună la loc, în cuib, un pui de măcăleandru care căzuse.

– Oh! Ce drăguţ din partea ei. Se întristase brusc. Ştia că deznădejdea, melancolia erau cauzate de veninul viperei şi de antidotul acestuia. Chiar dacă îi erau cunoscute cauzele, starea ei de spirit nu se îmbunătăţea.

Simţind ce se întîmpla cu ea, Lillian a luat peria cu mîner din argint de pe măsuţa de toaletă.

– Hai să uităm de lady Constance şi de lordul Kendall. Lasă-mă să-ţi perii părul. O să te simţi mai bine cînd n-o să-ţi mai cadă pe faţă.

– Unde e oglinda mea? a întrebat Annabelle, dîndu-se la o parte ca să-i facă loc lui Lillian.

– Nu o găsesc, a venit răspunsul ei, plin de calm.

Annabelle observase că oglinda dispăruse de ceva vreme. Ştia că boala făcuse ravagii. Părul îşi pierduse strălucirea iar culoarea îi dispăruse din

obraji. Pentru că îi era tot timpul greaţă nu mînca mai nimic iar braţele i se subţiaseră vizibil.

Seara, cînd stătea în pat, asculta acordurile muzicii venind din sala de bal, de dedesubt, prin fereastra deschisă. Şi-i imagina pe lady Constance şi pe lordul Kendall dansînd. Nu mai avea nici o şansă să se mărite, şi-a spus cu tristeţe.

– Urăsc viperele! a mormăit privindu-şi mama care strîngea obiectele împrăştiate pe noptieră: linguriţe cu care îşi înghiţise medicamentele, sticluţe, batiste, o perie şi ace de păr. Urăsc să fiu bolnavă, urăsc să mă plimb prin pădure şi mai presus de toate urăsc jocul de baseball!

– Ce ai spus, draga mea? a întrebat-o Philippa, oprindu-se o clipă.

Annabelle a clătinat din cap, cuprinsă brusc de melancolie:

– Nimic... M-am gîndit mai bine, mamă. Aş vrea să ne întoarcem la Londra într-o zi sau două, cînd voi fi în stare să călătoresc. Nu mai are rost să rămînem aici. Lady Constance va deveni curînd lady Kendall iar eu nu arăt şi nici nu mă simt suficient de bine ca să mai atrag pe cineva. Şi apoi...

– Nu renunţa încă, i-a spus Philippa, aşezînd tava pe masă. A mîngîiat-o uşor pe frunte, cu un gest matern. Încă nu şi-au anunţat logodna iar Kendall a întrebat de tine destul de des. Şi nu uita buchetul de clopoţei pe care ţi l-a adus. I-a culeş cu mîna lui, mi-a spus mie.

Annabelle s-a uitat la buchetul imens aşezat în colţ. Parfumul lui greu plutea prin aer.

– Chiar voiam să te rog, mamă... ai putea să-l duci de aici? E frumos şi apreciez gestul, dar mirosul...

– Nu m-am gîndit la asta, i-a spus Philippa. S-a dus imediat la colţ, a luat vaza şi a dus-o la uşă. O să le scot pe hol şi o voi ruga pe servitoare să le ducă de aici...

Annabelle se juca cu un ac de păr. S-a încruntat. Buchetul adus de Kendall era doar unul dintre multe altele. Vestea că era bolnavă suscitase un val de simpatie printre oaspeţii de la Stony Cross Manor. Chiar şi lordul Westcliff îi trimisese un buchet de trandafiri timpurii din serele proprii, din partea lui şi a familiei sale. Mulţimea de flori aşezate în vaze dăduse camerei un aer funebru. Ciudat, nu primise nimic din partea lui Simon Hunt... nici un bilet, nici o floare. După purtarea lui plină de solicitudine din urmă cu două nopţi, Annabelle se aşteptase la *ceva*. Un semn al îngrijorării lui, cît de mic... Probabil că Hunt o considera o fiinţă absurdă, care atrăgea după ea o mulţime de necazuri, nedemnă de atenţia lui. Dacă era aşa, ea trebuia să fie recunoscătoare. Pe viitor, Simon Hunt nu avea să o mai necăjească.

Annabelle simţea însă că ochii i se umpluseră de lacrimi. Nu mai înţelegea nimic. Nu reuşea să identifice emoţia care o copleşise. Îşi dorea cu ardoare ceva... dar ce anume?

– Ce ciudat! a exclamat Philippa cînd s-a întors în cameră. Le-am găsit pe prag. Cineva le-a pus acolo, fără vreun bilet. Par complet noi. Crezi că sînt de la una din prietenele tale? Cred că da. Un

dar atît de excentric poate veni doar din partea celor două surori din America.

Annabelle s-a ridicat, sprijinindu-se de pernă, şi s-a trezit cu o pereche de ghete în poală. Le-a privit surprinsă. Erau înalte, deasupra gleznei şi legate cu o fundă roşie. Pielea era de culoare untului, cu o tentă de bronz. Nu aveau tocul prea înalt dar erau elegante, cu un desen delicat, ca o broderie, nişte frunze care ajungeau pînă în vîrf. Annabelle se uita fix la ele, simţind că o bufnea rîsul.

– Trebuie să fie de la surorile Bowman, a spus ea... deşi ştia care era adevărul.

Ghetele erau un cadou de la Simon Hunt care ştia foarte bine că un gentleman nu avea voie să facă cadou unei doamne un articol de îmbrăcăminte. Ar fi trebuit să i le înapoieze imediat, şi-a spus, dar s-a trezit ţinîndu-le strîns la piept. Numai Hunt putea să-i dăruiască ceva atît de pragmatic şi de nepermis de personal în acelaşi timp.

A desfăcut zîmbind panglica roşie şi a ridicat una din ghete. Era surprinzător de uşoară. A ştiut dintr-o privire că i se potrivea exact. Dar de unde ştiuse Hunt ce mărime să comande şi unde? A mîngîiat uşor cusăturile delicate, perfecte.

– Cît de frumoase sînt! a spus Philippa. Sînt aproape prea frumoase pentru noroiul de pe drumurile de ţară.

Annabelle a dus ghetele la nas, inhalînd mirosul de piele nouă. A mîngîiat uşor vîrful ghetelor şi le-a examinat de parcă ar fi fost o sculptură nepreţuită.

– M-am cam săturat de plimbări pe drumurile de ţară, a zîmbit ea. Ghetele acestea vor cunoaşte doar aleile pietruite ale grădinilor.

Philippa a privit-o cu dragoste şi a mîngîiat-o pe păr.

– N-aş fi crezut că o pereche de ghete îţi va schimba într-atît starea de spirit. Mă bucur atît de mult! Vrei să trimit după o supă cu pîine prăjită? Trebuie să mănînci ceva înainte de a bea ceaiul.

– Aş mînca puţină supă.

Philippa a dat din cap, mulţumită şi a întins mîna după ghete:

– Le pun în dulap...

– Nu încă, a murmurat Annabelle, strîngîndu-le posesiv la piept.

Philippa a zîmbit şi s-a dus să cheme servitoarea.

Annabelle s-a lăsat pe spate, continuînd să-şi treacă degetele peste pielea moale. Simţea că i se ridicase greutatea care îi apăsase pieptul. Era un semn că dispărea efectul veninului... dar asta nu explica de ce se simţea deodată atît de uşurată şi de liniştită.

Trebuia să-i mulţumească lui Hunt, bineînţeles, să-i spună că darul lui era scandalos, indecent. Dacă recunoştea că el i le trimisese, era nevoită să i le dea înapoi. O carte de versuri, o cuţie de cafea sau un buchet de flori erau cadouri potrivite. Dar nici unul nu îi făcuse atîta plăcere ca acela pe care îl ţinea acum în braţe.

Annabelle nu s-a despărţit de ghete întreaga seară, în ciuda avertismentelor mamei, care îi spusese că era semn de ghinion să ţii încălţări în pat. Doar cînd era pe punctul de a adormi, în acordurile muzicii care venea de afară, a fost de acord să le lase pe noptieră. A doua zi de dimineaţă, cînd s-a trezit, le-a văzut tot acolo şi a zîmbit.

CAPITOLUL 14

În cea de-a treia zi Annabelle s-a simţit în sfîrşit în stare să se ridice din pat. Spre uşurarea ei, majoritatea oaspeţilor erau plecaţi la o petrecere, la una din moşiile învecinate, iar Stony Cross era aproape gol. După ce s-a consultat cu menajera, Philippa a ajutat-o să se instaleze într-un salon privat care dădea spre grădină. Era o încăpere frumoasă ai cărei pereţi erau acoperiţi cu un tapet bleu, înflorat şi pe care erau atîrnate tablouri vesele înfăţişînd copii şi animale. Salonul era folosit de obicei doar de membrii familiei Marsden, dar Westcliff i-l sugerase personal, ca să stea confortabil.

Philippa a acoperit-o cu o pătură şi i-a adus o ceaşcă de ceai de ierburi pe care a aşezat-o pe măsuţa de lîngă ea.

– Trebuie să-l bei, i-a spus ferm, ignorîndu-i grimasa. Îţi va face bine.

– Nu trebuie să stai cu mine, mamă, i-a spus Annabelle. Mă pot relaxa şi dacă tu ieşi la plimbare sau stai de vorbă cu prietenele tale.

– Eşti sigură? a întrebat-o Philippa.

– Absolut sigură. A ridicat ceaşca şi a sorbit din ea. Îmi beau şi doctoria, vezi? Du-te, mamă, nu mai sta pe gînduri.

– Foarte bine, a spus Philippa, fără convingere. Lipsesc doar puţin. Ai clopoţelul pe masă dacă vrei să chemi servitoarea. Şi nu uita să bei tot ceaiul.

– Îl beau, i-a promis Annabelle cu un zîmbet larg. A continuat să zîmbească pînă cînd Philippa a ieşit din cameră. Rămasă singură, s-a lăsat pe spate, a întins mîna şi a vărsat tot ceaiul pe geam.

A oftat mulţumită şi s-a cuibărit mai bine în fotoliu. Din cînd în cînd, cîte un zgomot întrerupea liniştea casei: clinchetul paharelor, murmurul vocilor servitoarelor, zgomotul făcut de mătură pe covorul din hol. Annabelle s-a sprijinit de braţul fotoliului şi s-a îndreptat spre soare, lăsîndu-l să-i scalde faţa. A închis ochii, ascultînd zumzetul albinelor care treceau leneş printre hortensiile roz aprins şi florile delicate de sîngele voinicului. Deşi era în continuare slăbită, îi făcea plăcere să stea acolo, la căldură, torcînd ca o pisică.

A auzit un zgomot care venea dinspre uşă... o singură bătaie scurtă, ca şi cum vizitatorul nu voia să-i întrerupă reveria bătînd mai tare. Annabelle a clipit des, ameţită de razele soarelui. Simon Hunt stătea în prag, sprijinit de tocul uşii, cu capul uşor aplecat. O privea cu o expresie de nepătruns întipărită pe faţă.

Pulsul i se accelerase. Ca de obicei, Hunt era îmbrăcat impecabil dar ţinuta nu reuşea să-i scundă energia virilă pe care o emana. Şi-a amintit forţa braţelor lui, atunci cînd o dusese în camera ei, atingerea mîinilor lui pe trupul ei... Oh, nu-l va mai

putea privi niciodată fără să-şi amintească toate astea!

– Arăţi ca un fluture care a zburat din grădină, i-a spus blînd Hunt.

Probabil îşi bătea joc de ea, şi-a spus Annabelle, conştientă de paloarea ei. Şi-a trecut o mînă prin păr, aranjîndu-şi cîteva şuviţe care se desprinseseră.

– Ce cauţi aici? Nu eşti la petrecere?

Nu voise să fie atît de neprietenoasă dar nu mai reuşea să-şi găsească cuvintele. În timp ce-l privea şi-a amintit cum îi mîngîiase el pieptul şi s-a îmbujorat, ruşinată.

Hunt i-a răspuns blînd şi uşor caustic:

– Trebuie să mă întîlnesc cu unul dintre directorii mei care va sosi de la Londra ceva mai tîrziu. Spre deosebire de domnii cu pedigriu pe care îi admiri atît, eu trebuie să mă gîndesc şi la alte lucruri în afară de locul în care să-mi aşez pătura de picnic. S-a îndreptat şi a înaintat în încăpere, continuînd să o privească. Mai eşti slăbită? Te vei simţi mai bine curînd. Ce-ţi face glezna? Ridică-ţi rochia să o mai văd o dată.

Annabelle l-a privit alarmată preţ de o secundă, după care a izbucnit în rîs, văzîndu-i scînteia din privire. Remarca îndrăzneaţă i-a înlăturat stînjeneala şi a ajutat-o să se relaxeze.

– Eşti foarte amabil, i-a răspuns sec. Nu e nevoie. Glezna mea e mult mai bine, mulţumesc.

Hunt s-a apropiat de ea zîmbind.

– Vreau să ştii că oferta mea a venit dintr-un altruism sincer. N-aş simţi nici un fel de plăcere ilicită la vederea piciorului tău gol. Poate aşa, un

mic fior, dar aş reuşi să-l maschez imediat. A apucat cu o mînă spătarul unui scaun şi s-a aşezat lîngă ea. Annabelle era impresionată de uşurinţa cu care ridicase scaunul greu din lemn de mahon, de parcă ar fi fost o pană. A aruncat o privire rapidă spre uşă. Atîta vreme cît ea rămînea deschisă putea sta alături de el, în salon. iar mama ei urma să vină curînd. Pînă atunci, însă, Annabelle putea să abordeze subiectul ghetelor.

– Domnule Hunt, a rostit ea cu grijă, trebuie să te întreb ceva...

– Da?

Ochii erau pe departe cea mai frumoasă trăsătură a lui, şi-a spus Annabelle. Erau alerţi, plini de viaţă. Nu înţelegea cum de lumea îi prefera pe cei albaştri în detrimentul celor închişi la culoare. Nici o nuanţă de albastru nu putea transmite acea inteligenţă care strălucea în adîncul ochilor lui negri.

Annabelle nu găsea nici o modalitate subtilă de a-l întreba. După ce a rostit în gînd o serie de fraze, s-a hotărît să-i spună direct:

– Tu mi-ai trimis ghetele?

Expresia lui nu s-a schimbat deloc.

– Ghete? Mă tem că nu înţeleg. Vorbeşti metaforic sau chiar e vorba de încălţăminte?

– E vorba de o pereche nouă de ghete care mi-au fost lăsate în prag, ieri, i-a spus Annabelle privindu-l cu suspiciune.

– Oricîtă plăcere mi-ar face să discut despre garderoba ta, mă tem că nu ştiu nimic despre ele. Sînt însă mulţumit că le ai. Sper că vei mai ieşi la plimbare prin ţinuturile sălbatice din Hampshire.

Annabelle l-a privit un timp. În ciuda faptului că nega, în ochi îi strălucea o luminiţă jucăuşă.

– Negi deci că mi-ai dat ghetele?

– Absolut.

– Mă întreb şi eu... dacă cineva ar vrea să-i comande unei doamne o pereche de ghete... cum ar reuşi să afle ce mărime poartă?

– Ar fi o treabă relativ simplă... Pur şi simplu ar ruga o servitoare să-i deseneze urma tălpii unuia din pantofi. După care ar duce desenul unui meşter local şi l-ar convinge să lase deoparte celelalte comenzi şi să-i confecţioneze imediat ghetele.

– E destul de complicat, a murmurat Annabelle.

– E ceva mai uşor decît să cari în braţe trei etaje o femeie care se răneşte ori de cîte ori iese la plimbare încălţată nepotrivit.

Annabelle şi-a dat seama că nu avea să recunoască niciodată că el îi dăruise ghetele, aşa că îi era permis să le păstreze dar nu putea să-i mulţumească.

– Domnule Hunt, a început ea, aş vrea... A făcut o pauză pentru că nu reuşea să-şi găsească cuvintele. Se uita la el, neajutorată.

Lui Hunt i s-a făcut milă de ea. S-a ridicat şi a traversat camera. A luat o tablă mică, circulară care, cu ajutorul unui mecanism inteligent, putea fi folosită şi la jocul de dame şi la cel de şah.

– Joci? a întrebat-o aşezînd tabla în faţa ei.

– Dame? Da, ocazional.

– Nu dame. Şah.

Annabelle a clătinat din cap şi s-a făcut mică în colţul canapelei.

– N-am jucat niciodată. Nu vreau să par urîcioasă, dar... nu mă simt prea bine... nu sînt în stare să joc ceva atît de complicat...

– Este deci momentul să înveţi, a spus Hunt şi a scos dintr-un sertar o cutie din piele. Se spune că nu cunoşti cu adevărat o persoană pînă cînd nu joci şah cu ea.

Annabelle l-a privit cu atenţie. Era neliniştită pentru că era singură cu el... iar blîndeţea lui o uimea. Parcă încerca cu tot dinadinsul să o determine să aibă încredere în el. Purtarea lui de-acum era total diferită de cinismul de care dăduse dovadă în trecut.

– Chiar crezi asta?

– Bineînţeles că nu. Hunt a deschis cutia şi a aşezat pe tablă un set de piese din onix şi fildeş, atent lucrate. I-a aruncat o privire provocatoare. Adevărul este că nu poţi cunoaşte cu adevărat un bărbat pînă nu-i împrumuţi bani. Şi nu cunoşti o femeie pînă nu ajungi în patul ei.

Îi spunea intenţionat toate astea ca să o şocheze. Şi a reuşit, deşi Annabelle se străduia să ascundă acest lucru.

– Domnule Hunt, i-a spus ea încruntîndu-se, dacă vei continua cu remarcile vulgare voi fi nevoită să-ţi cer să părăseşti salonul.

– Iartă-mă. Privirea lui plină de regret nu o păcălea cîtuşi de puţin. Nu rezist tentaţiei de a te face să roşeşti. Nu am mai cunoscut o femeie care să o facă atît de des ca tine.

– Eu nu roşesc *niciodată*. Doar cînd sînt în preajma ta... S-a întrerupt brusc, indignată.

El a izbucnit în rîs.

– Promit să mă port frumos, i-a spus. Nu-mi spune să plec.

Ea îl privea nehotărîtă. Şi-a trecut mîna nesigură peste frunte. Gestul ei, denotînd fragilitate, l-a făcut să-i vorbească cu mai multă blîndeţe:

– Lasă-mă să stau cu tine, Annabelle, i-a şoptit el.

Ea a încuviinţat şi s-a cuibărit între pernele fotoliului în timp ce el aranja metodic tabla de şah.

În timp ce-l urmărea atingînd piesele cu o uşurinţă surprinzătoare, Annabelle i-a simţit mirosul, un amestec de amidon şi săpun de bărbierit... şi încă ceva, mai slab...în respiraţia lui, de parcă tocmai mîncase o pară sau o felie de ananas. Cînd a ridicat privirea spre el şi-a dat seama că feţele le erau apropiate, că ar fi putut să o sărute cu multă uşurinţă. Gîndul a înfiorat-o. Îşi dorea cu adevărat să-i simtă gura acoperind-o pe a ei, să-i inspire dulceaţa respiraţiei. Să o cuprindă în braţe.

Parcă simţind ceva, Hunt şi-a ridicat ochii de pe tabla de şah şi a privit-o cu atenţie. Ceea ce a surprins în expresia ei l-a făcut să-şi ţină răsuflarea. niciunul din ei nu s-a mişcat. Annabelle aştepta în linişte, cu degetele înfipte în tapiţeria fotoliului, întrebîndu-se ce urma să facă el în continuare.

Hunt a inspirat adînc şi i-a spus cu blîndeţe:

– Nu... Nu ţi-ai revenit pe deplin.

Îl auzea cu dificultate din cauza bătăilor puternice ale inimii.

– C-cum? a întrebat ea slab.

Hunt i-a îndepărtat o şuviţă de păr de pe frunte. Degetele lui i-au ars pielea, stîrnind un alt torent de senzaţii.

– Ştiu la ce te gîndeşti. Şi sînt tentat să o fac, crede-mă. Dar eşti încă slăbită... şi nu mă pot baza prea mult pe autocontrol, azi.

– Dacă insinuezi că...

– Eu nu-mi pierd timpul cu insinuări, i-a răspuns, reîncepînd să aranjeze piesele de şah. Vrei să te sărut, este evident. Şi o voi face, cînd va veni vremea. Dar nu încă.

– Domnule Hunt, eşti cel mai...

– Da, ştiu, i-a răspuns el zîmbind. N-are rost să te oboseşti adresîndu-mi diverse adjective. Le-am auzit pe toate. Hunt i-a pus în palmă o piesă de şah. Onixul era greu şi rece.

– Nu caut adjective. M-aş mulţumi cu un obiect ascuţit sau două, i-a răspuns Annabelle.

Hunt a rîs iar degetul mare i-a mîngîiat uşor degetele înainte de a se retrage. Annabelle a privit în jos, la piesa de şah pe care o ţinea în palmă.

– Este regina, cea mai puternică piesă de pe tablă. Se poate mişca în orice direcţie, oricît de departe.

Cuvintele lui nu păreau să aibă înţelesuri ascunse, dar tonul lui, profunzimea uşor răguşită îi dădeau lui Annabelle fiori.

– E mai puternică decît regele?

– Da. Regele poate înainta doar cîte un pătrat. Dar este cea mai importantă piesă.

– De ce e mai important decît regina, dacă nu e şi cel mai puternic?

– Pentru că jocul se sfîrşeşte odată cu capturarea lui. A întins mîna după piesa pe care o ţinea în palmă şi a schimbat-o cu un pion. Degetele lui le-au atins pe ale ei într-o mîngîiere scurtă. Deşi

ştia că nu se cădea să se comporte cu atîta familiaritate, Annabelle s-a cufundat în privirea lui. Vocea lui era profundă şi catifelată: acesta este pionul. Poate înainta cîte un pătrat şi se poate mişca înapoi sau lateral doar atunci cînd ia o altă piesă. Majoritatea jucătorilor încep cu pionii, încercînd să controleze o suprafaţă cît mai mare de pe tabla de joc. Există o strategie mai bună, care foloseşte alte piese...

Continua să-i explice fiecare piesă, aşezîndu-i-le pe rînd în palmă. Annabelle era fascinată de atingerea hipnotică a mîinilor lui. Toate strategiile de apărare fuseseră uitate. Ceva i se întîmplase, ei, lui sau amîndurora, ceva care îi făcea să interacţioneze cu o uşurinţă necunoscută pînă atunci. Nu voia să-l aibă şi mai aproape... nu putea ieşi nimic bun din asta... dar cu toate astea, apropierea lui îi făcea plăcere.

Hunt a provocat-o la o partidă, aşteptînd-o răbdător să cîntărească fiecare mişcare posibilă, oferindu-i cîte un sfat, atunci cînd îi era cerut. Era atît de fermecător şi de jucăuş încît aproape că nu-i păsa cine cîştiga. Aproape. Cînd a mutat o piesă într-o poziţie din care îi ataca nu una ci două din piesele lui, Hunt a privit-o aprobator.

– Este aşa cum am bănuit. Ai un instinct înnăscut pentru şah.

– Nu ai de ales. Trebuie să te retragi, i-a spus Annabelle triumfătoare.

– Nu încă. A mutat o altă piesă, dintr-o altă zonă a tablei, ameninţîndu-i regina.

Luată prin surprindere de strategia lui, Annabelle şi-a dat seama că ea era cea care trebuia să se retragă.

– Nu e drept, a protestat ea iar el a rîs.

Annabelle îşi sprijinise bărbia în palme şi contempla tabla de joc. A trecut un minut, timp în care ea cîntărea diverse variante, dar niciuna nu i se părea cea bună.

– Nu ştiu ce să fac, a recunoscut ea într-un tîrziu. Cînd a ridicat ochii spre el l-a surprins privind-o într-un fel ciudat, mîngîietor şi preocupat deopotrivă.

– Te-am obosit, a murmurat Hunt.

– Nu, sînt bine...

– Continuăm mai tîrziu. Vei vedea mai clar mişcările după ce te odihneşti.

– Nu vreau să ne oprim, a spus ea, nemulţumită. Şi apoi niciunul dintre noi nu-şi va mai aminti cum erau aşezate piesele.

– Îmi voi aminti eu. Ignorîndu-i protestele, Hunt s-a ridicat şi a pus deoparte tabla de şah. Trebuie să dormi puţin. Ai nevoie de ajutor ca să urci în camera ta sau...

– Nu mă întorc în cameră, domnule Hunt, i-a sus ea, încăpăţînată. M-am săturat să tot stau închisă acolo. Prefer să dorm pe hol...

– Bine, a murmurat Hunt, zîmbind. Şi-a reluat locul pe scaun. Calmează-te. Departe de mine gîndul să te oblig să faci ce nu vrei. S-a sprijinit de spătarul scaunului, relaxat, şi a fixat-o cu privirea. Oaspeţii se vor întoarce mîine. Presupun că vei reîncepe să-l urmăreşti pe Kendall.

– Probabil, a recunoscut Annabelle, mascîndu-şi un căscat.

– Nu-l doreşti, i-a spus Hunt cu blîndeţe.

– Ba da. Visătoare, Annabelle a făcut o pauză şi şi-a sprijinit capul pe braţ. Deşi ai fost foarte drăguţ cu mine... mă tem că nu pot să-mi schimb planurile.

El o privea atent, aşa cum privise ceva mai devreme tabla de şah.

– Nici eu nu am de gînd să-mi schimb planurile, scumpo.

Dacă n-ar fi fost atît de obosită, Annabelle ar fi protestat. Îl auzise ca prin vis. Planurile lui...

– Vrei să-mi pui beţe în roate.

– Planurile mele merg ceva mai departe, i-a răspuns el amuzat.

– Ce vrei să spui?

– Doar nu crezi că îţi voi dezvălui strategia mea. Următoarea mişcare îţi aparţine. Nu uita însă că sînt cu ochii pe tine.

Annabelle ştia că ar fi trebuit să se simtă ameninţată. Era însă epuizată, aşa că a închis ochii preţ de cîteva secunde. Pleoapele îi erau grele, trebuia neapărat să doarmă puţin. A deschis cu greu ochii iar imaginea lui Hunt i-a apărut tulbure. Ce păcat că erau adversari, şi-a spus. Şi-a dat seama că gîndise cu voce tare doar atunci cînd el i-a răspuns cu blîndeţe:

– Nu ţi-am fost niciodată adversar.

– Îmi eşti prieten, atunci? a murmurat ea, sceptică, abandonîndu-se tentaţiei de a închide din nou ochii. Somnul o atrăgea în îmbrăţişarea lui.

Abia dacă şi-a dat seama că el a învelit-o cu pătura, pînă la umeri.

– Nu, iubito, i-a şoptit. Nu-ţi sînt prieten...

Annabelle a aţipit un timp. S-a trezit şi a văzut că era singură în salon, după care a adormit din nou, în lumina blîndă a soarelui. Trupul i s-a relaxat şi a început să viseze. Plutea într-un vis viu colorat, ca într-un ocean călduţ. Uşor, formele din jurul ei au început să capete contur...

Se plimba printr-o casă care îi era necunoscută, un conac cu geamuri înalte scăldate de lumina soarelui. Încăperile erau goale, fără oaspeţi sau servitori. De undeva se auzea muzică, o melodie tristă, mistuitoare. A ajuns într-o cameră spaţioasă, cu coloane din marmură, fără tavan... se deschidea spre cer, uşor adumbrită de cîte un nor. Parchetul de sub picioarele ei era făcut din pătrate mari, albe şi negre, imitînd o tablă de şah. În anumite pătrate stăteau statui din piatră, în mărime naturală.

Se rotea curioasă printre ele, să le vadă feţele. Îşi dorea să găsească pe cineva cu care să stea de vorbă, o mînă de care să se poată sprijini. Căuta orbeşte, printre statuile nemişcate... cînd l-a văzut, sprijinit de o coloană. Inima a început să-i bată cu putere şi şi-a încetinit paşii. Emoţia îi ardea pielea şi îi accelera pulsul.

Simon Hunt se apropia de ea, zîmbind. A prins-o de braţ şi s-a aplecat să-i şoptească la ureche:

– Acum dansezi cu mine?

– Nu pot, a spus ea cu vocea sugrumată, luptîndu-se să se desprindă din îmbrăţişare.

– Ba poţi, i-a spus el, lipindu-şi buzele fierbinţi de obrazul ei. Ia-mă în braţe...

A sărutat-o pînă cînd ea a încetat să se mai zbată în îmbrăţişarea lui.

– Regina a fost capturată, a murmurat el, privind-o în ochi. Eşti în pericol, Annabelle...

I-a dat drumul preţ de o clipă iar ea s-a întors să fugă de lîngă el, împiedicîndu-se de statuile care îi ieşeau în cale. El o urmărea iar ecoul rîsului lui îi răsuna în urechi. Era mereu în spatele ei, aproape, prelungind deliberat cursa, pînă cînd, transpirată şi epuizată, ea a simţit că nu mai putea să respire. A prins-o în braţe, a lipit-o de el şi a lăsat-o uşor pe podea. Trupul lui l-a acoperit pe al ei iar muzica era estompată de propriile bătăi ale inimii. „Annabelle", şoptea el, „Annabelle"...

S-a trezit brusc, cu faţa îmbujorată, simţind că era cineva lîngă ea.

„Annabelle", a auzit ea din nou... dar nu era vocea uşor răguşită şi mîngîietoare din visul ei.

CAPITOLUL 15

Annabelle a ridicat privirea şi l-a văzut pe lordul Hodgeham deasupra ei. S-a ridicat şi a încercat să se tragă înapoi, înţelegînd că nu era un personaj imaginar din viul ei ci unul mult prea real. El a întins mîna şi i-a atins marginea de dantelă de la decolteul rochiei de zi.

– Am auzit de suferinţa ta, i-a spus Hodgeham. Mi-a părut tare rău să aud un ca asta. Se pare că nu a fost vorba de un rău prea mare. Arăţi... A făcut o pauză şi şi-a umezit buzele groase... la fel de frumoasă ca de obicei ... poate doar puţin cam palidă.

– Cum de m-ai găsit aici? l-a întrebat Annabelle. Este salonul privat al familiei Marsden. Sînt sigură că nu ai primit permisiunea...

– Am rugat o servitoare să-mi spună, i-a răspuns scurt Hodgeham.

– Ieşi afară, i-a spus Annabelle. Altfel ţip!

Hodgeham a rîs înfundat.

– Nu-ţi poţi permite un scandal, draga mea. Interesul tău pentru Kendall este evident pentru toată lumea. Ştim amîndoi că orice scandal legat

de numele tău ţi-ar distruge complet şansele de a fi cu el. A rînjit, arătîndu-şi dinţii galbeni, încălecaţi. Aşa e mai bine. Biata mea Annabelle... ştiam eu că asta îţi va aduce culoarea în obraji. A început să caute ceva în buzunarul hainei şi a scos o monedă mare, din aur, pe care i-a fluturat-o prin faţa ochilor. Iată o mărturie a simpatiei mele.

S-a aplecat foarte aproape de ea, ţinînd moneda între degetele groase şi încercînd să i-o îndese în corsajul rochiei. Ea i-a îndepărtat mîna cu un gest hotărît. Deşi se simţea încă slăbită, moneda a zburat prin aer şi a aterizat pe covor, cu un zgomot surd.

– Lasă-mă în pace, i-a spus ea cu năduf.

– Căţea încrezută! Ce te face să crezi că eşti mai brează decît maică-ta?

– Porcule! Annabelle se zbătea, tremurînd din cauza ororii. Nu, a spus printre dinţi, acoperindu-şi faţa cu braţele. El a prins-o de încheieturi, dar ea i-a rezistat. Nu...

Zgomotul uşii l-a făcut pe Hodgeham să se ridice, surprins. Tremurînd din cap pînă în picioare, Annabelle a privit în direcţia din care venise zgomotul şi a văzut-o pe mama ei în prag, cu o tavă în mînă. Tacîmurile din argint îi alunecaseră pe jos cînd Philippa şi-a dat seama ce se întîmpla.

Philippa clătina din cap, ca şi cum nu-i venea să-şi creadă ochilor.

– Îndrăzneşti să te apropii de fiica mea? a început ea. Roşie de furie, a pus tava pe măsuţa din apropiere, după care a continuat, pe un ton mai calm: fiica mea se simte rău, domnule. Nu vol permite nimănui să-i pună sănătatea în pericol.

Vino *acum* cu mine. Vom discuta despre asta în altă parte.

– Nu am nevoie de discuţii, i-a răspuns Hodgeham.

Annabelle a observat succesiunea emoţiilor de pe chipul mamei ei: dezgust, resentiment, ură, teamă şi în final resemnare.

– Depărtează-te de fiica mea, atunci, i-a spus cu răceală.

– Nu, a protestat Annabelle, dîndu-şi seama că Philippa avea de gînd să plece cu el într-o altă cameră. Rămîi cu mine, mamă.

– Totul va fi bine. Philippa nu se uita la ea ci continua să-l fixeze pe Hodgeham cu privirea. Ţi-am adus prînzul, draga mea. Încearcă să mănînci ceva...

– Nu. Disperată, Annabelle şi-a văzut mama ieşind calmă din încăpere, în urma lui Hodgeham. Nu te duce cu el, mamă! Dar Philippa s-a îndepărtat de parcă nu ar fi auzit-o.

Annabelle nu mai ştia cîte minute trecuseră de cînd se uita în gol, în direcţia uşii. Nici gînd să se atingă de mîncare. Mirosul de supă de legume îi provoca greaţă. Annabelle se întreba cum începuse totul, dacă Hodgeham o forţase pe mama ei sau dacă fusese ceva consimţit de ambele părţi, de la început. Indiferent de felul în care începuse, totul se transformase într-o parodie. Hodgeham era un monstru iar Philippa încerca să-l îmblînzească, de dragul familiei ei.

Epuizată şi nefericită, Annabelle s-a ridicat de pe fotoliu, încercînd să nu se mai gîndească la ce se întîmpla chiar atunci, probabil, între mama ei şi

Hodgeham. O durea capul şi era ameţită. Trebuia să ajungă în camera ei. Cu paşi mici, de bătrînică, a tras de şnurul clopoţelului. Nici un răspuns, deşi a aşteptat un timp care i s-a părut interminabil. Oaspeţii erau plecaţi, aşa că majoritatea servitorilor îşi luaseră probabil liber.

A cîntărit situaţia: deşi era slăbită, picioarele păreau capabile să o susţină. De dimineaţă străbătuse cu ajutorul mamei ei cele două culoare care îi despărţeau camera de salon. Dar acum era aproape convinsă că putea să se descurce şi singură.

A ignorat steluţele care îi jucau prin faţa ochilor, asemenea unor licurici, şi a ieşit încet din salon. Mergea pe lîngă zid, în eventualitatea în care ar fi trebuit să se sprijine de ceva. Ce ciudat, şi-a spus! Un exerciţiu atît de uşor o făcea să gîfîie, de parcă alergase kilometri întregi. Furioasă pe propria ei slăbiciune, se întreba acum dacă nu ar fi trebuit totuşi să bea ceaiul. Concentrată, a pus un picior în faţa celuilalt, ajungînd la capătul primului coridor. Aproape că ajunsese la colţul care dădea spre aripa estică, acolo unde se afla camera ei. A auzit nişte voci care veneau din direcţie opusă şi s-a oprit.

La naiba! Nu voia să fie văzută de nimeni în starea aceea. Rugîndu-se să fie vorba de vocile unor servitori, Annabelle s-a sprijinit de perete şi a rămas nemişcată. Cîteva şuviţe i se lipiseră de fruntea transpirată şi de obraji.

Doi bărbaţi treceau prin faţa ei, atît de absorbiţi de discuţie încît păreau să nu o observe. Uşurată, Annabelle s-a gîndit că scăpase.

Nu avea însă atîta noroc. Unul din bărbaţi s-a uitat în direcţia ei. Pe cînd se apropia, Annabelle l-a recunoscut după graţia masculină a paşilor mari, încă înainte de a-i vedea chipul.

Se părea că era sortită să se dea mereu în spectacol în faţa lui Simon Hunt. Oftînd, Annabelle s-a depărtat de perete şi a încercat să pară stăpînă pe situaţie, chiar dacă picioarele îi tremurau.

– Bună ziua, domnule Hunt.

– Ce faci aici? Hunt ajunsese deja lîngă ea. Părea supărat, dar cînd Annabelle a ridicat privirea a văzut că era îngrijorat. De ce eşti singură pe hol?

– Mă duc în camera mea. Annabelle s-a speriat puţin cînd i-a simţit braţul cuprinzîndu-i talia. Nu e nevoie, domnule Hunt...

– Eşti foarte slăbită, i-a răspuns el. Nu trebuia să pleci singură, în starea ta.

– Nu am găsit pe nimeni să mă ajute, i-a spus ea iritată. Capul i se învîrtea, aşa că s-a sprijinit de el, lăsîndu-l să-i susţină o parte din greutate. Pieptul lui era minunat de solid şi puternic.

– Mama ta unde este? a insistat Hunt, mîngîind-o uşor pe păr. Spune-mi şi o chem...

– Nu! Annabelle l-a privit alarmată şi şi-a înfipt degetele în mîneca hainei lui. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca el să-i caute mama, care se afla probabil într-o situaţie compromiţătoare, împreună cu Hodgeham. Nu o căuta! Nu... nu am nevoie de nimeni. Pot să ajung şi singură în cameră. Dă-mi drumul. Nu vreau...

– Bine, a murmurat Hunt, fără să-şi retragă braţul. N-o caut. Gata, linişteşte-te. Continua să-i mîngîie părul cu mişcări blînde.

Annabelle încerca să respire ritmic.

– Simon, a şoptit, surprinsă că-i folosise prenumele. Nu-i spunea aşa nici măcar în gînd. Şi-a umezit buzele uscate şi a încercat din nou: Simon...

– Da?

– Te rog, du-mă în camera mea.

Hunt a privit-o şi i-a zîmbit:

– Te duc şi pînă în Timbuktu, dacă-mi ceri.

Cel de-al doilea bărbat ajunsese între timp lîngă ei. Îngrozită, dar nu surprinsă, Annabelle a văzut că era lordul Westcliff.

Acesta a privit-o dezaprobator, ca şi cum o suspecta că ar fi aranjat să se întîlnească aşa, ca din întîmplare.

– Te asigur, domnişoară Peyton, că nu era deloc necesar să străbaţi singură coridorul. Dacă nu era nimeni prin preajmă să te ajute puteai chema un servitor.

– Aşa am şi făcut, domnule, s-a apărat Annabelle, încercînd să se îndepărteze de Hunt, care nu a lăsat-o. Am sunat clopoţelul şi am aşteptat cel puţin un sfert de oră dar nu a apărut nimeni.

Westcliff o privea cu un scepticism evident.

– Este imposibil. Servitorii mei vin întotdeauna cînd sînt chemaţi.

– Se pare că azi au făcut o excepţie, a ripostat Annabelle. Poate că şnurul e rupt. Sau poate că servitorii...

– Ajunge, a murmurat Hunt, lipindu-i capul de pieptul lui. Deşi nu-i vedea faţa, Annabelle a simţit uşoara ameninţare din vocea lui, atunci cînd i s-a adresat lui Westcliff: continuăm discuţia mai tîrziu.

Acum vreau să o conduc pe domnişoara Peyton în camera ei.

– Nu e o idee înţeleaptă, după părerea mea.

– Mă bucur că nu ţi-am cerut-o, atunci, i-a răspuns glumeţ Simon.

Annabelle l-a auzit pe Westcliff oftînd. Zgomotul paşilor lui, îndepărtîndu-se, a fost estompat de covorul gros.

Hunt şi-a plecat capul iar răsuflarea lui i-a mîngîiat urechea:

– Acum îmi poţi spune ce se întîmplă?

Venele parcă i se dilataseră, aducînd valuri de plăcere pe pielea ei rece. Apropierea lui Hunt o umplea de dorinţă. În timp ce el o ţinea în braţe, şi-a amintit visul ei, iluzia plină de erotism a trupului lui peste al ei. Ar fi fost o greşeală din partea ei să-şi dorească să se afle în braţele lui, ştiind că nu avea să primească altceva decît o plăcere vremelnică, urmată de dezonoare. A clătinat din cap drept răspuns, iar obrazul i s-a frecat uşor de reverul hainei lui.

– Bănuiam eu, i-a spus Hunt. I-a dat drumul pentru o secundă, a văzut că nu-şi putea ţine echilibrul şi s-a aplecat să o ia în braţe. Annabelle i s-a abandonat cu un murmur nearticulat şi l-a prins cu braţele pe după gît. În timp ce o purta de-a lungul coridorului i-a spus cu blîndeţe: te-aş putea ajuta dacă mi-ai spune care este problema.

Annabelle s-a gîndit cîteva clipe. Dacă îi spunea lui Simon Hunt despre ce era vorba, ar fi fost ca şi cum ar fi acceptat ca acesta să o întreţină, ca amantă a lui. O parte din ea era tentată de această idee, lucru care o descumpănea.

– De ce-ai dori să te implici în problemele mele? l-a întrebat ea.

– Trebuie neapărat să am un motiv ascuns?

– Da, i-a răspuns ea fără ezitare, făcîndu-l să izbucnească în rîs.

După ce a trecut pragul, a lăsat-o jos.

– Poţi să ajungi singură pînă la pat sau vrei să te ajut?

Deşi o necăjea, Annabelle era sigură că ar fi făcut exact asta, dacă îl încuraja puţin. A clătinat cu putere din cap.

– Sînt bine. Nu intra, te rog. l-a pus palma în piept, ca să-l împiedice să păşească înăuntru. Oricît de fragilă ar fi fost, a reuşit să-l oprească.

– Bine. Hunt a privit-o cu atenţie. O să-ţi trimit o servitoare. deşi sînt convins că Westcliff cercetează deja cazul.

– Chiar am sunat, să ştii, a insistat Annabelle, stînjenită. Înţeleg că lordul Westcliff nu mă crede, dar...

– Eu te cred. l-a îndepărtat cu blîndeţe mîna din piept, ţinîndu-i pentru o clipă degetele subţiri, înainte de a le da drumul. Westcliff nu e chiar un căpcăun, deşi pare. Trebuie să-l cunoşti bine ca să ajungi să-i apreciezi calităţile.

– Dacă spui tu, i-a răspuns Annabelle, fără convingere. A oftat adînc în momentul în care a intrat în camera rece şi întunecată. Îţi mulţumesc, domnule Hunt. Se întreba cînd avea să se întoarcă Philippa. S-a uitat în jur, prin camera goală, după care s-a întors din nou cu faţa la el.

Privirea lui pătrunzătoare părea să-i descifreze toate emoţiile pe care le ţinea ascunse. A simţit că

voia să-i pună o mulţime de întrebări. Cu toate astea, nu a spus decît:

– Trebuie să te odihneşti.

– N-am făcut nimic altceva. Înnebunesc de plictiseală... dar numai gîndul că aş putea face ceva mă epuizează. A făcut o pauză, după care l-a întrebat, alegîndu-şi cu grijă cuvintele: bănuiesc că nu te interesează să continuăm diseară partida de şah?

A urmat o scurtă tăcere, după care Hunt i-a răspuns uşor batjocoritor:

– Ce să vezi, domnişoară Peyton! Gîndul că ai putea să-ţi doreşti compania mea mă copleşeşte.

Annabelle nu se putea uita la el. Roşind, a murmurat:

– Aş accepta şi compania diavolului, numai să nu mai trebuiască să stau în pat.

El a rîs şi i-a trecut o şuviţă pe după ureche.

– Mai vedem, i-a şoptit. Poate că voi veni în camera ta, mai tîrziu.

A făcut o plecăciune scurtă şi s-a îndepărtat cu paşi siguri.

Abia atunci Annabelle şi-a amintit de serata muzicală dată în cinstea oaspeţilor. Cu siguranţă Simon Hunt va prefera compania acestora, în loc să joace o partidă rudimentară de şah cu o fată bolnavă şi ţîfnoasă, cu părul neîngrijit. Ar fi vrut să poată da timpul înapoi, să-şi retragă invitaţia spontană... Doamne, cît de disperată trebuie să-i fi părut! S-a prăbuşit pe patul nefăcut, ca un copac retezat.

Cinci minute mai tîrziu a auzit un ciocănit în uşă. Două cameriste şi-au făcut apariţia.

– Am venit să facem curat, don'şoară. Ne-a trimis stăpînul. A zis să te ajutăm, să-ţi dăm tot ce-ţi trebuie.

– Mulţumesc, a spus Annabelle, sperînd că Westcliff nu fusese prea aspru cu fetele. S-a aşezat pe un scaun şi le-a urmărit. Cu o viteză aproape magică ele au schimbat cearceafurile, au deschis fereastra ca să intre aer curat, au şters mobila de praf şi i-au adus o cadă pe care au început să o umple cu apă fierbinte. Una dintre fete a ajutat-o să se dezbrace în timp ce cealaltă i-a adus prosoape curate şi o găleată de apă caldă cu care să-şi clătească părul. Tremurînd, Annabelle a păşit în cada cu margini din mahon.

– Sprijină-te de mine, don'şoară, i-a spus cea mai tînără dintre ele, întinzîndu-i mîna. Nu pari prea sigură pe picioare.

Annabelle a ascultat-o şi a intrat în cadă.

– Cum te numeşti? a întrebat-o, cufundîndu-se în apă pînă la nivelul umerilor.

– Meggie.

– Meggie, cred că mi-a scăpat o monedă de aur pe jos, în salonul privat al familiei. Vrei să o cauţi tu, te rog?

Fata a privit-o uimită. Era clar că se întreba de ce Annabelle nu ridicase de jos o monedă atît de valoroasă şi la ce i s-ar fi putut întîmpla dacă nu o găsea.

– Da, don'şoară. A făcut o plecăciune rapidă şi a ieşit.

Annabelle şi-a cufundat capul în apă. Cînd s-a ridicat, ştergîndu-se la ochi, cealaltă servitoare a început să-i spele părul cu o bucată de săpun.

– Ce bine te simţi cînd eşti curată! a murmurat Annabelle.

– Mama zice că nu e bine să te îmbăiezi cînd eşti bolnavă, i-a răspuns neîncrezătoare fata.

– O să risc, i-a spus Annabelle, dînd capul pe spate ca fata să-i poată clăti părul. După ce s-a şters din nou la ochi a văzut că Meggie se întorsese.

– Am găsit-o, don'şoară, a exclamat Meggie, cu vocea sugrumată, întinzîndu-i moneda. Probabil că nu mai ţinuse niciodată în mînă o monedă care să valoreze douăzeci de şilingi. Unde să o pun?

– Împărţiţi-o între voi, i-a spus Annabelle.

Servitoarele se uitau una la alta.

– Mulţumim, au exclamat într-un glas, cu ochii mari de uimire.

Annabelle era conştientă că renunţase acum la banii primiţi de la Hodgeham, în timp ce familia ei beneficiase de ajutorul lui de mai bine de un Annabelle. Şi-a lăsat capul în jos, stînjenită de manifestările de gratitudine ale celor două fete. Sesizîndu-i stinghereala, ele s-au grăbit să o ajute să iasă din cadă şi să se îmbrace cu o rochie de interior curată.

Baia a reconfortat-o şi a obosit-o în acelaşi timp. Annabelle s-a strecurat în pat, printre aşternuturile moi. A aţipit imediat, iar fetele au ieşit tiptil din cameră. Cînd s-a trezit era deja seară. A clipit des cînd mama ei a aprins lampa de pe masă.

– Mamă, a şoptit ea, încă ameţită de somn. Şi-a amintit de întîlnirea de mai devreme cu Hodgeham şi s-a trezit complet. Eşti bine? A...?

– Nu vreau să discut despre asta, a spus blînd Philippa. Profilul ei delicat era scăldat de lumina lămpii. Avea privirea pierdută în gol iar pe frunte i se vedeau cîteva cute, semn de îngrijorare. Sînt bine, draga mea.

Annabelle a dat scurt din cap, jenată şi abătută. Ruşinea o copleşise. S-a ridicat din pat. Deşi era anchilozată se simţea mai în putere şi era prima oară de două zile încoace cînd simţea că-i era foame. S-a apropiat de măsuţa de toaletă, a luat peria şi a început să şi-o treacă prin păr.

– Simt nevoia de o schimbare de decor, mamă, a spus ea. Aş vrea să mă duc în salonul privat al familiei şi să cer să mi se aducă acolo cina.

Philippa nu părea să fi fost prea atentă la ce i se spusese.

– Pare o idee bună. Vrei să merg cu tine?

– Nu, mulţumesc. Mă simt mai bine, iar salonul nu e departe. Mă duc singură. Probabil că simţi nevoia să rămîi puţin singură după... A făcut o pauză, după care a continuat: mă întorc repede.

Philippa a murmurat ceva şi s-a aşezat pe un scaun, lîngă şemineu. A răsuflat uşurată, pentru că rămînea singură. Annabelle şi-a împletit părul într-o coadă pe care a lăsat-o să-i cadă pe umăr şi a ieşit, închizînd încet uşa în urma ei.

Cînd a ieşit pe hol a auzit zumzetul vocilor oaspeţilor care se adunaseră la cină. Cuvintele şi rîsetele erau estompate de sunetul muzicii, un cvartet de viori acompaniat de un pian. S-a oprit în loc, ascultînd, şi şi-a dat seama că era aceeaşi melodie frumoasă şi tristă pe care o auzise în vis. A închis ochii. Muzica îi aprindea în suflet un dor pe

care nu ar fi trebuit să-l simtă. *Am devenit o plîngăreaţă, de cînd cu boala,* şi-a spus ea. *Trebuie să mă controlez.* A deschis ochii şi şi-a continuat drumul, observînd abia în ultimul moment că se apropia cineva din direcţie opusă.

Inima a început să-i bată cu putere cînd şi-a dat seama că era Simon Hunt, îmbrăcat formal, în negru şi alb. Un zîmbet larg îi lumina faţa. Vocea lui profundă a înfiorat-o:

– Unde te duci?

Venise, totuşi, deşi jos era o mulţime de oameni. Conştientă că slăbiciunea genunchilor ei nu avea nici cea mai mică legătură cu boala, Annabelle se juca nervoasă cu coada împletită.

– Mă duc în salon, să cer să mi se aducă acolo cina.

Hunt a luat-o de cot şi a ghidat-o de-a lungul coridorului, potrivindu-şi paşii cu ai ei.

– Nu cred că vrei asta.

– Nu?

El a clătinat din cap:

– Am o surpriză pentru tine. Vino, nu e departe. A privit-o cu atenţie. Pari mai sigură pe picioare decît după-amiază. Cum te mai simţi?

– Mult mai bine, i-a răspuns Annabelle şi a roşit cînd stomacul a dat-o de gol. Şi mi-e foarte foame.

Hunt a zîmbit şi a poftit-o să intre pe uşa pe jumătate deschisă. Annabelle a trecut pragul şi s-a trezit într-o încăpere mică, minunată, cu lambriuri din lemn de trandafir şi tapiserii şi cu mobila tapiţată în catifea de culoarea ambrei. Era o cameră aparte pentru că avea o fereastră pe un perete interior care dădea spre salonul mare, două etaje

mai jos. Nici unul dintre oaspeţi nu-i putea vedea, dar muzica se auzea clar. Annabelle şi-a rotit privirea prin încăpere şi a descoperit o masă încărcată de platouri din argint.

– Mi-a fost al naibii de greu să ghicesc ce anume ai vrea să mănînci, i-a spus Hunt. Aşa că le-am spus celor de la bucătărie să pună cîte puţin din toate.

Annabelle era copleşită. Nu-şi aducea aminte ca vreun alt bărbat să se fi străduit într-atît să-i facă pe plac. A înghiţit în sec şi a spus, ferindu-şi privirea:

– E tare frumos aici...: Nici nu ştiam de existenţa acestei camere.

– Puţini sînt cei care ştiu. Contesa obişnuieşte să stea aici, atunci cînd nu se simte suficient de bine ca să coboare. Hunt s-a apropiat de ea şi i-a ridicat uşor bărbia cu degetele lui lungi, obligînd-o să se uite în ochii lui. Vrei să iei cina cu mine?

Inima îi bătea cu putere.

– Nu sînt însoţită, a şoptit ea.

Auzind-o, Hunt a zîmbit şi i-a dat drumul bărbiei.

– Eşti în siguranţă. N-am de gînd să te seduc atîta vreme cît vei fi prea slăbită ca să te aperi.

– Eşti un adevărat domn.

– Te voi seduce cînd te vei simţi mai bine.

Străduindu-se să nu zîmbească, Annabelle a ridicat o sprînceană şi i-a spus:

– Eşti foarte sigur pe tine. Nu era mai bine să fi spus că *vei încerca* să mă seduci?

– Niciodată să nu te gîndeşti la eşec, asta mi-a spus mereu tata. A cuprins-o pe după talie cu un braţ ferm şi a condus-o spre unul dintre scaune. Puţin vin?

– N-ar trebui, a spus Annabelle, visătoare, şi s-a aşezat comod pe scaun. O să mi se urce direct la cap.

Hunt i-a turnat vin într-un pahar şi i l-a întins cu un zîmbet pe care Lucifer însuşi nu l-ar fi putut imita.

– Bea-l, i-a şoptit. Am eu grijă de tine dacă te ameţeşti.

Annabelle şi-a înmuiat buzele în băutura parfumată şi l-a privit cu subînţeles.

– Mă întreb cîte femei au decăzut după ce au auzit aceeaşi promisiune din partea ta...

– Nu am provocat decăderea nici uneia, încă, a spus Hunt, ridicînd capacele platourilor. În general le abordez după ce au decăzut.

– Şi există multe în trecutul tău? nu s-a putut ea abţine să întrebe.

– Destule, i-a răspuns el, fără să pară că se laude sau că se jena cu asta. A privit-o în ochi. În ultima vreme, însă, mi-am îndreptat întreaga energie spre altceva.

– Spre ce?

– Supraveghez construcţia unei locomotive în care am investit, alături de Westcliff.

– Adevărat? Annabelle îl privea cu interes. N-am călătorit niciodată cu trenul. Cum e?

Hunt arăta asemenea unui băieţel entuziasmat.

– Rapid. Fascinant. Viteza medie a unui tren de pasageri este de optzeci de kilometri pe oră, dar Consolidated construieşte acum o locomotivă expres care ar putea atinge chiar şi o sută douăzeci de kilometri pe oră.

– O sută douăzeci? a repetat Annabelle, incapabilă să-şi imagineze o asemenea viteză. Pasagerii nu vor avea de suferit?

Întrebarea l-a făcut să zîmbească.

– Cînd trenul ajunge la viteza de croazieră inerţia nu se mai simte.

– Cum arată la interior?

– Nu e foarte luxos, a recunoscut Hunt, turnîndu-şi vin în propriul pahar. Nu l-aş recomanda cuiva ca tine.

– Ca mine? Annabelle l-a privit dojenitoare. Sper că nu vrei să insinuezi că aş fi răsfăţată, pentru că nu sînt, te asigur.

– Ar trebui să fii. Privirea lui caldă i-a coborît de pe faţa îmbujorată pe decolteu. În vocea lui era ceva care o lăsa fără suflare. Nu ţi-ar strica puţin răsfăţ.

Annabelle a inspirat adînc. Spera cu disperare că el nu o va atinge, că îşi va ţine promisiunea şi nu o va seduce. Pentru că dacă o făcea... Dumnezeu să o ajute... nu era prea convinsă că putea să-i reziste.

– Compania ta se numeşte Consolidated? l-a întrebat, încercînd să reînnoade firul conversaţiei.

Hunt a dat din cap aprobator.

– Este partenerul britanic al firmei Shawn Foundries.

– Care îi aparţine domnului Shaw, logodnicul lui lady Olivia?

– Exact. Shaw ne ajută să aplicăm sistemul american de construire a motoarelor, care este mult mai eficient şi mai productiv decît metoda britanică.

– Am crezut întotdeauna că maşinăriile britanice sînt cele mai bune din lume, a comentat Annabelle.

– Discutabil. Chiar şi aşa, doar arareori sînt standardizate. Nu există două locomotive identice în toată Anglia, ceea ce încetineşte considerabil producţia şi îngreunează reparaţiile. Dacă am urma exemplul american şi am produce modele identice, folosind aparate de măsură şi schiţe, am putea construi o locomotivă în doar cîteva săptămîni şi nu în cîteva luni şi le-am putea repara imediat.

Annabelle îl privea fascinată. Nu mai auzise nici un bărbat vorbind astfel despre profesia lui. Ştia din experienţă că bărbaţilor nu le făcea plăcere să discute despre munca lor, iar pentru unii conceptul de a munci pentru a-ţi cîştiga existenţa era un semn distinctiv de apartenenţă la clasele de jos. Dacă un gentleman de familie bună era obligat să aibă o profesie încerca să fie foarte discret şi se prefăcea că îşi petrecea majoritatea timpului distrîndu-se. Simon Hunt, însă, nu făcea nici cel mai mic efort să ascundă faptul că îi plăcea ceea ce făcea. Iar lui Annabelle acest lucru i se părea atrăgător, într-un mod straniu.

La rugămintea ei, Hunt i-a povestit despre afacerile lui, i-a spus totul despre negocierile pe care le ducea pentru a cumpăra o topitorie pe care voia să o transforme după modelul american. Două din cele nouă clădiri produceau deja bolţuri, pistoane, etriere şi valve standardizate. Acestea împreună cu alte piese importate de la Shaw Foundries din New York erau asamblate în motoare care urmau să fie vîndute în întreaga Europă.

– De cîte ori vizitezi fabrica? l-a întrebat Annabelle, muşcînd dintr-o bucată de fazan în sos de măcriş.

– Zilnic, atunci cînd sînt în oraş. Şi-a contemplat conţinutul paharului, uşor încruntat. Deja am lipsit cam mult. Va trebui să mă întorc curînd la Londra, să văd ce se mai întîmplă.

Ideea că va pleca în curînd ar fi trebuit să o bucure. Nu-şi putea permite să-şi piardă timpul cu Simon Hunt şi i-ar fi fost mult mai uşor să se concentreze asupra lui Kendall dacă el părăsea domeniul. Îşi dădea seama abia acum, însă, cîtă plăcere îi făcea compania lui şi cît de gol avea să-i pară Stony Cross după plecarea lui.

– Te întorci înainte să e sfîrşească petrecerea? l-a întrebat, concentrată să taie cu cuţitul o bucată de fazan.

– Depinde.

– De ce?

Tonul i se îmblînzise:

– Dacă am sau nu motive să mă întorc.

Annabelle nu l-a privit. A tăcut, ascultînd muzica lui Schubert, *Rosamunde*.

Ceva mai tîrziu a auzit un ciocănit discret în uşă. Un servitor venise să ia platourile. Continuînd să-şi ferească privirea, Annabelle se întreba dacă servitorii aveau să afle curînd cu toţii că luaseră masa în doi. După plecarea servitorului, Simon Hunt s-a grăbit să o liniştească, de parcă i-ar fi citit gîndurile.

– Nu va scoate nici un cuvînt. Mi l-a recomandat Westcliff, tocmai pentru că ştie să-şi ţină gura.

Annabelle l-a privit îngrijorată:

– Înseamnă că... lordul Westcliff ştie că noi doi... sînt sigură că nu e de acord cu asta!

– Am făcut o grămadă de alte lucruri cu care Westcliff nu este de acord, i-a răspuns Simon. Nici eu nu-i aprob întotdeauna deciziile dar rămînem prieteni, pentru că nu ne amestecăm în treburile celuilalt. S-a sprijinit de masă şi s-a aplecat spre ea. Ce-ai zice de o partidă de şah? Am adus tabla de joc, aşa, pentru orice eventualitate.

Annabelle a dat aprobator din cap. În timp ce îl privea în ochii calzi, negri, se gîndea că era prima oară în viaţa ei de adult că era pe deplin fericită să se afle acolo unde era. Cu bărbatul acela. Era curioasă în ceea ce-l privea, simţea nevoia să-i descopere gîndurile şi sentimentele pe care le ascundea atît de bine.

– Cine te-a învăţat să joci şah? l-a întrebat ea, urmărind mişcările mîinilor lui care reconstituiau poziţia de mai devreme a pieselor.

– Tatăl meu.

– Tatăl tău?

l-a zîmbit uşor batjocoritor:

– Un măcelar nu are voie să joace şah?

– Ba da, bineînţeles... eu... Annabelle a roşit, ruşinîndu-se de lipsa ei de tact. Îmi cer scuze.

– Pari să ai o impresie greşită despre familia mea. Aparţinem clasei mijlocii. Şi eu şi fraţii şi surorile mele am mers la şcoală. Acum în prăvălia tatălui meu muncesc fraţii mei, care locuiesc deasupra. Iar serile joacă adesea şah.

Annabelle s-a relaxat, pentru că tonul lui nu era deloc dojenitor. A luat un pion în mînă şi l-a rotit printre degete.

– De ce nu ai ales să muncești și tu acolo, ca și frații tăi?

– În tinerețe am fost un adevărat drac împeliţat, a recunoscut el. De cîte ori îmi spunea tata să fac cîte ceva, eu încercam să-i demonstrez că nu avea dreptate.

– El cum a reacţionat?

– La început a încercat să aibă răbdare cu mine. Cum asta nu a funcţionat, a abordat tactica opusă. I-a făcut cu ochiul, amintindu-şi. Să nu-ţi doreşti să te bată un măcelar – are braţele ca niște butuci.

– Îmi imaginez, a murmurat Annabelle, privindu-i pe furiș umerii largi și amintindu-și forța mușchilor lui. Familia ta trebuie să se mîndrească mult cu succesul tău.

– Poate. Hunt a ridicat din umeri. Din nefericire, se pare că ambiţia mea ne-a îndepărtat. Părinţii mei nu au acceptat să le cumpăr o casă în West End și nu înțeleg cum de am ales eu să locuiesc acolo. Nu consideră că a face investiţii e o profesie. Ar fi mai fericiţi dacă m-aș apuca de ceva mai... tangibil.

Annabelle îl privea cu atenţie, înțelegînd tot ce rămăsese nespus. Ştiuse dintotdeauna că Simon Hunt nu aparţinea cercurilor aristocrate în care se mișca frecvent. Numai că pînă în acel moment nu se gîndise că nu-și mai găsea locul nici în lumea pe care o lăsase în urmă. Se întreba dacă se simțea singur, adesea, sau dacă încerca să fie mereu ocupat.

– Nu mă pot gîndi la ceva mai tangibil decît o locomotivă de cinci tone, a spus ea, ca răspuns la ultima lui remarcă.

El a rîs şi a întins mîna după pion. Annabelle nu reuşea să-i dea drumul, aşa că degetele li s-au întîlnit, la fel şi privirile. Din palmă a început să-i radieze căldură. Aceasta i-a ajuns pînă la umăr, iar mai apoi i-a inundat întreg corpul. Annabelle şi-a retras brusc mîna iar pionul a căzut pe jos.

– Îmi pare rău, a spus zîmbind stînjenită, temîndu-se de ce se putea întîmpla dacă mai rămînea singură cu el. S-a ridicat, stîngace şi s-a depărtat de masă. Am obosit... se pare că vinul mi-a venit de hac în cele din urmă. Ar trebui să mă întorc în camera mea. Mai ai timp să socializezi cu cei din salon, aşa că seara nu e pierdută pe de-a întregul. Mulţumesc pentru cină, pentru muzică şi...

– Annabelle. S-a aşezat în faţa ei şi a cuprins-o pe după talie. O privea încruntat. Nu ţi-e teamă de mine, nu-i aşa? i-a murmurat.

Ea a clătinat din cap.

– Atunci de ce te grăbeşti să pleci?

I-ar fi putut răspunde în o mie de feluri, dar în clipa aceea nu putea fi nici subtilă, nici spirituală. I-a răspuns fără menajamente:

– Pentru că nu vreau asta.

– Ce anume?

– Nu vreau să-ţi devin amantă. A ezitat, după care a şoptit. Vreau mai mult de atît.

Hunt i-a cîntărit cu atenţie cuvintele, fără să-şi retragă mîinile de pe talia ei.

– Vrei să spui că vrei să-ţi găseşti un soţ, a întrebat-o după cîteva momente, sau să devii amanta unui aristocrat?

– Nu contează, nu-i aşa? a murmurat Annabelle, smulgîndu-se de lîngă el. Nici unul dintre aceste scenarii nu are legătură cu tine.

Deşi refuza să-l privească, i-a simţit privirea şi s-a înfiorat din caza răcelii care îi invadase corpul.

– Te conduc în camera ta, i-a spus Hunt fără să trădeze vreo emoţie şi a însoţit-o pînă la uşă.

CAPITOLUL 16

A doua zi dimineaţă, cînd s-a alăturat celorlalţi oaspeţi, Annabelle a fost întîmpinată cu multă simpatie de toţi, inclusiv de lordul Kendall. Dînd dovadă de sensibilitate şi preocupare, Kendall a stat lîngă ea la micul dejun servit *al fresco* pe terasa din spate. A insistat să-i ţină el farfuria, în timp ce ea îşi alegea de pe bufet ce anume voia să mănînce şi îi făcea semn unui servitor să-i umple paharul de apă ori de cîte ori acesta se golea. A insistat să facă acelaşi lucru şi pentru lady Constance Darrowby, care li s-a alăturat la masă.

Amintindu-şi ce îi spuseseră prietenele ei, Annabelle şi-a observat cu atenţie rivala. Kendall părea destul de interesat de lady Constance, care era tăcută şi destul de rezervată. Era şi foarte subţire, aşa cum era mai nou la modă. Iar Daisy avusese dreptate: chiar avea gura ca o pungă încreţită, care se rotunjea constant într-un *o,* ori de cîte ori Kendall îi vorbea despre horticultură.

– Cît de îngrozitor trebuie să fi fost! i-a spus lady Constance lui Annabelle. E de mirare că n-ai murit. În ciuda expresiei angelice, ochii reci, albaştri i-au

dat de înţeles lui Annabelle că nu i-ar fi părut deloc rău dacă s-ar fi întîmplat aşa.

– Mă simt foarte bine, a spus Annabelle şi s-a întors zîmbitoare spre Kendall. Şi sînt gata să ies la plimbare prin pădure.

– Eu nu m-aş risca dacă aş fi în locul tău, domnişoară Peyton, i-a răspuns lady Constance cu pretinsă îngrijorare. Nu pari complet refăcută. Sînt sigură, însă, că paloarea îţi va dispărea în cîteva zile.

Annabelle continua să zîmbească, ca să nu lase să se vadă cît de mult o rănise remarca ei... deşi era tentată să facă şi ea un comentariu legat de petele ei de pe frunte.

– Vă rog să mă scuzaţi, a murmurat lady Constance, ridicîndu-se de la masă. Au adus căpşuni. Mă întorc imediat.

– Nu te grăbi, i-a răspuns suav Annabelle. Nimeni nu va observa că lipseşti.

Împreună, Annabelle şi Kendall au urmărit-o cu privirea cum se apropia de bufet. Tot acolo se afla şi Benjamin Muxlow, care îşi umplea farfuria. Politicos, Muxlow i-a ţinut farfuria în timp ce lady Constance îşi alegea căpşuni din vasul mare. Nimic nu trăda altceva decît o amiciţie cordială... dar Annabelle şi-a adus aminte de întîmplarea povestită de Daisy.

Era modalitatea perfectă de a-şi elimina rivala. Nu s-a mai gîndit nici la consecinţe, nici la implicaţiile morale, ci s-a aplecat spre Kendall.

– Se pricep de minune să ascundă adevărul, nu-i aşa? i-a murmurat, aruncînd o privire spre lady Constance şi Muxlow. E adevărat că nu i-ar fi de

folos nici unuia dacă s-ar afla... A făcut o pauză şi s-a uitat la Kendall, care făcuse ochii mari. A continuat, prefăcîndu-se stînjenită. Îmi pare rău! Credeam că ai auzit deja...

Kendall era brusc îngrijorat.

– Ce să aud?

– Ei bine, deşi nu-mi place să răspîndesc zvonuri... am auzit de la o sursă de încredere că în ziua în care aţi făcut un picnic pe malul rîului... domnişoara Darrowby şi domnul Muxlow au fost surprinşi într-o postură *extrem* de compromiţătoare. Erau ascunşi după un copac şi... S-a oprit, prefăcîndu-se îngrozită. N-ar fi trebuit să-ţi spun nimic. E posibil ca la mijloc să fie o neînţelegere. Nu se ştie niciodată, nu-i aşa?

Annabelle a sorbit din ceaşca de ceai şi l-a privit. Îl putea citi cu uşurinţă: nu voia să creadă că lady Constance ar fi putut să comită o indiscreţie. Numai gîndul îl oripila. Şi pentru că era un adevărat gentleman, nu s-ar fi coborît într-atît încît să cerceteze dacă era sau nu adevărat. Şi nici nu ar fi îndrăznit să o întrebe direct pe lady Constance. Avea să păstreze tăcerea asupra acestui subiect, încercînd să ignore suspiciunile... şi întrebările chinuitoare.

– N-ar fi trebuit să faci asta, i-a şoptit Evie ceva mai tîrziu, cînd Annabelle i-a mărturisit totul. Cele patru prietene stăteau în dormitorul lui Evie, care avea un strat gros de cremă pe faţă. Aflase că acea cremă o putea scăpa de pistrui. Nu a reuşit să continue din cauză că o dezaproba din tot sufletul.

– Ba a fost o strategie excelentă, a spus Lillian, căutînd o pilă de unghii pe măsuţa de toaletă. Nu era foarte clar dacă era de acord cu ce făcuse Annabelle dar era evident că voia să-i rămînă loială pînă la sfîrşit. Annabelle n-a minţit deloc. A repetat doar un zvon pe care l-a aflat şi a spus foarte clar că asta şi este: un zvon. Rămîne la latitudinea lui Kendall să decidă ce are de făcut.

– Annabelle nu i-a s-spus că ştie s-sigur că e un zvon nefondat, a protestat Evie.

Lillian se concentra asupra unei unghii.

– Dar tot nu a minţit.

Simţindu-se vinovată, Annabelle s-a uitat spre Daisy:

– Tu ce crezi?

Cea mai mică dintre surorile Bowman, care arunca mingea de baseball dintr-o mînă într-alta, i-a aruncat o privire şireată şi i-a răspuns:

– Adesea, o informaţie incompletă este asemenea unei minciuni. Eşti pe un teren alunecos, dragă. Ai grijă la paşii următori.

Lillian s-a strîmbat, nemulţumită.

– Nu mai vorbi ca o ghicitoare în palmă. Cînd Annabelle va obţine ceea ce-şi doreşte nu va mai conta cum şi ce a făcut. Rezultatul este totul. Iar tu, Evie, mai lasă-ne cu etica. Ai fost de acord să-l manipulăm pe Kendall, să-l atragem într-o situaţie compromiţătoare. Nu ţi se pare mai rău decît ceea ce a făcut Annabelle, şi anume să repete un zvon nefondat?

– A-am promis să nu facem nici un rău nimănui, a spus Evie cu demnitate şi şi-a şters faţa cu un prosop.

– Lady Constance nu a păţit nimic, a insistat Lillian. Nu e îndrăgostită de el. Este evident că îl vrea pe Kendall numai pentru că a rămas cam ultimul burlac de pe aici iar ea e tot nemăritată. Zău, Evie, mai îndîrjeşte-te şi tu! Cu ce e lady Constance diferită de noi? Uită-te la noi: patru fete care au rămas nemăritate, care nu au cu ce să se laude cu excepţia unor pistrui, a unei muşcături de viperă şi a faptului că şi-au arătat pantalonaşii lordului Westcliff.

Annabelle, care stătuse pe marginea saltelei, s-a lăsat pe spate, în centrul patului cu baldachin. Se simţea vinovată. Cît îşi dorea să fi semănat cu Lillian, care credea cu convingere că scopul scuză mijloacele! Şi-a promis în gînd că va face numai lucruri onorabile, în viitor.

Dar... aşa cum spusese şi Lillian, lordul Kendall putea sau nu să creadă în acel zvon. Era un om matur care putea lua propriile hotărîri. Annabelle nu făcuse decît să sădească nişte seminţe. Kendall trebuia să aleagă dacă le îngrijea sau le lăsa să moară.

În seara aceea Annabelle s-a îmbrăcat cu o rochie roz cu volane din mătase transparentă. Talia îi era marcată cu un cordon din mătase, împodobit cu un trandafir alb imens. Volanele îi foşneau uşor în timpul mersului şi se înfoiau, făcînd-o să se simtă ca o prinţesă. Prea nerăbdătoare ca să o mai aştepte pe Philippa, căreia îi lua o veşnicie să se îmbrace, Annabelle a ieşit devreme din cameră sperînd să-şi revadă prietenele. Cu puţin noroc îl

putea întîlni şi pe Kendall şi putea inventa o scuză ca să se furişeze undeva, numai ei doi.

Protejîndu-şi glezna, Annabelle a străbătut coridorul care ducea la scara principală. Dintr-un impuls s-a oprit în faţa uşii salonului privat al familiei Marsden. Uşa era întredeschisă, aşa că a intrat cu prudenţă. În salon lumina era stinsă dar cea care venea de pe coridor era suficientă ca să lumineze tabla de şah din colţ. Aceasta o atrăgea spre ea. Apropiindu-se, Annabelle a văzut că piesele erau aşezate exact ca în partida pe care o jucase cu Simon Hunt. De ce îşi dăduse el osteneala să le aranjeze din nou, ca şi cum jocul continua? o aştepta să facă o mutare?

Nu atinge nimic, şi-a spus... dar tentaţia era prea mare ca să-i poată rezista. S-a concentrat şi a evaluat situaţia. Nebunul lui Simon îi putea captura regina. A văzut imediat ce trebuia să facă: a mutat tura şi i-a luat nebunul. A zîmbit mulţumită, a pus nebunul deoparte şi a ieşit din cameră.

A coborît scara, a traversat holul de la intrare şi a intrat pe un alt coridor pe care erau înşirate cîteva din camerele oaspeţilor. Covorul acoperea zgomotul paşilor... dar a simţit brusc prezenţa cuiva în spatele ei. S-a înfiorat. A privit peste umăr şi a văzut că o urmărea Hodgeham, mişcîndu-se cu o agilitate surprinzătoare pentru un bărbat atît de scurt şi îndesat. Degetele lui groase au apucat-o de cordon, obligînd-o să se oprească.

Hodgeham devenise atît de arogant încît o acosta într-un loc în care puteau fi văzuţi cu uşurinţă. Revoltată, Annabelle s-a întors cu faţa spre el. Hainele de seară pocneau pe el de strîmte ce

erau, iar mirosul puternic de colonie i-a umplut nările.

– Frumoaso, i-a murmurat Hodgeham. Respiraţia îi mirosea a coniac. Văd că te-ai făcut bine. Poate că ar trebui să reluăm discuţia noastră de ieri, întreruptă da mama ta.

– Eşti revoltător, a început Annabelle, furioasă, dar el a întrerupt-o apucînd-o de ambii obraji şi ţinînd-o strîns.

– Îi voi spune tot lui Kendall, i-a spus cu buzele aproape lipite de ale ei. Cu suficiente înfloriturі ca să fiu sigur că te va privi cu dezgust. A lipit-o de perete, presînd-o cu trupul lui. În afară de cazul în care accepţi să-mi faci pe plac, aşa cum face şi mama ta.

– Du-te la Kendall, i-a spus Annabelle privindu-l cu ură. Spune-i tot şi să terminăm o dată. Prefer să mor de foame decît să-i „fac pe plac" unui porc ca tine.

Hodgeham se uita la ea furios şi totodată neîncrezător.

– Vei regreta, i-a spus.

Annabelle a zîmbit dispreţuitoare.

– Nu cred.

Înainte ca Hodgeham să-i dea drumul, Annabelle a observat o mişcare, cu coada ochiului. A întors capul şi a văzut că un bărbat se apropia cu paşi lungi, de panteră. Probabil i se păruse că ea şi Hodgeham erau îmbrăţişaţi.

– Dă-mi drumul, a şoptit ea printre dinţi. El s-a dat un pas înapoi şi i-a aruncat o privire ameninţătoare înainte de a se îndrepta în direcţie opusă bărbatului.

Simon Hunt a prins-o de umeri, obligînd-o să se uite în ochii lui. Îl văzuse pe Hodgeham îndepărtîndu-se în grabă iar acum o privea fioros pe Annabelle. Nu-l mai văzuse altfel decît nonşalant pînă atunci. Indiferent dacă îl insultase sau îl refuzase cu dispreţ el reacţionase cu stăpînire de sine. De data aceasta, însă, făcuse ceva care îi provocase furia. Părea gata să o strîngă de gît.

– M-ai urmărit? l-a întrebat străduindu-se să pară calmă şi întrebîndu-se cum de reuşise să-şi facă apariţia chiar atunci.

– Te-am văzut cînd treceai prin holul de la intrare. Apoi l-am văzut pe Hodgeham urmărindu-te. V-am urmărit pentru că voiam să aflu ce este între voi doi.

L-a privit sfidător.

– Şi ai aflat?

– Nu ştiu, i-a răspuns periculos de liniştit. Spune-mi, Annabelle, la asta te gîndeai cînd mi-ai spus că vrei mai mult? Să fii la cheremul unui idiot bondoc şi viclean, în schimbul unor recompense infime? Nu te-aş fi crezut în stare de o asemenea prostie.

– Ipocritule! i-a şoptit Annabelle, furioasă. Eşti supărat pentru că aş putea fi amanta lui şi nu sînt a ta! Spune-mi ceva: ce contează cui îmi vînd trupul?

– Nu-l doreşti pe el, i-a spus Hunt printre dinţi. Şi nici pe Kendall. Pe mine mă doreşti.

Ar fi vrut să-l lovească, să se năpustească asupra lui, să-l provoace pînă ce îi zdrobea ultimele rămăşiţe de autocontrol.

– Lasă-mă să ghicesc: eşti pregătit să-mi faci o ofertă mai generoasă în schimbul aceluiaşi

aranjament pe care se presupune că îl am cu Hodgeham? A rîs dispreţuitor citindu-i răspunsul pe chip. *Nu*. Răspunsul este nu. Aşa că lasă-mă în pace, o dată pentru totdeauna.

S-a oprit auzind voci. Exasperată, disperată, a căutat o uşă în spatele căreia să se ascundă, să nu fie văzută singură cu el. Hunt a prins-o de braţ, a împins-o în cea mai apropiată încăpere şi a închis încet uşa.

Annabelle s-a smuls din strînsoarea lui şi a ocolit pianul. A întins mîna să prindă cîteva partituri pe care le atinsese din greşeală.

– Dacă suporţi să fii amanta lui Hodgeham, i-a şoptit Hunt urmînd-o spre colţul camerei, unde se retrăgea ea, atunci poţi la fel de bine să fii şi amanta mea. Ai putea să spui că nu eşti atrasă de mine, dar ştim amîndoi că asta ar fi o minciună. Spune-mi preţul, Annabelle. Orice sumă. Vrei o casă a ta? Un iaht? S-a făcut. Hai să terminăm o dată. Te-am aşteptat destul.

– Cît eşti de romantic! a rîs Annabelle. Propunerea ta nu are nici un dram de subtilitate. Te înşeli presupunînd că singura mea opţiune ar fi să devin amanta cuiva. Îl pot convinge pe Kendall să mă ceară de nevastă.

Ochii lui se întunecaseră.

– Căsătoria ta cu el ar fi un iad. Nu te va iubi niciodată. Nici măcar nu va ajunge să te cunoască.

– Nu vreau dragoste, a ripostat ea. Cuvintele lui o dureau. Vreau doar... A făcut o pauză, simţind o durere în piept. S-a uitat la el şi a continuat: vreau doar...

S-a auzit un zgomot. Cineva apăsa pe clanţă. Speriată, Annabelle şi-a dat seama că cineva voia să intre, năruindu-i orice speranţă de a se mărita cu Kendall. A reacţionat din instinct: l-a luat pe Hunt de mînă şi l-a tras într-un alcov aflat lîngă fereastră, mascat de perdele grele atîrnate pe o bară din alamă. În alcov se aflau un singur scaun, tapiţat în catifea şi cîteva cărţi stivuite cu grijă. Annabelle a tras perdeaua şi i-a pus lui Hunt mîna la gură, în timp ce o persoană – sau mai multe – intrau în camera de muzică. A auzit voci de bărbaţi şi nişte pocnituri şi zăngăneli care au uimit-o, pînă în clipa în care a auzit acorduri de vioară. Dumnezeule! Veniseră muzicienii să-şi acordeze instrumentele înainte de bal. Asta-i mai lipsea: să se compromită în faţa întregii orchestre.

Deşi lumina nu era foarte puternică, Annabelle i-a observat zîmbetul sarcastic. Un cuvînt sau un sunet de-al lui îi puteau fi fatale în această împrejurare incriminatoare. I-a apăsat cu şi mai multă putere mîna pe gură şi l-a privit ameninţător.

Vocile muzicienilor se amestecau cu acordurile instrumentelor. Sunetele disparate au început să sune armonios. Întrebîndu-se dacă aveau să fie prinşi, Annabelle privea fix perdeaua, dorindu-şi ca ea să rămînă nemişcată. Îi simţea respiraţia pe mînă. Şi-a îndreptat privirea spre el şi a văzut că amuzamentul maliţios îi dispăruse din ochi, fiind înlocuit de o privire care a alarmat-o. A îngheţat iar inima a început să-i bată necontrolat. Simon începuse să-i sărute uşor degetele, unul cîte unul, începînd cu degetul mic. Ar fi vrut să se îndepărteze dar el a cuprins-o pe după talie. Era prinsă în

cursă... şi nu-l putea împiedica pe Simon Hunt să facă orice voia.

Ultimul deget fiind îndepărtat, Hunt i-a împins uşor mîna şi a prins-o pe după gît. Ea s-a arcuit uşor atunci cînd el a strîns-o ceva mai tare. Nu o durea, dar nu se putea mişca sau împotrivi. Cînd el s-a aplecat deasupra ei, Annabelle şi-a desfăcut uşor buzele iar mintea i s-a înnegurat.

Gura lui pusese stăpînire pe a ei, tandră dar sigură, cerînd un răspuns din partea ei. Trupul lui Annabelle ardea, se simţea neajutorată în faţa dorinţei copleşitoare. Amintirea primului lor sărut pălea în faţa acestuia... poate şi pentru că el nu mai era un străin. Îl dorea cu o disperare care o înfricoşa. Buzele lui i-au alunecat pe bărbie, pe obraz, lăsînd urme fierbinţi şi dulci înainte de a reveni pe gura ei, într-un sărut mai profund. Îi simţea vîrful limbii căutînd-o pe a ei, într-o atingere catifelată atît de neaşteptată că s-ar fi tras înapoi dacă el n-ar fi ţinut-o atît de strîns.

Acordurile muzicale îi răsunau în urechi, amintindu-i de pericolul iminent de a fi descoperiţi. A încercat să se relaxeze; tot corpul îi tremura. În minutele următoare avea să-l lase să facă absolut orice, numai să nu-şi trădeze prezenţa. Hunt a sărutat-o din nou, cercetînd-o uşor cu limba. Era şocată de intimitatea atingerilor lui, dar mai ales de senzaţiile de nerostit din anumite zone vulnerabile ale trupului ei. O slăbiciune dulce a pus stăpînire pe ea. A început să-l mîngîie pe gît, pe părul mătăsos. Gesturile ei i-au accelerat ritmul respiraţiei, ca şi cum l-ar fi afectat puternic. A început să se joace cu buza ei superioară, muşcînd-o uşor,

necăjind-o, apoi a trecut la cea inferioară. Annabelle se simţea invadată de valuri-valuri de căldură. Cînd el a sărutat-o din nou, adînc, era cît pe ce să scoată un geamăt. Ca să nu-i scape vreun sunet şi-a îngropat faţa în umărul lui.

Îi simţea pieptul mişcîndu-se în ritmul respiraţiei şi răsuflarea fierbinte pe părul ei. Simon i-a dat deoparte cîrlionţii de pe ceafă, lăsîndu-i gîtul degolit. A început s-o sărute, mai întîi aproape de urechea dreaptă, apoi de-a lungul unei vene delicate, stîrnindu-i emoţii de nesuportat.

A încercat să-l îndepărteze de ea dar nu a durat mai mult de trei secunde ca el să-i caute din nou gura, într-un sărut frenetic. Palma lui a trecut pe deasupra mătăsii care îi acoperea sînii, o dată, de două ori, de trei ori. Cu fiecare trecere, căldura pielii lui se transmitea dincolo de materialul subţire. I-a mîngîiat cu tandreţe sfîrcul înmugurit. Annabelle se abandonase total mîngîierilor leneşe ale limbii lui şi mîinilor lui cercetătoare. Aşa ceva nu ar fi trebuit să se întîmple. Trupul îi ardea, tremura de plăcere.

El a făcut-o să uite de toate, în acele momente fierbinţi. A pierdut noţiunea timpului, a uitat unde se aflau sau cine era ea. Nu mai ştia decît că avea nevoie să-l simtă şi mai aproape, mai adînc... I-a ridicat cămaşa şi i-a scos-o din pantaloni, dorindu-şi cu disperare să-i simtă căldura pielii. El a părut să înţeleagă că ea nu avea destulă experienţă pentru a se controla, odată ajunsă la acest nivel al emoţiilor. Săruturile lui au devenit liniştitoare, mîinile lui au început s-o mîngîie uşor, dar cu cît încerca să o tempereze cu atît era mai rău: gura ei

o căuta frenetic pe-a lui, trupul ei se mişca, plin de nerăbdare.

Simon a reuşit într-un final să-şi desprindă buzele de ale ei şi a ţinut-o strîns în braţe, cu faţa îngropată în umărul ei. Au rămas aşa un timp care i s-a părut o eternitate, pînă cînd Annabelle şi-a dat seama că în cameră se lăsase liniştea. Muzicienii îşi terminaseră repetiţia şi plecaseră. Hunt a ridicat încet capul şi a tras încet perdeaua. Văzînd camera goală, i-a şoptit, răguşit:

– Au plecat.

Annabelle l-a privit fără să scoată vreun cuvînt. El o mîngîia cu vîrful degetelor pe obraji, pe buze. Trupul ei nedomolit i-a răspuns din nou şi valuri de plăcere au străbătut-o. trebuia să se desprindă de lîngă el, altfel ceilalţi aveau să-i remarce absenţa. Spre ruşinea ei, a rămas pe loc, iar trupul îi absorbea lacom mîngîierile. Şi-a dus mîinile la spatele ei şi a început să-i desfacă şiretul corsajului, continuînd să o sărute. De data aceasta ea nu şi-a mai putut stăpîni gemetele şi nici oftatul de uşurare atunci cînd s-a simţit eliberată din strînsoare. Din cauza liniei decolteului nu putuse îmbrăca un corset cu cupe, ci unul tăiat sub bust, care îi lăsa sînii liberi sub cămaşa de corp.

Sărutînd-o într-una, Hunt a dus-o spre scaunul tapisat de lîngă geam. A aşezat-o în poală şi i-a îndepărtat corsetul, scoţînd un sunet de plăcere atunci cînd i-a atins sînii dezgoliţi. Abia atunci Annabelle şi-a dat seama, speriată, ce îi permisese să facă şi i-a împins slab mîna. El a ridicat-o mai sus şi şi-a apăsat buzele pe pieptul ei, în locul unde inima îi bătea cu putere. Îi susţinea spatele cu

palmele desfăcute în timp ce gura lui cobora spre sfîrcul ei, înfiorînd-o cu răsuflarea încărcată de pasiune. Ea a rămas nemişcată, incapabilă să se opună. Simon i-a sărutat sfîrcul, s-a jucat cu limba pînă ce acesta s-a întărit, şoptindu-i cuvinte liniştitoare. Annabelle murmura ceva, incoerentă. L-a cuprins cu braţele pe după gît şi a gemut atunci cînd el i-a prins între buze celălalt sfîrc.

Simţeau amîndoi aceeaşi dorinţă copleşitoare. Şi inima lui bătea cu putere, şi el respira greu, dar părea mult mai capabil decît ea să-şi ţină pasiunea în frîu. Mişcările mîinilor şi cele ale gurii lui erau precaute, mai controlate. Ea se lupta cu mulţimea de volane din mătase, se agăţa de mînecile cămăşii, de vesta lui... erau prea multe haine, înnebunea dacă nu-i simţea pielea lipită de a ei.

– Uşor, iubito, i-a şoptit, lipindu-şi gura de obrazul ei. Relaxează-te, stai liniştită în braţele mele... Ea nu reuşea însă să-şi determine trupul să o asculte, nu putea conteni cu rugăminţile rostite de buzele umflate de atîtea săruturi.

Hunt continua să-i murmure uşor în timp ce o ţinea în braţe, trecîndu-şi buzele peste obrajii ei, atingînd-o delicat cu vîrful degetelor acolo unde pulsul i se zbătea frenetic. A simţit cum el îi netezea hainele, ridicînd-o cu uşurinţă, de parcă ar fi fost o păpuşă, şi încheindu-i rochia la spate. La un moment dat a rîs uşor, ca şi cum ceea ce făcea îl uimea şi îl amuza deopotrivă. Ceva mai tîrziu, ea avea să-şi dea seama că şi el părea la fel de năucit ca şi ea. Acum, însă, în timp ce dorinţa îi părăsea trupul lăsa în urmă un sentiment de ruşine.

S-a îndepărtat de el, deşi picioarele îi tremurau. Nu a fost în stare să scoată decît un cuvînt. Fără să-l privească, a spus:

– Niciodată!

A împins perdeaua grea şi a ieşit din cameră cît de repede a putut.

CAPITOLUL 17

După plecarea lui Annabelle, Simon a rămas în camera de muzică aproape o jumătate de oră, încercînd să se liniştească, să lase să se stingă focul din sîngele lui. Şi-a aranjat hainele şi şi-a trecut mîna prin păr, gîndindu-se visător la mişcarea următoare. *Annabelle,* a murmurat, mai tulburat şi mai confuz decît fusese vreodată în viaţa lui. Faptul că fusese adus într-o asemenea stare de o femeie îl înfuria. El, recunoscut pentru că era un abil negociator, îi făcuse cea mai nepotrivită şi stîngace ofertă din cîte existau şi fusese refuzat. Aşa şi merita. N-ar fi trebuit să o oblige să-i spună un preţ înainte ca ea să fi recunoscut că pe el îl voia. Doar ideea că s-ar fi putut culca cu Hodgeham... tocmai Hodgeham, dintre toţi, îl înnebunea.

Amintindu-şi ce simţise atunci cînd o sărutase, cînd îi mîngîiase în sfîrşit pielea catifelată, a simţit cum îl cuprindea un nou val de pasiune. Avea experienţă, crezuse că toate senzaţiile fizice îi erau familiare. Înţelegea acum că a se culca cu Annabelle era ceva deosebit. Nu ar fi participat

doar cu trupul... era vorba de emoţii pe care nici nu voia să şi le imagineze.

Atracţia dintre ei devenise periculoasă pentru amîndoi. Era clar că Simon trebuia să stea la distanţă, un timp, pentru că nu mai gîndea deloc clar.

A ieşit din camera de muzică, înjurînd printre dinţi, şi şi-a îndreptat nodul de la cravată. Ideea că trebuia să petreacă o nouă seară mondenă îl scotea din minţi. Nu-i plăcuseră niciodată petrecerile. Nu era genul de bărbat care să agreeze orele întregi de vorbărie şi amuzamentele frivole. Ar fi plecat demult de la Stony Cross dacă nu ar fi fost Annabelle acolo.

A intrat gînditor în sala de bal şi s-a uitat prin mulţime. A văzut-o imediat pe Annabelle care era aşezată într-un colţ, avîndu-l alături pe Kendall. Acesta era evident îndrăgostit de ea. Privirea lui nu făcea nici un secret din asta. Îmbujorată, Annabelle îi evita privirile admirative. Vorbea foarte puţin şi îşi ţinea mîinile în poală. Simon a privit-o cu atenţie. Ca o ironie, tocmai acum, cînd părea atît de nesigură şi lipsită de putere, Kendall era atras de ea. Ce surpriză urma să aibă, mai tîrziu, descoperind că Annabelle nu era o ingenuă timidă, aşa cum părea. Era spirituală şi pasională, o femeie ambiţioasă care avea nevoie de un partener pe măsură. Kendall nu s-ar fi descurcat cu ea. Era prea gentleman, prea ponderat şi blînd, prea inteligent, în sensul rău al cuvîntului. Annabelle nu avea să-l respecte niciodată şi nu avea să-i aprecieze virtuţile.

Şi-a luat ochii de la cei doi şi s-a îndreptat spre celălalt colţ al încăperii, unde erau Westcliff şi alţi cîţiva prieteni.

Lordul Westcliff s-a întors spre el şi i-a spus în şoaptă:

– Te distrezi?

– Nu prea. Simon şi-a îndesat mîinile în buzunare şi s-a uitat în jur. Am rămas prea mult timp aici, în Hampshire. Trebuie să mă întorc la Londra, să văd ce se mai întîmplă la turnătorie.

– Cum rămîne cu domnişoara Peyton? l-a întrebat cu blîndeţe.

Simon s-a gîndit cîteva clipe.

– Cred, a spus el încet, că voi mai aştepta, să văd ce va face Kendall.

Westcliff a dat din cap.

– Cînd pleci?

– Dimineaţă devreme. Nu şi-a putut reprima un oftat.

Westcliff i-a zîmbit cu şiretenie.

– Toate se vor rezolva de la sine, i-a spus prozaic. Du-te la Londra şi întoarce-te cînd te-ai limpezit la cap.

Annabelle nu putea scăpa de melancolia care o acoperise ca o mantie de gheaţă. Dormise prost şi abia dacă a ciugulit ceva la micul dejun somptuos care le fusese servit. Lordul Kendall i-a pus tăcerea pe seama bolii recente şi a copleşit-o cu atenţii pînă cînd Annabelle a simţit că nu-l mai suporta.

Şi prietenele ei o agasau cu atîta drăgălăşenie. Era pentru prima oară că nu-i făcea plăcere sporovăiala lor veselă. A încercat să-şi dea seama

cînd anume se întristase şi şi-a dat seama că s-a întîmplat atunci cînd a aflat de la lady Olivia că Simon Hunt plecase.

– Domnul Hunt s-a întors la Londra, cu treburi, îi spusese Olivia. Nu rămîne niciodată prea mult la petreceri. Chiar mă întreb cum de nu a plecat mai devreme.

Cînd a fost întrebată de altcineva de ce plecarea lui fusese atît de precipitată, lady Olivia a zîmbit şi a clătinat din cap.

– Oh, Hunt vine şi pleacă, ca un motan. Plecările lui sînt mereu neaşteptate. Cred că nu-i plac despărţirile de orice fel.

Hunt plecase fără să-i spună vreun cuvînt lui Annabelle şi de aceea ea se simţea abandonată şi neliniştită. Cele întîmplate în camera de muzică îi reveneau mereu în minte. Ieşise de acolo dezorientată şi tulburată. Îşi ţinuse ochii în jos, ca să nu-l vadă, şi se rugase în gînd ca el să nu se apropie de ea. Slavă Domnului, el păstrase distanţa, în timp ce Kendall se aşezase hotărît lîngă ea. Toată seara el i-a vorbit despre subiecte pe care nu le înţelegea şi nu o interesau. L-a încurajat cu cîteva murmure şi zîmbete discrete, gîndindu-se că ar fi trebuit să fie în culmea fericirii pentru că îi acorda atîta atenţie. Dar de fapt nu-şi dorea decît ca el să o lase în pace.

Atitudinea ei rezervată a părut să-l atragă şi mai mult pe Kendall. Sigură că purtarea ei docilă era doar o prefăcătorie, Lillian Bowman i-a şoptit, la micul dejun:

– Bravo, Annabelle. Îţi mănîncă din palmă.

S-a scuzat şi s-a ridicat de la masă sub pretextul că simţea nevoia să se odihnească puţin. A străbătut singură coridoarele lungi pînă a ajuns la salonul albastru. Tabla de şah o atrăgea ca un magnet. S-a apropiat încet, întrebîndu-se dacă servitoarea strînsese piesele în cutie. Nu, erau exact în poziţia în care le lăsaseră... cu o singură diferenţă. Simon Hunt mutase un pion într-o poziţie defensivă care îi permitea fie să-şi întărească apărarea fie să continue, cu agresivitate, urmărirea reginei lui. Nu era mişcarea la care se aşteptase din partea lui. Era convinsă că va încerca ceva mai ambiţios, mai curajos. A studiat cu atenţie tabla, încercînd să-i înţeleagă strategia. Mutarea fusese făcută din neatenţie sau nehotărîre? Sau avea un scop ascuns, pe care ea nu-l întrezărea?

Annabelle a întins mîna spre o piesă, a ezitat, după care şi-a retras mîna. Era doar un joc, şi-a spus. Dădea prea mare importanţă fiecărei mişcări, de parcă ar fi fost în joc vreun premiu. Cu toate astea, s-a mai gîndit o dată înainte de a întinde din nou mînă. A mutat regina şi i-a luat pionul, zîmbind mulţumită atunci cînd piesele s-au ciocnit cu zgomot. A strîns pionul în palmă, cîntărindu-l uşor, după care l-a aşezat cu grijă lîngă tabla de joc.

În zilele care au urmat, a simţit că acel moment petrecut în faţa tablei de şah a fost singurul fericit. Nu se mai simţise niciodată aşa: nici fericită dar nici tristă, nici măcar îngrijorată pentru viitorul ei. Era pur şi simplu amorţită, de parcă nu avea să-i mai pese de nimic, niciodată. Sentimentul de detaşare era atît de puternic, că i se părea că îşi părăsise

corpul, că urmărea o păpuşă mecanică mişcîndu-se, zi după zi.

Lordul Kendall era tot mai insistent. Au dansat împreună la bal, au stat alături la serata muzicală, s-au plimbat prin grădină, în timp ce Philippa mergea în urma lor, la o distanţă discretă. Kendall era plăcut, respectuos şi chiar fermecător.

În ceea ce-l privea pe Hodgeham, era clar că Philippa reuşise să-l ţină departe de Annabelle. Mai mult decît atît, îl convinsese să nu le divulge secretul în faţa lui Kendall. Preocupată de efectul pe care acest lucru îl avea asupra mamei ei, Annabelle a întrebat-o dacă nu ar fi fost mai bine să plece de la Stony Cross Park. Philippa nici nu a vrut să audă.

– Mă descurc eu cu Hodgeham, i-a răspuns ferm. Tu vezi ce faci cu Kendall. Oricine poate să vadă că e îndrăgostit de tine.

Dacă Annabelle şi-ar fi putut şterge din minte ce se întîmplase în alcovul sălii de muzică! Retrăia totul în vis, cu multă claritate şi se trezea transpirată, cu cearceaful răsucit în jurul picioarelor şi cu pielea arzînd. Se gîndea mereu la Simon, îşi amintea parfumul lui, căldura trupului şi dulceaţa săruturilor lui.

În ciuda promisiunii făcute prietenelor ei de a-şi spune totul despre aventurile lor romantice, Annabelle nu se simţea în stare să se destăinuiască nici uneia. Ceea ce se întîmplase cu Hunt era prea intim, prea personal. Nu era ceva care să poată fi comentat de prietenele ei, care nu ştiau nici ele mai multe despre bărbaţi. Chiar dacă încerca să le explice, ele n-ar fi înţeles. Nu existau cuvinte

care să descrie acea intimitate care îi furase sufletul şi nici confuzia devastatoare care urmase.

Cum de putea să simtă aşa ceva pentru un bărbat pe care îl urîse dintotdeauna? În cei doi ani în care se întîlniseră la diverse evenimente îl considerase cel mai neplăcut companion dintre toţi. Iar acum... iar acum...

Într-una din zile, ca să-şi alunge gîndurile nedorite, Annabelle s-a retras în salon, să citească. Avea sub braţ un volum greu, inscripţionat cu litere aurii: *Societatea Regală de Horticultură – Cercetări şi concluzii ale membrilor noştri respectaţi – 1843.* Cartea era extrem de grea iar Annabelle se întreba cum de reuşea să scrie cineva atît de multe despre plante. A aşezat cartea pe o măsuţă şi a vrut să se aşeze pe scaunul de lîngă fereastră, cînd i-a atras atenţia ceva. Să fi fost doar imaginaţia ei sau...

Curioasă, Annabelle s-a apropiat de masă şi s-a uitat la aşezarea pieselor de şah, nemişcate de o săptămînă. Da... ceva era diferit. Ea îşi folosise regina ca să-i captureze pionul iar acum regina ei fusese luată de pe tablă şi aşezată de-o parte.

S-a întors, şi-a spus, înfiorată. Era sigură că numai Simon Hunt se putea atinge de tabla de şah. Venise, era acolo. S-a îmbujorat toată. Dîndu-şi seama că reacţia ei era exagerată, a încercat să se calmeze. Întoarcerea lui nu însemna nimic – ea nu-l voia, nu-l putea avea şi trebuia să-l evite cu orice preţ. A închis ochii şi a inspirat adînc, încercînd să-şi domolească pulsul şi dorindu-şi ca inima să nu-i mai bată atît de năvalnic.

După ce s-a liniştit puţin, s-a uitat în jos, la tabla de şah, încercînd să-i înţeleagă ultima mutare. Cum de îi luase regina? A rememorat rapid poziţiile de dinainte ale pieselor. Atunci şi-a dat seama... o ademenise cu pionul şi-şi pregătise mutarea următoare, cea a turei. O dată eliminată regina, regele era ameninţat şi...

Îi dăduse şah.

O păcălise cu un biet pion iar acum era în pericol. Zîmbind, Annabelle s-a întors cu spatele şi a făcut cîţiva paşi prin cameră. Avea de ales între mai multe strategii de apărare dar a decis să opteze pentru cea la care el nu s-ar fi aşteptat. Ascultînd de instinct, s-a dus direct la tabla de şah, întrebîndu-se cum va reacţiona Hunt cînd îi va vedea mutarea. Cînd a întins mîna spre piesă a simţit brusc cum o părăsea orice entuziasm. Ce făcea? Nu avea rost să continue jocul, să menţină acea fragilă comunicare cu el. Era de-a dreptul periculos. ca şi cum ar fi trebuit să aleagă între siguranţă şi dezastru.

Mîna i-a tremurat puţin cînd a întins mîna spre piesele de şah pe care le-a aranjat cu grijă în cutie, una cîte una.

– Renunţ, a spus cu voce tare şi cu inima strînsă. Renunţ. Nu putea fi atît de nesăbuită încît să-şi dorească ceva... pe cineva atît de nepotrivit. A închis cutia şi s-a dat un pas înapoi, privind-o o clipă. Era tristă dar hotărîtă.

În seara aceea. Trebuia să-l determine pe Kendall să o ceară de soţie, chiar în seara aceea. Petrecerea era pe sfîrşite şi acum, că Simon Hunt se întorsese, ea nu-şi putea permite să rişte, să

compromită totul. Trebuia să vorbească cu Lillian. Împreună puteau să pună la punct un plan. În seara aceea trebuia să se logodească cu lordul Kendall.

CAPITOLUL 18

– Totul ţine de sincronizare, a spus Lillian, cu ochii strălucind. Nici un comandat de oşti nu mai condusese cu atîta hotărîre o campanie ca Lillian Bowman. Cele patru prietene stăteau pe terasa din spate, beau limonadă şi păreau uşor apatice, dar de fapt puneau la cale ceea ce urma să se întîmple în acea seară.

– Eu aş sugera o plimbare prin grădină, înainte de cină, ca să vă deschidă apetitul, i-a spus Lillian lui Annabelle. Daisy şi Evie le vor căuta pe mama ta, pe mătuşa Florence, pe oricine altcineva vor mai întîlni în cale... Pînă cînd veţi ajunge de cealaltă parte a livezii de peri vei fi surprinsă în *flagrante delicto* cu lordul Kendall.

– Ce înseamnă *flagrante delicto*? a întrebat Daisy. Pare să fie ceva ilegal.

– Nu ştiu prea bine, a recunoscut Lillian. Am citit într-un roman... dar sînt sigură că asta trebuie să faci ca să compromiţi o fată.

Annabelle a rîs forţat, dorindu-şi să simtă măcar o parte din entuziasmul surorilor Bowman. Cu două săptămîni în urmă ar fi fost nespus de bucuroasă.

Acum totul i se părea fără sens. Nu mai aştepta cu nerăbdare să fie cerută *în sfîrşit* în căsătorie de un aristocrat. Nu era nici încîntată, nici măcar uşurată. Era ca o datorie de care trebuia să se achite. Şi-a ascuns cu grijă sentimentele în timp ce surorile Bowman calculau şi plănuiau, ca nişte adevăraţi conspiratori.

Evie, care era un mai bun observator decît toate la un loc şi-a dat seama că altele erau adevăratele ei sentimente.

– A-sta îţi do-doreşti, Annabelle? a întrebat-o îngrijorată. Nu trebuie n-neapărat să faci asta. Îţi vom găsi alt p-pretendent dacă nu-l vrei pe Kendall.

– Nu mai am vreme să găsesc altul, i-a şoptit Annabelle. Nu... Trebuie să fie Kendall şi trebuie să se întîmple în seara aceasta, înainte ca...

– Înainte ca... a repetat Evie, înclinîndu-şi uşor capul şi privind-o uimită. Soarele îi lumina pistruii care arătau ca o pulbere de aur pe tenul ei catifelat. Înainte ca... ce anume?

Annabelle a tăcut iar Evie şi-a coborît privirea şi a început să traseze cu vîrful degetului buza paharului. Surorile Bowman discutau, animate, dacă livada de peri era sau nu cel mai bun loc în care să-l atragă pe Kendall. Chiar în clipa în care Annabelle a crezut că Evie abandonase subiectul, fata a murmurat:

– Ai aflat că Hunt s-a întors aseară tîrziu?

– De unde ştii?

– Cineva i-a spus mătuşii mele.

Annabelle i-a întîlnit privirea inteligentă şi şi-a spus că nimeni nu trebuia să facă greşeala de a o subestima pe Evangeline Jenner.

– Nu, n-am auzit, a murmurat.

Amestecînd uşor limonada, Evie i-a spus:

– Mă î-întreb de ce nu a profitat niciodată de oferta ta, cea cu sărutul. După cît de interesat p-părea de tine, în trecut...

Privirile li s-au întîlnit iar Annabelle a simţit că roşea. Ochii ei o implorau pe Evie să nu continue.

Evie părea să fi înţeles totul.

– Annabelle, i-a spus ea încet, te s-superi dacă nu voi veni împreună cu ceilalţi să-l s-surprindem pe Kendall? Vor fi mai mulţi oameni decît e n-necesar. Sînt convinsă că Lillian va mobiliza o întreagă armată de m-martori involuntari. Aş fi în plus.

– Bineînţeles că nu mă supăr, a spus Annabelle şi a întrebat-o: ai rezerve?

– Nu, nu vreau să fiu ipocrită. Îmi r-recunosc vina, prin a-asociere. Indiferent d-dacă vin sau nu în g-grădină diseară, aparţin acestui grup. N-numai că... A făcut o pauză, după care a continuat cu blîndeţe: nu c-cred că îl vrei pe Kendall. Nu-l doreşti de bărbat. Acum, că te c-cunosc mai bine, nu cred că vei fi fericită c-căsătorindu-te cu el.

– Ba da, a protestat Annabelle ridicînd uşor tonul şi atrăgîndu-le astfel atenţia celor două surori care s-au oprit şi au privit-o curioase. Nici un alt bărbat nu se apropie mai mult ca el de idealul meu de bărbat.

– Vă potriviţi perfect, a fost de acord Lillian. Sper că nu încerci să o faci să se îndoiască, Evie. E prea tîrziu pentru asta. Nu trebuie să abandonăm tocmai acum, cînd aproape că am reuşit.

Evie a clătinat din cap şi s-a făcut mică în scaun.

– Nu... eu n-nu încercam... Vocea i-a scăzut, transformîndu-se într-un murmur. I-a cerut scuze din priviri lui Annabelle.

– Bineînţeles că nu, a sărit repede Annabelle în apărarea lui Evie. Hai să revedem planul, Lillian.

Kendall i-a făcut bucuros pe plac lui Annabelle cînd ea i-a propus să se strecoare amîndoi afară, la plimbare. Majoritatea oaspeţilor se schimbau pentru cină, ceilalţi îşi pierdeau timpul în salon sau jucau cărţi. Nu era nimeni pe-afară. orice bărbat înţelegea cu uşurinţă ce voia o fată atunci cînd îi propunea o plimbare în doi, fără însoţitoare. Kendall nu părea să spună nu unui sărut-două, aşa că s-a lăsat convins imediat.

– Cred totuşi că ar fi trebuit să avem o însoţitoare, a spus el zîmbind. Nu se cade să ieşim singuri la plimbare, domnişoară Peyton.

Annabelle l-a răsplătit cu un surîs:

– Doar nu lipsim mult. Nu va observa nimeni.

Aşa că el a acceptat. Annabelle se simţea împovărată de vinovăţie, ca şi cum ar fi dus un miel spre locul unde avea să fie sacrificat. Kendall era un om drăguţ. Nu merita să fie atras în cursă şi obligat să se însoare. Dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziţie, Annabelle ar fi lăsat ca lucrurile să curgă de la sine. În final, el ar fi cerut-o de soţie. Dar era ultimul week-end al petrecerii şi totul trebuia să se întîmple atunci. *Annabelle, lady Kendall*, îşi repeta ea în minte, cu o uşoară tristeţe. Annabelle, lady Kendall... se şi vedea, o tînără soţie respectabilă, care ducea o viaţă liniştită, în Hampshire, făcea vizite ocazionale la Londra şi îşi

aştepta fratele să vină de la şcoală, în vacanţe. Urma să aibă vreo şase copii blonzi, unii dintre ei ar fi purtat ochelari, ca şi tatăl lor. Iar Annabelle, lady Kendall, avea să fie o soţie devotată care ar fi încercat, întreaga ei viaţă, să-şi răscumpere fapta: cea de a-l fi atras pe soţul ei într-o cursă, obligîndu-l să o ia de nevastă.

Au ajuns la pajiştea de dincolo de livada de peri, acolo unde era masa din piatră. Kendall s-a oprit şi s-a uitat la Annabelle, care se sprijinise de masă, într-o poziţie studiată. A îndrăznit să-i atingă o şuviţă care îi căzuse pe umăr.

– Domnişoară Peyton, a şoptit el, trebuie să fi înţeles pînă acum că am ajuns să-ţi prefer compania.

Inima ei a început să bată cu putere. Aproape că s-a înecat cînd i-a răspuns:

– Eu... îmi fac mare plăcere discuţiile şi plimbările noastre.

– Cît de frumoasă eşti! a murmurat Kendall, trăgînd-o mai aproape. Parcă niciodată ochii tăi nu au fost atît de albaştri.

Cu o lună în urmă, Annabelle ar fi fost încîntată. Kendall era un bărbat atent, atrăgător, tînăr, bogat... şi de familie bună. Ce se întîmpla cu ea? S-a străduit să nu se retragă cînd el şi-a aplecat chipul spre ea. Agitată, a încercat să stea nemişcată. Înainte ca buzele lor să se unească, s-a tras repede înapoi, oftînd.

– Te-am speriat? a întrebat-o Kendall. Era tandru şi liniştit... atît de diferit de arogantul Simon Hunt.

– Nu...nu... Numai că nu pot să fac asta. S-a frecat uşor pe frunte. Începuse să o doară capul.

Cînd a vorbit din nou, vocea îi era înfrîntă, plină de dezgust faţă de ea însăşi. Iartă-mă. Eşti unul dintre cei mai drăguţi bărbaţi pe care am avut privilegiul să-i cunosc. Şi tocmai de aceea trebuie să plec, acum. Nu e cinstit din partea mea să te încurajez, ştiind că nu poate fi nimic între noi.

– De ce crezi asta? a întrebat-o nedumerit.

– Nu mă cunoşti cu adevărat, i-a răspuns Annabelle zîmbind amar. Crede-mă, am fi o pereche tare nepotrivită. Am sfîrşi prin a fi nefericiţi, amîndoi.

– Domnişoară Peyton, a şoptit el, încercînd să găsească sensul cuvintelor ei. Nu înţeleg...

– Nici eu nu sînt sigură că înţeleg. Dar îmi pare rău. Îţi doresc tot ce e mai bun. Şi doresc... A izbucnit în rîs. Dorinţele sînt periculoase, nu-i aşa? a murmurat ea şi a plecat în grabă.

CAPITOLUL 19

Supărată pe ea însăşi, Annabelle străbătea aleea care ducea spre casă. Nu-i venea să creadă. Tocmai acum, cînd toate mergeau strună... *Proastă*, şi-a spus în barbă. *Proastă, proastă...* Nu-şi imagina ce le-ar fi putut spune prietenelor ei după ce ele ajungeau în poiană şi nu o găseau acolo. Poate că lordul Kendall rămăsese singur acolo, ca un cal înfometat căruia îi luase cineva sacul cu nutreţ chiar atunci cînd se aplecase să mănînce din el.

Annabelle şi-a jurat că nu-şi va ruga prietenele să-i găsească un alt soţ, acum cînd renunţase la o asemenea şansă. A grăbit pasul. Aproape că alerga, dorind să ajungă cît mai repede în camera ei. Era atît de absorbită că aproape s-a ciocnit de un bărbat care apăruse de după zidul de piatră. S-a oprit brusc şi a şoptit „Scuze!", încercînd să-l ocolească. L-a recunoscut însă imediat după înălţime şi după mîinile mari, bronzate, pe care le-a scos imediat din buzunare. Uimită, s-a dat un pas înapoi.

S-au privit fără să scoată vreun cuvînt.

Pentru că tocmai se despărţise de Kendall, Annabelle nu avea cum să nu remarce diferenţele

dintre ei, Hunt era puternic, emana masculinitate, avea ochii unui pirat şi aerul unui rege păgîn. Nu era mai puţin arogant decît de obicei, nici mai rezervat sau rafinat... şi totuşi îl dorea cu ardoare. Annabelle era convinsă că îşi pierduse minţile. Aerul din jurul lor părea încărcat de pasiune şi conflict.

– Ce e cu tine? a întrebat-o Hunt fără altă introducere, privind-o cu atenţie.

Îi era imposibil să rostească cîteva fraze coerente. A încercat, totuşi:

– Ai plecat fără vreun cuvînt.

Privirea lui era rece şi dură precum fildeşul.

– Ai abandonat partida de şah.

– Eu... Şi-a ferit privirea de la el, muşcîndu-şi limba. Nu-mi puteam permite să fiu distrasă de nimic.

– Nu te distrage nimeni. Îl vrei pe Kendall? N-ai decît.

– Oh, mulţumesc, i-a răspuns ea sarcastic. Ce drăguţ din partea ta să te dai deoparte acum, cînd ai stricat totul!

A privit-o uimit:

– De ce spui asta?

Lui Annabelle îi era frig, deşi era o seară de vară călduţă. A început să tremure uşor.

– Din cauza ghetelor pe care le-am primit cînd eram bolnavă. Cele pe care le port şi acum. Sînt de la tine, nu-i aşa?

– Contează?

– Recunoaşte, a insistat ea.

– Da, sînt de la mine, i-a răspuns scurt. Şi ce dacă?

– Eram cu lordul Kendall acum cîteva minute şi totul mergea conform planului. Se pregătea să... dar eu nu am putut. Nu am putut să-l las să mă sărute pentru că eram încălţată cu nenorocitele astea de ghete. Cred că e convins că sînt nebună, după cum l-am lăsat acolo. Ai avut dreptate... e prea drăguţ pentru mine. Am fi fost un cuplu nereuşit. A făcut o pauză şi a inspirat adînc, văzînd flăcările din ochii lui Hunt.

– Şi acum, că l-ai respins pe Kendall, ce ai de gînd să faci? Te întorci la Hodgeham?

Rănită de întrebarea lui batjocoritoare, Annabelle a ripostat:

– Nu e treaba ta. S-a întors pe călcîie şi a încercat să se îndepărteze.

Hunt a ajuns-o din doi paşi. A întors-o cu faţa spre el, prinzînd-o de braţe. A zdruncinat-o uşor şi şi-a apropiat gura de urechea ei:

– Gata cu jocurile. Spune-mi ce vrei. Acum, înainte să-mi pierd de tot răbdarea.

Mirosul lui proaspăt, masculin, o ameţea. Ar fi vrut să se strecoare pe sub hainele lui... să o sărute pînă cînd îşi pierdea orice control. Îl dorea pe arogantul, fermecătorul Simon Hunt. Ştia prea bine că el avea să se arate neîndurător.

– Nu pot, a spus, gîfîind.

Hunt a ridicat capul şi s-a uitat la ea, amuzat.

– Poţi obţine orice îţi doreşti, Annabelle... dacă ştii să-mi ceri.

– Vrei să mă umileşti, nu-i aşa? Nu-mi laşi nici o fărîmă de demnitate...

– *Eu* te umilesc? A ridicat o sprînceană. După doi ani de refuzuri, ori de cîte ori te invitam la dans...

– Bine, a şoptind ea, tremurînd. Recunosc. Te doresc. Acum eşti mulţumit? Te vreau *pe tine*.

– În ce calitate? De amant sau de soţ?

Annabelle îl privea şocată.

– Poftim?

A luat-o în braţe şi a strîns-o cu putere. Nu a spus nimic, doar a privit-o îndeaproape cît timp ea încerca să înţeleagă.

– Dar nu eşti genul de bărbat care să-şi dorească să se însoare.

– Am descoperit că sînt, cînd e vorba de tine, i-a spus el mîngîindu-i uşor urechea.

Atingerea lui i-a înfierbîntat sîngele.

– Probabil ne vom sfîşia reciproc după prima lună.

– Probabil, a acceptat Hunt, sărutînd-o pe tîmplă. Căldura buzelor lui i-a trimis în corp un val ameninţător de plăcere. Mărită-te cu mine, chiar şi aşa, Annabelle. După cum văd eu lucrurile, asta ţi-ar rezolva problemele... şi pe ale mele. Şi-a trecut mîna pe şira spinării ei, alungîndu-i tremurul. Lasă-mă să te răsfăţ, i-a şoptit. Lasă-mă să am grijă de tine. N-ai avut niciodată pe cine să te sprijini, nu-i aşa? Eu am umeri puternici, Annabelle. A rîs. Şi sînt probabil singurul, dintre toate cunoştinţele tale, care să-şi permită o soţie ca tine.

– De ce? l-a întrebat ea. De ce vrei să te căsătoreşti cu mine, cînd m-ai putea avea ca amantă?

El a sărutat-o cu blîndeţe pe gît.

– Pentru că am înţeles, în săptămînile din urmă, că toată lumea trebuie să ştie clar cui îi aparţii. Şi mai ales tu.

Annabelle a închis ochii, savurînd senzaţiile lăsate de gura lui care rătăcea pe buzele ei uscate. L-a lăsat să-i întredeschidă buzele şi a gemut cînd el a atins-o încet cu limba. A copleşit-o cu săruturi tandre care îi stîrneau dorinţe neştiute. I-a cuprins obrajii îmbujoraţi şi i-a atins gura cu degetul mare.

– Nu mi-ai răspuns, i-a şoptit.

Mîna lui fierbinte îi trimitea fiori în tot corpul. Şi-a aşezat obrazul în palma lui.

– Da, a spus Annabelle.

În ochii lui a strălucit triumful. I-a dat capul spre spate şi a sărutat-o din nou, tot mai adînc. Ea s-a agăţat de trupul lui puternic. Degetele ei rătăceau pe sub haina lui. Fără să se întrerupă din sărut, Hunt a ajutat-o să se sprijine de el. A luat-o pe după talie şi a lipit-o de el. A continuat să o sărute tot mai pătimaş, aducînd-o în pragul delirului.

Într-un sfîrşit s-a retras şi i-a făcut semn să tacă, pentru că ea protesta. I-a şoptit că nu erau singuri. Uluită, ea s-a retras din braţele lui. În faţa lor se aflau cîţiva martori care îi văzuseră clar sărutîndu-se în mijlocul aleii, lîngă zid. Lillian... Daisy... mama lor, lady Olivia şi logodnicul ei, domnul Shaw... şi în final Westcliff.

– Dumnezeule, a exclamat Annabelle şi şi-a îngropat faţa în umărul lui, de parcă ar fi putut să-i facă să dispară dacă nu-i mai vedea.

Hunt i-a şoptit la ureche, amuzat:

– Şah-mat.

Lillian a vorbit prima:

– Ce se petrece aici, Annabelle?

Ea s-a străduit să-şi privească prietena în ochi:

– N-am putut să merg pînă la capăt, i-a spus. Îmi pare atît de rău! Era un plan atît de bun, iar tu ţi-ai jucat minunat rolul...

– Şi am fi avut succes, dacă tu nu l-ai fi sărutat pe altul! a exclamat Lillian. Ce s-a întîmplat, pentru numele lui Dumnezeu? Doar trebuia să fii în livada de peri, cu Kendall. De ce nu eşti acolo?

Nu erau cuvintele pe care să le rosteşti în faţa unor străini. Annabelle a ezitat şi s-a uitat spre Hunt, care o privea zîmbind amuzat şi nerăbdător să-i audă explicaţiile.

Westcliff părea să-şi fi dat seama imediat, pentru că le-a privit pe rînd pe Lillian şi Annabelle cu un dezgust evident.

– De-aia insistai să ieşim la plimbare. Aţi vrut să-i întindeţi o capcană lui Kendall!

– Şi eu am luat parte la complot! a intervenit Daisy, gata să ia vina şi asupra ei.

Westcliff nu părea să o fi auzit. S-a uitat la Lillian, a cărei faţă rămăsese impenetrabilă:

– Chiar nu te dai în lături de la nimic?

– Absolut de la nimic, i-a răspuns ea sfidător.

Dacă altele ar fi fost împrejurările, Annabelle ar fi rîs, văzînd expresia lui Westcliff.

Încruntată, Lillian s-a întors spre Annabelle.

– Poate că nu e prea tîrziu să salvăm aparenţele. Îi voi face pe toţi cei prezenţi aici să-mi promită că nu vor scoate un cuvînt. Dacă nu există martori înseamnă că nu s-a întîmplat.

Westcliff s-a gîndit puţin.

– Oricît mi-ar displace de mult să fiu de acord cu domnişoara Bowman, sînt nevoit să o fac. Cel mai bine pentru toţi este să ignorăm acest incident. Domnişoara Peyton şi domnul Hunt nu au fost văzuţi şi deci nu sînt compromişi. Nu vor exista consecinţe ale acestei întîmplări nefericite.

– Annabelle a fost compromisă, a spus hotărît Hunt. De mine. Şi nu vreau să evit consecinţele, Westcliff. Eu...

– Ba o vei face, i-a spus autoritar Westcliff. Al naibii să fiu dacă te voi lăsa să-ţi distrugi viaţa pentru o asemenea creatură, Hunt.

– Să-şi distrugă viaţa? a repetat Lillian indignată. Cum îndrăzneşti să insinuezi că nu e suficient de bună pentru el, cînd este evident că el...

– Te rog, Lillian, a întrerupt-o Annabelle.

– Pe noi vă rugăm să ne scuzaţi, a spus politicos domnul Shaw. A luat-o de mînă pe lady Olivia şi a făcut o plecăciune plină de graţie. Cred că eu şi logodnica mea sîntem cumva... în plus. Sînt convins că pot vorbi în numele amîndurora: vom fi surzi, muţi şi orbi. Ochii i-au strălucit cu amuzament. Vă lăsăm pe voi să decideţi ce s-a întîmplat – sau nu – aici, în seara aceasta. Vino, draga mea. S-au îndreptat amîndoi spre casă.

Westcliff s-a întors spre doamna Bowman, o femeie înaltă cu faţa îngustă, ca de vulpe. Arborase o expresie indignată dar nu scosese nici un cuvînt, de teamă să nu piardă ceva. Aşa cum le spusese Daisy, nu făcea niciodată vreun atac de panică atunci cînd se întîmpla ceva. Le păstra pentru după aceea.

– Pot conta pe dumneavoastră, doamnă Bowman, că veţi păstra tăcerea asupra acestui subiect?

– Bineînţeles, domnule. Nu aş răspîndi *niciodată* o asemenea bîrfă dezgustătoare. Fetele mele sînt atît de inocente! Acum îmi dau seama ce influenţă a avut asupra lor această fată. Sînt sigură că un gentleman cu discernămînt, ca dumneata, îşi dă seama că îngeraşii mei nu sînt cu nimic de vină şi că au fost atrase într-o cursă de tînăra aceasta fără scrupule care s-a pretins prietena lor.

Westcliff le-a aruncat celor doi „îngeraşi" o privire plină de scepticism şi a răspuns rece:

– Da.

Hunt o ţinea posesiv pe Annabelle de talie şi îi privea pe toţi pe rînd.

– Faceţi ce vreţi. Domnişoara Peyton va fi compromisă în seara asta, într-un fel sau altul. A început s-o tragă după el. Vino.

– Unde mergem? l-a întrebat Annabelle, împotrivindu-se.

– În casă. Dacă nu vor să fie consideraţi martori, înseamnă că trebuie să te compromit de faţă cu altcineva.

– Aşteaptă! Am acceptat deja să mă mărit cu tine. De ce trebuie să mă compromiţi din nou?

Hunt le-a ignorat protestele, atît lui Westcliff cît şi surorilor Bowman.

– Ca să fiu sigur.

Annabelle s-a sprijinit în călcîie, refuzînd să se mişte:

– Nu ai nevoie de o asigurare în plus! Chiar crezi că mi-aş uita promisiunea făcută?

– Într-un cuvînt, da. Calm, Hunt a început să o tragă după el, pe alee. Unde ar fi mai bine? În holul de la intrare, cred. Acolo sînt o mulţime de oameni care ne pot servi drept martori. Sau în camera...

– Simon, a protestat Annabelle. *Simon*...

Auzind-o că îi spunea pe nume, Hunt s-a oprit brusc şi a privit-o zîmbind curios.

– Da, iubito?

– Pentru numele lui Dumnezeu! a murmurat Westcliff. Păstraţi-vă pentru seara actorilor amatori, vă rog. Dacă ţii morţiş să fie a ta, n-ai decît, dar nu te mai da în spectacol. Dacă vrei, le povestesc tuturor, de aici şi pînă la Londra, dacă acesta este preţul ca să ne recăpătăm liniştea. Numai să nu-mi ceri să-ţi stau alături la nuntă. Nu pot fi ipocrit.

– Nu. Doar măgar, a murmurat Lillian.

Deşi vorbise în şoaptă, se părea că Westcliff o auzise. S-a întors brusc, ameninţător spre ea. Lillian arborase o expresie angelică.

– Cît te priveşte pe tine...

– Atunci ne-am înţeles, l-a întrerupt Hunt, împiedicîndu-l să înceapă o nouă ceartă. A privit-o pe Annabelle cu o satisfacţie pur masculină. Gata, ai fost compromisă. Hai să vorbim cu mama ta.

Westcliff a clătinat din cap, arătîndu-se ofensat, aşa cum doar un aristocrat putea să o facă, atunci cînd nu i se îndeplineau pe loc dorinţele:

– N-am mai auzit ca un bărbat să fie atît de dornic să se nenorocească, a spus cu amărăciune.

CAPITOLUL 20

La aflarea veştii, Philippa a reacţionat cu un calm uimitor. Cei trei stăteau în salonul privat al familiei Marsden. Cînd Simon i-a adus la cunoştinţă că îi sedusese fata, Philippa a pălit dar nu a scos nici un sunet. A urmat o tăcere, timp în care Philippa l-a privit cu atenţie, fără să clipească. După care a vorbit, cu grijă:

– Annabelle nu are tată, deci nu are cine să o protejeze. Îmi revine mie datoria să-ţi solicit anumite asigurări, chiar şi numai verbale. Orice mamă vrea ca fiica ei să fie tratată cu respect şi blîndeţe... şi trebuie să fii de acord că în aceste circumstanţe...

– Înţeleg, i-a răspuns Simon. Frapată de sobrietatea lui, Annabelle îl privea cu atenţie, în timp ce el îşi concentra atenţia asupra Philippei. Îmi dau cuvîntul că Annabelle nu va avea motiv să se plîngă.

Pe chipul Philippei se citea îngrijorarea, iar Annabelle şi-a muşcat buza, ştiind ce urma.

– Bănuiesc că ştii deja, domnule Hunt, că Annabelle nu are zestre.

– Da, a răspuns Simon, simplu.

– Şi nu contează, înţeleg, a spus Philippa pe un ton întrebător.

– Absolut deloc. Am norocul ca banii să nu conteze, mai ales atunci cînd trebuie să-mi aleg soţia. Nu-mi pasă dacă Annabelle nu are absolut nimic. Mai mult decît atît, vreau ca familia ei să o ducă bine: vă voi plăti datoriile, şcoala, tot ce e nevoie ca să trăiţi confortabil.

Annabelle a observat că Philippa îşi strînsese mîinile în poală pînă cînd degetele i se albiseră. Cu un tremur în glas, care putea însemna orice: emoţie, uşurare, jenă sau toate trei odată, a spus:

– Mulţumesc, domnule Hunt. Înţelegi că lucrurile ar fi stat altfel dacă domnul Peyton ar fi fost în viaţă...

– Da, bineînţeles.

Philippa a tăcut cîteva clipe, după care a continuat:

– Pentru că nu are zestre, Annabelle nu va avea nici un fel de bani la îndemînă să...

– Îi voi deschide un cont la *Barings*, a spus imediat Hunt. Vom începe, să zicem, cu cinci mii de lire... pe care le voi completa din timp în timp, după cum va fi necesar. Bineînţeles că îi voi cumpăra cai şi o trăsură... rochii... bijuterii... iar Annabelle va avea cont deschis la toate magazinele din Londra.

Annabelle nu mai era atentă la reacţia Philippei. Gîndul că va avea cinci mii de lire la dispoziţie... o adevărată avere... părea ireal. După ani de lipsuri va putea să aibă cele mai bune modiste, îi va cumpăra lui Jeremy un cal, va cumpăra cea mai luxoasă mobilă pentru casa familiei ei. Totuşi,

aceste discuţii seci despre bani, chiar aturici cînd era cerută de nevastă o făceau să se simtă ca şi cum s-ar fi vîndut. S-a uitat precaută la Simon şi i-a observat luminiţa ironică din ochi. Cît de bine o înţelegea, şi-a spus, simţind cum roşea.

A rămas tăcută în timp ce au discutat despre avocaţi, contracte şi clauze, descoperind că mama ei avea tenacitatea unui bullterrier atunci cînd era vorba de negocierile legate de nuntă. Era o discuţie de afaceri care nu implica nici o fărîmă de romantism. Lui Annabelle nu i-a scăpat faptul că Philippa nu l-a întrebat pe Hunt dacă o iubea. Nici el nu a pretins asta în faţa ei.

Cînd Simon a plecat, Annabelle şi-a urmat mama în camera lor, unde aveau să discute mai multe, fără îndoială. Îngrijorată de muţenia neobişnuită a mamei ei, Annabelle a închis uşa, gîndindu-se ce anume să-i spună şi întrebîndu-se dacă avea rezerve în ceea ce-l privea pe Simon Hunt în calitate de ginere.

Philippa s-a dus la fereastră şi a privit afară, spre cer, după care şi-a acoperit ochii cu mîna. Annabelle a auzit-o plîngînd cu suspine.

– Mamă, a început ea, timid. Îmi pare rău. Eu...

– Îţi mulţumesc, Doamne, a murmurat Philippa. Nu părea să o fi auzit.

În ciuda promisiunii făcute, Westcliff a venit la Londra ca să participe la ceremonie. Sobru dar politicos, s-a oferit chiar să o conducă pe Annabelle la altar, asumîndu-şi rolul tatălui ei. Ea fusese tentată să-l refuze, dar Philippa fusese atît de bucuroasă încît fusese obligată să accepte. Chiar

i-a făcut cumva plăcere să-l oblige să ia parte la o ceremonie pe care o dezaproba. Numai loialitatea lui pentru Hunt îl adusese la Londra, demonstrînd o legătură mai strînsă între ei decît ar fi bănuit Annabelle.

Lillian, Daisy şi mama lor au fost şi ele prezente la ceremonia privată de la biserică, doar pentru că Westcliff participa şi el. Doamna Bowman nu le-ar fi permis niciodată fetelor ei să ia parte la căsătoria unei fete cu cineva care nu era de acelaşi rang cu ea. O considera o influenţă dăunătoare. Cu toate astea, însă, era un prilej să se afle în preajma celui mai rîvnit burlac din Anglia. Iar faptul că Westcliff era complet indiferent faţă de fata ei cea mică şi dispreţuitor faţă de cea mare era doar un amănunt minor care putea fi depăşit cu uşurinţă.

Din nefericire, lui Evie nu i s-a permis să vină. I-a trimis lui Annabelle o scrisoare lungă, plină de afecţiune şi un serviciu de ceai din porţelan de Sèvres cu flori roz şi aurii, drept cadou de nuntă. Au venit şi părinţii şi rudele lui Hunt, care erau mai mult sau mai puţin aşa cum se aştepta Annabelle. Mama lui era o femeie solidă, cu trăsături aspre, dar care părea înclinată să gîndească numai de bine despre ea, pînă cînd ceva nu o convingea să-şi schimbe părerea. Tatăl lui era un bărbat masiv care nu a zîmbit nici măcar o dată cît timp a durat ceremonia, deşi ridurile de la colţul ochilor arătau că era mai mereu bine-dispus. Nici unul dintre părinţi nu era frumos, dar aveau cinci copii izbitor de reuşiţi, cu toţii înalţi, cu părul negru.

Dacă Jeremy ar fi putut să vină şi el... era însă la şcoală, iar ea şi Philippa au decis că era mai

bine să termine trimestrul şi să vină la Londra atunci cînd Annabelle şi Hunt se întorceau din luna de miere. Annabelle nu era prea sigură de reacţia lui, acum că Simon era cumnatul lui. Deşi păruse să-l placă, Jeremy era obişnuit să fie singurul bărbat din familie. Era posibil să respingă restricţiile pe care i le-ar fi impus Hunt. Din această cauză, Annabelle nu era prea încîntată să trebuiască să se ploconească în faţa unui bărbat pe care nu-l cunoştea prea bine.

Prima dovadă a acestui lucru a avut-o în seara nunţii, cînd îşi aştepta soţul într-o cameră a hotelului *Rutledge*. Fusese sigură că locuia într-o casă cu etajele retrase, asemenea multor celibatari, dar constatase cu surprindere că îşi avea reşedinţa în apartamentul unui hotel.

– De ce nu? o întrebase cu cîteva zile înainte, amuzat de privirile ei uimite.

– Păi... nu ai deloc intimitate într-un hotel...

– Din contră. Vin şi plec cînd vreau, fără să am o hoardă de servitori care să-mi bîrfească fiecare obicei sau gest. Din cîte am văzut, viaţa într-un hotel este preferabilă celei dintr-o casă umedă din oraş.

– Da, dar un bărbat cu poziţia ta trebuie să aibă suficienţi servitori ca să-şi demonstreze succesul în faţa celorlalţi...

– Iartă-mă, dar am crezut întotdeauna că îţi angajezi servitori doar dacă îi pui la treabă. Nu i-am privit niciodată ca pe nişte accesorii la modă.

– Va trebui să angajăm destui servitori dacă vom locui într-o casă cum se cuvine, a spus Annabelle.

Asta dacă nu vrei să mă vezi în genunchi, frecînd podele şi curăţînd sobe.

Ochii lui Hunt au strălucit amuzaţi:

– Am de gînd să te pun în genunchi, iubito, dar îţi garantez că nu vei spăla podele. A rîs, citindu-i mirarea de pe chip. A tras-o aproape şi a sărutat-o fugar pe buze.

Ea s-a crispat în îmbrăţişarea lui .

– Dă-mi drumul, Simon. Ce va spune mama dacă ne vede?

– Pot face ce vreau cu tine şi sînt sigur că nu va obiecta deloc.

Annabelle s-a încruntat şi şi-a încrucişat braţele la piept.

– Cît eşti de arogant! Vorbesc serios, Simon! Vreau să stabilim de-acum. Vom locui mereu la hotel sau cumperi o casă?

I-a furat încă un sărut:

– Îţi cumpăr ce casă vrei, scumpo. Şi mai bine: îţi construiesc una nouă, pentru că m-am cam obişnuit cu instalaţiile moderne şi cu un iluminat bun.

– Adevărat? Unde?

– Aş putea cumpăra un teren în Bloomsbury sau Knightsbridge.

– De ce nu în Mayfair?

Simon a zîmbit de parcă s-ar fi aşteptat la o asemenea sugestie.

– Nu-mi spune că vrei să locuieşti într-o piaţă imensă, ca Grosvenor sau St. James, să te uiţi pe geam la aristocraţii înfumuraţi care se plimbă legănat prin curţile lor cu garduri din fier forjat...

– Da, ar fi perfect! a spus ea entuziasmată, făcîndu-l să rîdă.

– Bine, vom cumpăra ceva în Mayfair. Dumnezeu să mă ajute... Şi vei putea angaja cîţi servitori doreşti. Observi că nu am spus „cîţi ai nevoie". Între timp, crezi că vei putea suporta să locuieşti cîteva luni la *Rutledge*?

Amintindu-şi discuţia lor, Annabelle cerceta apartamentul imens, mobilat luxos cu mahon, piele şi catifea. Trebuia să recunoască că *Rutledge* putea schimba percepţia oricui despre un hotel. Se spunea că misteriosul lui proprietar, domnul Harry Rutledge, îşi dorise să creeze cel mai elegant şi modern hotel din Europa, combinînd stilul continental cu inovaţiile americane. Rutledge era o clădire masivă, amplasată în zona teatrelor, între *Embankment* şi *Teatrul Capitol*. Construcţia era ignifugată, avea lifturi pentru mîncare, baie în fiecare apartament şi un restaurant renumit, devenind locul preferat de americanii bogaţi şi de europeni. Spre bucuria lui Annabelle, familia Bowman ocupa cinci din cele o sută de apartamente, ceea ce însemna că se putea vedea oricît de des cu Lillian şi Daisy după ce se întorcea din luna de miere.

Nu mai călătorise niciodată în afara graniţelor, aşa că a fost încîntată cînd a aflat că Simon avea de gînd să o ducă la Paris, pentru două săptămîni. Înarmată cu o listă de modiste şi parfumerii întocmită de surorile Bowman, care vizitaseră Parisul împreună cu mama lor, Annabelle aştepta cu nerăbdare întîlnirea cu Oraşul Luminilor. Urmau să plece dis de dimineaţă, dar acum era noaptea nunţii lor.

Îmbrăcată într-o cămaşă de noapte albă cu dantelă delicată la mîneci şi corsaj, Annabelle se

plimba neliniştită prin apartament. S-a aşezat la măsuţa de toaletă de lîngă pat şi a început să-şi perie părul, întrebîndu-se dacă toate miresele se simţeau la fel de nesigure ca şi ea, dacă se întrebau cum vor fi orele care vor urma, dacă trebuie să se teamă sau va fi plăcut. În clipa aceea a auzit cheia răsucindu-se în uşă şi l-a văzut pe Simon intrînd.

Un fior i-a străbătut şira spinării. A continuat să-şi perie părul, deşi ţinea prea strîns peria iar degetele îi tremurau. Privirea lui Simon a rătăcit pe valurile de dantelă şi muselină care îi acopereau trupul. Era încă îmbrăcat în costumul elegant, de nuntă. S-a apropiat de ea şi a rămas cîteva clipe în picioare în timp ce ea continua să stea aşezată. Spre surprinderea ei a îngenuncheat, apropiindu-şi faţa de a ei. Şi-a trecut mîna prin părul ei, privind fascinat şuviţele de culoarea aurului care îi alunecau printre degete.

Deşi Simon era îmbrăcat impecabil, părea răvăşit... cîteva şuviţe îi căzuseră pe frunte, nodul cravatei gri, din mătase, fusese lărgit. Annabelle a lăsat să-i cadă peria pe jos şi a încercat să-i aranjeze părul. Şuviţele groase, strălucitoare, se aşezau cuminţi sub atingerea ei. Simon nu s-a mişcat cînd Annabelle i-a desfăcut cravata.

– De fiecare dată cînd te văd, i-a şoptit el, îmi spun că nu ai putea să fii şi mai frumoasă. Şi de fiecare dată îmi dovedeşti că mă înşel.

Annabelle i-a zîmbit. A tresărit puţin cînd mîinile lui le-au cuprins pe ale ei. A privit-o întrebător:

– Eşti neliniştită?

Annabelle a dat din cap. Simon i-a vorbit cu blîndeţe, părînd că-şi alegea cu atenţie cuvintele.

– Scumpa mea... sînt convins că experienţele tale cu Hodgeham nu au fost deloc plăcute. Sper să mă crezi cînd îţi spun că nu trebuie neapărat să fie aşa. Oricare ar fi temerile tale...

– Simon, l-a întrerupt ea, dregîndu-şi vocea. Eşti foarte drăguţ. Şi... faptul că eşti pregătit să te arăţi atît de înţelegător... apreciez asta, să ştii. Numai că nu ţi-am spus chiar totul despre relaţia mea cu Hodgeham. Faţa lui se golise de orice expresie. Annabelle a inspirat adînc, încercînd să se liniştească. Adevărul este că Hodgeham venea într-adevăr în unele seri pe la noi şi ne plătea unele datorii în schimbul... A făcut o pauză. Numai că... nu mă vizita pe mine.

Simon făcuse ochii mari

– Cum?

– Nu m-am culcat niciodată cu el, a recunoscut ea. Aranjamentul l-a făcut cu mama.

El se holba la ea, uimit.

– La naiba!

– Totul a început în urmă cu un an, a spus ea, defensiv. Eram într-o situaţie disperată. Aveam o mulţime de datorii pe care nu aveam cu ce să le plătim. Veniturile mamei scăzuseră dramatic pentru că au fost investite prost. Lordul Hodgeham îi dădea tîrcoale mamei de ceva vreme... Nu ştiu exact cînd au început vizitele lui... dar i-am văzut pălăria şi bastonul în hol, la ore nepotrivite, iar datoriile s-au mai micşorat: Mi-am dat seama ce se întîmpla dar nu am spus nimic, deşi ar fi trebuit. A oftat şi şi-a masat tîmplele. La petrecere,

Hodgeham mi-a spus foarte clar că se săturase de mama şi voia ca eu să-i iau locul. A ameninţat că ne va divulga secretul, cu „înfloriturí"– aşa le-a numit. Am fi fost distruse. L-am refuzat iar mama a reuşit, nu ştiu cum, să-l facă să-şi ţină gura.

– De ce m-ai lăsat să cred că *tu* te culcai cu el?

Annabelle a ridicat din umeri.

– Erai atît de convins... şi nu păream să am vreun motiv să te corectez, pentru că nu mă gîndeam că vom ajunge aici. Apoi m-ai cerut în căsătorie, ceea ce m-a făcut să cred că pentru tine nu era foarte important dacă eram sau nu virgină.

– Nu era, a murmurat Simon. Vocea îi suna straniu. Te doream oricum. Dar acum că... S-a oprit şi a clătinat din cap. Ca să fie clar, Annabelle, vrei să spui că n-ai fost niciodată cu un bărbat?

– Păi... da.

– Ai fost sau nu?

– Nu m-am culcat cu nimeni, a spus Annabelle şi l-a privit întrebător. Eşti supărat că nu ţi-am spus mai devreme? Îmi pare rău. Numai că nu e genul de lucru pe care să-l discuţi la un ceai sau în holul de la intrare: uite-ţi pălăria şi a propos, sînt virgină...

– Nu sînt supărat. Simon o privea gînditor. Mă întreb numai ce naiba mă fac cu tine acum.

– Acelaşi lucru pe care l-ai fi făcut şi înainte de a-ţi spune.

Simon s-a ridicat, a făcut-o şi pe ea să se ridice şi a sărutat-o cu tandreţe, de parcă se temea să nu se spargă. Şi-a îngropat faţa în părul ei şi a inspirat adînc.

– O să mă descurc, crede-mă. Dar mai întîi se pare că trebuie să te întreb cîte ceva.

Annabelle şi-a strecurat mîinile pe sub haina lui, simţindu-i căldura trupului prin materialul subţire al cămăşii.

– Da?

Pînă atunci nu-l văzuse niciodată pe Simon să ezite.

– Ştii la ce să te aştepţi? Ai... toate informaţiile necesare?

– Cred că da, i-a răspuns zîmbind Annabelle, descoperind că inima lui îi bătea cu putere. Am stat de vorbă cu mama, ceva mai devreme. După asta m-am gîndit serios să cer anularea căsătoriei.

El a izbucnit în rîs.

– Înseamnă că trebuie să-mi cer neîntîrziat drepturile de soţ. I-a dus degetele la buze. Ce ţi-a spus? a murmurat el.

– După ce mi-a explicat lucrurile de bază mi-a spus să te las să faci ce vrei şi să nu mă plîng dacă nu-mi place ceva. Mi-a sugerat să mă gîndesc la contul tău uriaş din bancă, în caz că devine greu de suportat.

Annabelle şi-a regretat cuvintele imediat ce le-a rostit, aşteptîndu-se ca Simon să se simtă ofensat. El a început să rîdă.

– E o schimbare, totuşi, faţă de „gîndeşte-te la Anglia". I-a dat capul spre spate ca să o privească. Va trebui să te seduc şoptindu-ţi la ureche despre transferuri bancare şi rate ale dobînzilor?

Annabelle i-a mîngîiat buzele cu vîrful degetelor, după care a coborît spre bărbie.

– Nu e nevoie. Spune-mi ce se spune de obicei.

– Nu... lucrurile obişnuite nu ţi se potrivesc. Simon i-a dat o şuviţă după ureche şi i-a cuprins obrajii în palme.

– Prima dată e dureros, pentru o femeie, i-a şoptit el.

– Da, ştiu.

– Nu vreau să-ţi fac rău.

Cuvintele lui au emoţionat-o şi au surprins-o deopotrivă.

– Mama mi-a spus că nu durează mult.

– Durerea?

– Nu, restul.

– Annabelle... Gura lui rătăcea pe gîtul ei. Te-am dorit din clipa în care te-am văzut prima oară, la intrarea în teatru, scotocind după o monedă. Nu mi-am putut lua ochii de la tine. Nu puteam să cred că eşti adevărată.

– Te-ai uitat la mine cît timp a durat spectacolul, a spus oftînd, pentru că el se juca cu lobul urechii ei. M-aş mira să fi reţinut ceva despre căderea Imperiului Roman.

– Am reţinut însă că ai cele mai dulci buze din cîte am sărutat.

– Ai avut un stil foarte personal de a te prezenta.

– Nu m-am putut abţine. O mîngîia uşor. Cînd am stat acolo, lîngă tine, în întuneric, am simţit o dorinţă cum nu mai cunoscusem pînă atunci. Nu mă gîndeam la altceva decît că erai adorabilă şi că te doream. Cînd luminile s-au stins complet nu am mai putut rezista. Şi nici tu nu m-ai respins.

– Eram prea surprinsă!

– De-aia nu te-ai împotrivit?

– Nu, a recunoscut Annabelle, roşind. Mi-a plăcut sărutul tău. Ştii bine că mi-a plăcut.

El a zîmbit.

– Chiar speram să nu-mi fi plăcut doar mie. A privit-o în ochi. Feţele le erau atît de apropiate că nasurile aproape că li se atingeau. Vino în pat cu mine, i-a şoptit.

Ea a dat din cap cu un oftat şi l-a lăsat să o conducă spre patul cu baldachin acoperit cu o cuvertură grea din mătase burgund. Simon a dat cuvertura deoparte şi a ridicat-o pe Annabelle pe cearceafurile călcate impecabil. A stat pe marginea patului şi s-a dezbrăcat de hainele formale. I se părea deconcertant contrastul dintre hainele croite perfect, semn de civilizaţie, şi puterea brută, masculină emanată de trupul lui. Aşa cum se aşteptase, el avea umeri puternici, un trunchi cu muşchi bine conturaţi şi un abdomen ferm. În lumina lămpii, pielea lui căpătase tonuri de ambră. Annabelle se îndoia că ar mai fi existat un alt bărbat atît de viguros, de sănătos. Poate că nu era întruchiparea aristocratului palid, subţire... dar arăta splendid.

El a venit lîngă ea, în pat.

– Simon, a spus ea respirînd sacadat cînd el a luat-o în braţe, mama nu mi-a spus dacă... dacă există ceva ce trebuie să fac eu, astă-seară...

Începuse să se joace cu părul ei, trimiţîndu-i fiori fierbinţi pe şira spinării.

– Nu trebuie să faci nimic. Lasă-mă doar să te ţin în braţe... să te ating... să descopăr cîteva din lucrurile care îţi fac plăcere.

Mîna lui ajunsese la nasturii din perle de la spatele cămăşii ei de noapte. Annabelle a închis ochii cînd a simţit dantela alunecîndu-i de pe umeri.

– Îţi aminteşti seara aceea din camera de muzică? i-a şoptit ea. Atunci cînd m-ai sărutat în alcov?

– Fiecare secundă, i-a murmurat el, ajutînd-o să scoată mîinile din mînecile cu volane. De ce mă întrebi?

– M-am gîndit tot timpul la seara aceea, i-a mărturisit ea.

– Şi eu, a recunoscut el. Mîna lui i-a atins sînul, iar şi iar, pînă cînd sfîrcul i s-a întărit în palmă. Se pare că sîntem o combinaţie incandescentă. Mai mult decît m-aş fi aşteptat, de fapt.

– Nu e mereu aşa? Cu toată lumea? l-a întrebat ea, explorîndu-i adîncitura de la baza şirei spinării.

Atingerea ei i-a accelerat ritmul respiraţiei. S-a aşezat deasupra ei.

– Nu, i-a şoptit, strecurîndu-şi un picior între coapsele ei. Aproape niciodată.

– De ce? a încercat ea să-l întrebe dar s-a oprit, gemînd uşor, în timp ce el îi mîngîia sînul cu vîrful degetului. S-a aplecat deasupra pieptului ei. Buzele lui erau fierbinţi şi uşoare, deschizîndu-se cu blîndeţe deasupra sfîrcurilor. Ea a ţipat încet cînd i-a simţit limba atingîndu-i carnea sensibilă. Şi-a desfăcut involuntar picioarele iar el a umplut imediat locul rămas gol cu piciorul lui. Mîinile şi buzele lui rătăceau pe trupul ei. Annabelle şi-a trecut mîinile prin părul lui, lăsînd şuviţele groase să-i alunece printre degete, aşa cum îşi dorise adesea. El i-a sărutat pielea delicată de la

încheieturi şi din interiorul coatelor, nelăsînd nici o parte neexplorată. Ea l-a lăsat să facă ce voia, dar cînd el a ajuns la buric şi limba lui a pătruns înăuntru, ea s-a tras, şocată.

– Nu, Simon... Eu... Te rog...

El a luat-o imediat în braţe şi a zîmbit, văzînd cît era de roşie.

– E prea mult? a întrebat-o răguşit. Îmi pare rău. Pentru un moment am uitat că totul e nou pentru tine. Lasă-mă să te ţin în braţe. Nu te-am speriat, nu-i aşa?

Înainte ca ea să-i poată răspunde i-a acoperit gura cu gura lui, mişcîndu-se încet, înainte şi înapoi. Părul de pe pieptul lui îi atingea sînii ca o catifea aspră, sfîrcurile ei se frecau de el, cu fiecare respiraţie. Şi-a ţinut respiraţia cînd el şi-a strecurat degetele între picioarele ei, explorîndu-i carnea. A găsit culmea mătăsoasă care pulsa sub atingerea lui. Degetele lui se insinuau cu grijă, în timp ce ea îl privea cu ochi mari.

S-a lăsat pe o parte, sprijinindu-se într-un cot, cu ochii strălucind de pasiune. Părea să înţeleagă ce se petrecea înlăuntrul ei şi era fascinat de consternarea ei plină de inocenţă.

– Nu pleca nicăieri, i-a şoptit zîmbind. Doar nu vrei să ratezi partea cea mai reuşită. A tras-o din nou sub el, aranjîndu-i trupul cu mişcări tandre ale mîinilor. Nu-ţi fac nici un rău, iubito, i-a şoptit lipindu-şi buzele de obrazul ei. Lasă-mă să-ţi ofer plăcere... lasă-mă înăuntru...

A continuat să-i şoptească în timp ce o săruta şi o mîngîia, coborînd de-a lungul trupului ei. Gura lui a ajuns între coapsele ei, limba lui descria mişcări

circulare, explorînd-o fără milă, alunecînd peste fiecare cută a pielii. Ruşinată, a încercat să se ferească, dar el a reţinut-o cu mîinile. Annabelle vedea totul ca prin ceaţă, se simţea ca şi cum ar fi plutit printre umbre, la lumina lumînărilor. Nu-i putea ascunde nimic, putea doar să se predea gurii lui. El i-a atins sexul, lingînd uşor, pînă cînd ea a simţit că nu mai putea suporta.

Simon i-a desfăcut larg picioarele şi a privit-o. Ea i-a zîmbit:

– Am uitat de contul tău din bancă, i-a spus iar el a rîs.

A mîngîiat-o pe frunte:

– Annabelle... presiunea dintre picioarele ei creştea, provocîndu-i prima senzaţie de durere. Mă tem că urmează o parte mai neplăcută. pentru tine, în orice caz.

– Nu-mi pasă. Eu... mă bucur că eşti tu.

Nu era un lucru pe care o mireasă să-l spună în noaptea nunţii, dar i-a adus zîmbetul pe buze. A început să-i şoptească la ureche în timp ce încerca să o pătrundă. Ea s-a forţat să stea liniştită, în ciuda instinctului care îi spunea contrariul.

– Iubita mea... S-a oprit, încercînd să-şi recapete controlul. Aşa... încă puţin... A încercat să pătrundă mai adînc şi a ezitat din nou. Încă puţin. Încă...

– Cît? a întrebat ea, gîfîind. Presiunea era prea intensă.

Simon a strîns din dinţi, făcînd eforturi să nu se mişte.

– Sînt pe la jumătate, a reuşit să spună, într-un sfîrşit, de parcă s-ar fi scuzat.

– *Jumătate*... Annabelle s-a crispat cînd el a împins iar. E imposibil. Nu pot, nu pot...

El continua să o pătrundă, tot mai adînc, încercînd să-i alunge durerea cu gura şi mîinile. Treptat, durerea a scăzut, transformîndu-se în ceva care aducea cu o arsură. A oftat adînc cînd şi-a simţit carnea virginală posedată de el, pe de-a întregul.

– Eşti atît de strîmtă, i-a spus el răguşit şi un tremur i-a scuturat umerii.

– Îmi... pare rău...

– Nu, nu, a reuşit el să spună. Să nu-ţi pară. Dumnezeule! Vocea îi era nedesluşită, parcă era beat de plăcere.

S-au privit îndelung. În clipa aceea, Annabelle şi-a dat seama că el îi depăşise aşteptările. Fusese convinsă că Simon va profita de ocazie ca să-i demonstreze că el era stăpînul ei... iar el avusese o infinită răbdare cu ea. Recunoscătoare, Annabelle l-a cuprins cu braţele pe după gît. L-a sărutat, lăsîndu-şi limba să pătrundă în gura lui şi şi-a trecut palmele peste spatele lui, pînă cînd a ajuns la fesele lui. L-a strîns, într-o încurajare timidă, îndemnîndu-l să pătrundă şi mai adînc. Gestul ei a părut să-i spulbere orice rămăşiţă de autocontrol. Cu un geamăt, el s-a mişcat ritmic înlăuntrul ei. A tremurat cînd s-a eliberat, strîngînd din dinţi. Şi-a îngropat faţa în părul ei, cufundîndu-se în căldura ei. A trecut ceva timp pînă cînd tensiunea i-a părăsit muşchii. A respirat adînc. S-a retras cu blîndeţe din trupul ei iar ea a tresărit de durere. Dîndu-şi seama, el a mîngîiat-o, drept consolare.

– S-ar putea să nu mă mai dau niciodată jos din patul acesta, a murmurat el, strîngînd-o la piept.

– Oh, ba da, a spus Annabelle, pe jumătate adormită. Mîine plecăm la Paris. Doar n-o să mă privezi de luna de miere pe care mi-ai promis-o.

Simon i-a răspuns zîmbind:

– Nu, scumpa mea nevastă... nu vei fi privată de nimic.

CAPITOLUL 21

În luna ei de miere Annabelle a descoperit că nu era atît de cosmopolită cum se considerase. Cu un amestec de naivitate şi aroganţă britanică, ea considerase dintotdeauna Londra drept centru al culturii şi ştiinţei. Parisul a fost însă o revelaţie. Oraşul era uimitor de modern, făcînd ca Londra să pară o verişoară de la ţară. Deşi avansat din punct de vedere cultural şi social, Parisul avea străzi ce păreau medievale: întunecate, înguste şi aglomerate, şerpuind printre clădirile cu linii artistice. Era ca un asalt al simţurilor, cu o arhitectură care pornea de la spiralele gotice ale bisericilor vechi, terminîndu-se cu grandoarea solidă a Arcului de Triumf.

Hotelul lor, *Coeur de Paris*, era situat pe malul stîng al Senei, între uluitoarele magazine de pe Rue de Montparnasse şi piaţa acoperită din Saint Germain des Prês, unde erau expuse produse exotice, materiale, dantele, obiecte de artă şi parfumuri, într-o varietate uimitoare. *Coeur de Paris* era un palat ale cărui apartamente fuseseră special concepute pentru a face plăcere simţurilor. Baia, de

exemplu – *la salle de bain* – avea podeaua din marmură trandafirie iar pereţii erau acoperiţi cu faianţă italienească. Nu exista o singură cadă, ci două, din porţelan, fiecare avînd propriul boiler şi bazin cu apă rece. Pe tavan era desenat un peisaj oval, menit să-l relaxeze pe cel care se îmbăia. Asemenea tuturor englezilor, Annabelle privea baia ca pe o chestiune de igienă, aşa că ideea de a o privi ca pe un prilej de delectare decadentă a amuzat-o.

Spre deliciul ei, un bărbat putea sta la masă cu o femeie, într-un restaurant, fără să fie nevoiţi să ceară un salon privat. Nu mai mîncase niciodată preparate atît de delicioase... cocoş fraged în sos de vin roşu... raţă confiată, care ţi se topea în gură... peşte-scorpion cu sos gros de trufe... apoi mai erau deserturile... felii groase de tort însiropate cu lichior şi ornate cu bezea, budincă cu nuci şi fructe glasate. Simon asista în fiecare seară la agonia lui Annabelle, incapabilă să se hotărască asupra desertului, şi îi repeta că de obicei generalii deliberau mult mai puţin decît o făcea ea cînd avea de ales între tartă cu pere şi sufleu de vanilie.

Într-o seară Simon a dus-o la un balet cu dansatoare scandalos de dezbrăcate. În seara următoare au mers la o comedie ale cărei glume deocheate nu aveau nevoie de traducere. Au luat parte la serate şi baluri date de cunoştinţe de-ale lui Simon. Unii erau cetăţeni francezi, alţii erau turişti sau emigranţi din Anglia, America sau Italia. Cîţiva erau acţionari ai companiilor lui, alţii aveau companii navale sau feroviare.

– Cum de cunoşti atîţia oameni? l-a întrebat uimită Annabelle la prima petrecere la care au fost invitaţi.

Simon a luat-o în rîs, pentru că nu părea să-şi fi dat seama pînă atunci că mai exista o altă lume în afara aristocraţiei britanice. Era adevărat. Nu mai privise niciodată în afara ei. Aceşti bărbaţi, asemenea lui Simon, făceau parte din elita economică, făceau avere, unii deţineau oraşe întregi care se ridicaseră în jurul unei fabrici care se dezvoltase rapid. Aveau mine, plantaţii, filaturi, depozite, magazine şi fabrici, în diverse ţări. În timp ce soţiile lor făceau cumpărături şi se duceau la modistele franceze, soţii stăteau în cafenele sau în saloane private şi purtau discuţii interminabile despre afaceri şi politică. Mulţi fumau ţigarete, nişte tuburi subţiri din hîrtie umplute cu tutun, o modă preluată de la soldaţii egipteni care se răspîndise rapid pe continent. La cină discutau despre subiecte care nu mai fuseseră pomenite de faţă cu Annabelle, despre evenimente care nu apăreau în nici un ziar.

Cînd soţul ei vorbea ceilalţi îl ascultau, îi cereau sfaturi. Poate că Simon nu însemna mare lucru pentru aristocraţia britanică dar avea o mare influenţă în afara ei. Acum înţelegea de ce îl preţuia atît de mult lordul Westcliff. Simon era un om puternic. Văzînd respectul pe care i-l purtau ceilalţi şi cochetăria cu care îl priveau femeile, Annabelle a început să-şi vadă soţul într-o altă lumină. A devenit posesivă, topindu-se de gelozie cînd vreo femeie care era aşezată lîngă el la cină încerca

să-i monopolizeze atenţia sau cînd alta declara, flirtînd, că trebuia să-i fie partener la vals.

La primul lor bal, Annabelle stătea într-un salonaş cu alte tinere soţii. Una din ele era soţia unui fabricant american de muniţie, celelalte două erau franţuzoaice, iar soţii lor comercializau obiecte de artă. Încerca să le evite întrebările despre Simon, dîndu-şi seama cît de puţine ştia despre el. A răsuflat uşurată cînd el a venit să o invite la dans. Îmbrăcat impecabil, într-un costum negru de seară, Simon a schimbat cîteva politeţuri cu doamnele care rîdeau şi roşeau după care s-a întors spre Annabelle. Privirile li s-au întîlnit exact cînd din încăperea alăturată au început să se audă acordurile unei melodii. Annabelle a recunoscut-o imediat: era un vals la modă în Anglia. Şi ea şi prietenele ei erau de acord că nu puteai sta jos cînd se cînta o asemenea melodie.

Simon i-a întins braţul iar Annabelle l-a acceptat, amintindu-şi de cîte ori îi refuzase, în trecut, invitaţiile la dans.

– Întotdeauna obţii ce vrei? l-a întrebat Annabelle.

– Uneori durează mai mult decît mi-aş dori, i-a răspuns el.

– Este valsul meu preferat, i-a spus ea.

– Ştiu. Tocmai de aceea l-am cerut.

– De unde ai ştiut? l-a întrebat, neîncrezătoare. Ţi-a spus una din surorile Bowman?

Simon a clătinat din cap.

– Te-am văzut atunci cînd era cîntat, în mai multe rînduri. Păreai gata să sari de pe scaun.

Annabelle era surprinsă. Cum de observase ceva atît de subtil? Ea îl tratase mereu cu dispreţ în

timp ce el îi remarcase reacţia la o anumită melodie şi îşi amintise. Gîndul acesta i-a adus lacrimi în ochi. Şi-a ferit privirea, încercînd să-şi stăpînească emoţiile.

Simon a condus-o lîngă celelalte perechi. Au început să danseze. Mîinile lui puternice o ghidau cu fermitate. Îi era atît de uşor să-l urmeze, să-şi lase trupul să se relaxeze în ritmul impus de el. Melodia fermecătoare părea să-i pătrundă în fiecare fibră.

Simon o ghida pe Annabelle cu un sentiment de triumf. În final, după doi ani de aşteptare, dansa în sfîrşit cu ea acest vals. Iar Annabelle va fi a lui şi după ce acesta se sfîrşea. Întorşi la hotel, o va dezbrăca şi va face dragoste cu ea pînă în zori.

Mîna ei sprijinindu-se pe umărul lui era uşoară ca un fulg. Puţine femei îl urmaseră ca atîta uşurinţă în timpul dansului, ca şi cum i-ar fi anticipat mişcările. Rezultatul era o armonie fizică şi spirituală, care îi făcea să plutească prin încăpere, asemenea unor păsări în zbor.

Pe Simon nu-l surprinseseră deloc reacţiile prietenilor lui atunci cînd îi cunoscuseră soţia. Cîteva cuvinte de felicitare, cîteva priviri pline de pizmă şi murmure de la unii bărbaţi care îi spuseseră că nu-l invidiau pentru că-şi luase o soţie atît de frumoasă. În ultima vreme, Annabelle *devenise parcă şi mai drăguţă, în ciuda nopţilor nedormite. În pat era afectuoasă şi jucăuşă.* În noaptea precedentă se suise pe el cu graţia unei sportive şi îl copleşise cu sărutări pe piept şi pe umeri. Nu se aşteptase la asta, fiind obişnuit cu

femeile frumoase din trecutul lui care stăteau pasive, întinse pe spate, aşteptînd să fie adorate. Însă Annabelle îl mîngîiase şi îl aţîţase pînă cînd nu mai putuse suporta. Se răsucise deasupra ei în timp ce ea chicotea şi îi spunea că nu terminase încă.

– Termin eu, o ameninţase el în joacă.

Simon nu-şi făcea iluzii că relaţia lor avea să fie mereu armonioasă. Erau amîndoi prea independenţi şi prea încăpăţînaţi ca să evite confruntări ocazionale. Pentru că nu se măritase cu un aristocrat, Annabelle renunţase la genul de viaţă pe care îl visase dintotdeauna şi trebuia să se obişnuiască cu o existenţă complet diferită. Cu excepţia lui Westcliff şi a altor doi-trei prieteni, Simon interacţiona foarte puţin cu aristocraţia. Lumea lui era alcătuită din oameni cu o profesie, asemenea lui, prea puţin rafinaţi, dar pricepuţi să facă bani. Toţi aceşti industriaşi erau complet diferiţi de oamenii cultivaţi pe care îi frecventase Annabelle. Vorbeau prea tare, socializau prea des şi prea mult timp şi nu respectau tradiţiile sau bunele maniere. Simon nu ştia cum se va obişnui Annabelle cu asemenea oameni, dar ea părea dispusă să încerce. Îi înţelegea şi îi aprecia eforturile mai mult decît îşi imagina ea.

Era conştient că scene precum cea de acum două seri ar fi făcut pe orice tînără femeie rezervată să izbucnească în lacrimi. Cu toate acestea, însă, Annabelle se comportase cu mult calm. Participau la o serată dată de un bogat arhitect francez şi de soţia acestuia, o petrecere cam haotică, cu mult vin şi mult prea mulţi oaspeţi. O lăsase pe Annabelle la masa unor cunoştinţe ca

să discute în particular cu gazda. Cînd s-a întors, după cîteva minute, şi-a găsit soţia încolţită de doi bărbaţi care trăgeau la sorţi pentru privilegiul de a bea şampanie din pantoful ei.

Deşi era doar un amuzament, era clar că cei doi se distrau pe seama tulburării ei. Nimic nu le făcea o plăcere mai mare decît să atenteze la modestia unei victime inocente. Deşi încerca să nu facă mare caz, Annabelle nu se simţea deloc în largul ei iar zîmbetul de pe chip era fals pe de-a întregul. S-a ridicat de pe scaun, căutînd din priviri un refugiu.

Fără să-şi schimbe expresia, Simon a ajuns la ea şi i-a pus mîna pe spatele rigid, încercînd să o liniştească.

– Se ceartă pe pantoful meu. Vor să bea şampanie din el, i-a spus ea într-un suflet. Nu le-am sugerat *eu* aşa ceva şi nu ştiu cum...

– Problema se poate rezolva imediat, a întrerupt-o Simon. Era conştient că lumea se aduna, dornică să-l vadă pierzîndu-şi cumpătul în faţa celor care fuseseră atît de îndrăzneţi cu soţia lui. Blînd dar ferm a condus-o la scaunul ei. Aşează-te, iubita mea.

– Nu vreau... a început ea, stînjenită şi a oftat cînd Simon s-a lăsat în genunchi în faţa ei. I-a scos din picioare ambii pantofi din satin. Simon! a exclamat ea, făcînd ochii mari de uimire.

Simon s-a ridicat şi i-a întins fiecărui rival cîte un pantof.

– Îi puteţi lua, domnilor... numai să nu uitaţi că proprietara lor îmi aparţine. Şi-a luat în braţe soţia desculţă şi a ieşit din cameră, în rîsetele şi

aplauzele celorlalţi. În drum spre ieşire au trecut pe lîngă un ospătar care fusese trimis după o sticlă de şampanie. O luăm noi, i-a spus el ospătarului uimit, care i-a întins sticla rece lui Annabelle.

A dus-o pe Annabelle pînă la trăsură. Ea avea sticla într-o mînă iar cu cealaltă se ţinea strîns de gîtul lui.

– Pantofii tăi mă vor costa o avere.

Ea s-a înveselit:

– Mai am destui la hotel. Ai de gînd să bei şampanie dintr-unul?

– Nu, dragostea mea. O voi bea de pe tine.

Ea l-a privit mirată, dar cînd a înţeles şi-a îngropat faţa în umărul lui, roşie ca focul.

Simon se uita acum la femeia cu care dansa. Lumina a opt candelabre se reflecta în ochii ei, umplîndu-i de mici scîntei care făceau ca irişii albaştri să semene cu un cer senin de vară. Ea îl privea mai intens ca niciodată, ca şi cum ar fi tînjit după ceva ce nu putea avea. Privirea aceasta îl tulbura, făcîndu-l să simtă o dorinţă nebună de a o satisface în orice mod posibil. I-ar fi dat fără ezitare orice i-ar fi cerut ea în acele clipe.

Nu se asemănau cu nici un cuplu de acolo. Au dansat pînă cînd unii au început să spună că nu se făcea ca un soţ să danseze doar cu soţia lui, la un bal, şi că aveau să se plictisească unul de celălalt curînd după luna de miere.

Simon a zîmbit auzindu-le comentariile şi s-a aplecat să-i şoptească la ureche lui Annabelle:

– Acum îţi pare rău că nu voiai să dansezi cu mine?

– Nu, i-a răspuns ea, tot în şoaptă. Dacă nu te-aş fi provocat ţi-ai fi pierdut curînd interesul.

Simon a rîs şi a tras-o într-un colţ al încăperii.

– Asta nu se va întîmpla niciodată. Tot ce spui şi tot ce faci mă interesează.

– Adevărat? a întrebat ea, sceptică. Cum rămîne cu vorbele spuse de Westcliff, cum că aş fi superficială şi încrezută?

Simon s-a sprijinit cu o mînă de perete şi s-a aplecat spre ea, protector. Vocea îi era blîndă.

– Nu te cunoaşte.

– Dar tu mă cunoşti?

– Da. Nu-ţi place să depinzi de nimeni. Eşti hotărîtă şi dîrză şi îţi aperi cu hotărîre părerile. Ca să nu mai vorbesc de cît de eşti de încăpăţînată. Dar nu eşti încrezută. Iar cineva cu inteligenţa ta nu poate fi superficial. A adăugat, cu o strălucire jucăuşă în ochi: Şi eşti delicios de uşor de sedus.

Annabelle a rîs, indignată, şi a ridicat în joacă pumnul spre el:

– Numai cînd e vorba de tine.

El i-a luat pumnul în palma lui mare şi l-a sărutat.

– Acum, că eşti soţia mea, Westcliff nu va mai avea nici o obiecţie la adresa ta. Ştie că aş înceta imediat să-i mai fiu prieten dacă ar face-o.

– Oh, dar nu am avut intenţia... Eu... L-a privit uimită: chiar ai face asta pentru mine?

– Aş face orice pentru tine. Promisiunea era sinceră. Simon nu era omul jumătăţilor de măsură. Annabelle putea conta pe loialitatea şi sprijinul lui necondiţionat.

Annabelle a tăcut un timp destul de îndelungat iar Simon a crezut că era obosită, dar cînd au ajuns în camera lor de la *Coeur de Paris*, ea i s-a dăruit cu o nouă fervoare, încercînd ca trupul ei să exprime ceea ce nu putea spune prin cuvinte.

CAPITOLUL 22

Aşa cum a promis, Simon a fost un soţ generos care a plătit un număr impresionant de rochii şi accesorii care urmau să le fie trimise la Londra, atunci cînd erau gata. A dus-o pe Annabelle într-o după-amiază la un bijutier şi i-a spus să-şi aleagă orice îi plăcea. Ea a clătinat din cap, nehotărîtă, văzînd toate diamantele, safirele şi smaraldele etalate pe catifeaua neagră. După ani în care purtase bijuterii cu pietre false şi rochii peticite era încă tentată să facă economie.

– Nu-ţi place chiar nimic? a încercat să o tenteze Simon, arătîndu-i un colier din diamante albe şi galbene, asemeni petalelor unei flori. I l-a pus la gît, admirînd strălucirea diamantelor pe pielea ei fină. Ce zici de acesta?

– Avem şi cercei, doamnă, i-a spus bijutierul. Şi o brăţară care s-ar potrivi de minune.

– E foarte frumos, a răspuns Annabelle. Numai că... mi se pare atît de ciudat să intru într-un magazin şi să cumpăr un colier cu aceeaşi uşurinţă cu care aş cumpăra o cutie de bomboane.

Uimit de modestia ei, Simon a privit-o atent. Dînd dovadă de tact, bijutierul s-a retras în spatele magazinului. Simon a pus colierul la loc pe bucata de catifea şi i-a luat mîna într-a lui.

– Ce este, iubito? Putem găsi altceva dacă acestea nu-ţi plac...

– Nu e vorba de asta! Bănuiesc că m-am obişnuit atît de mult să nu cumpăr nimic încît acum îmi e greu să mă dezobişnuiesc.

– Sînt convins că vei reuşi să depăşeşti acest neajuns, i-a spus el sec. Numai că m-am săturat să te văd purtînd falsuri. Dacă nu reuşeşti să alegi nimic, lasă-mă pe mine. I-a ales două perechi de cercei cu diamante, colierul în formă de floare, o brăţară, două şiraguri lungi de perle şi un inel cu un diamant de cinci carate. Văzînd atîta extravaganţă, Annabelle a protestat cu jumătate de gură. Simon a rîs şi i-a spus că aşa îl determina să cumpere şi mai mult. Ea a închis imediat gura şi l-a privit cu ochi mari cum cumpăra toate acele bijuterii şi le aşeza într-o casetă din lemn de mahon. Pe toate, cu excepţia inelului pe care i l-a strecurat pe deget, a văzut că îi era larg şi i l-a înapoiat bijutierului.

– Cum rămîne cu inelul meu? a întrebat Annabelle, ţinînd cu ambele mîini caseta cu bijuterii în timp ce ieşeau. Îl lăsăm acolo?

Amuzat, Simon a privit-o, ridicînd o sprînceană.

– Îl modifică şi-l trimite la hotel, ceva mai tîrziu.

– Şi dacă se rătăceşte?

– Ce s-a întîmplat? În magazin te purtai de parcă nu ţi-l doreai.

– Da, dar acum este al meu, a spus ea îngrijorată.

Spre marea ei uşurare, inelul i-a fost adus la hotel în aceeaşi seară, într-o cutiuţă căptuşită cu catifea. Simon i-a dat o monedă celui care îl adusese. Între timp, Annabelle a ieşit repede din baie şi şi-a pus o cămaşă de noapte curată, albă. După ce a închis uşa, Simon s-a întors şi şi-a găsit soţia în spatele lui, nerăbdătoare ca un copil în dimineaţa de Crăciun. Nu s-a putut abţine să nu zîmbească, văzînd că toate eforturile ei de a se comporta ca o lady fuseseră zădărnicite de entuziasmul ei. El a scos inelul şi i-a luat mîna într-a lui. I l-a strecurat pe inelar, lîngă verigheta simplă, din aur, pe care i-o dăruise în ziua nunţii.

Au admirat împreună diamantul de pe degetul ei, după care Annabelle s-a aruncat de gîtul lui.

– E atît de frumos! Uite cum străluceşte! Vai, Simon, îmi dau seama cît de materialistă par! Dar asta e! Sînt o materialistă şi e bine să o ştii şi tu. Oh, cît de mult îmi place inelul!

Bucuros să o vadă atît de încîntată, Simon i-a lipit trupul suplu de el.

– Aşa am şansa să beneficiez de gratitudinea ta.

Annabelle l-a sărutat, entuziasmată.

– O vei avea. L-a sărutat din nou. Chiar acum.

– Eram cît pe ce să spun că bucuria ta este singura răsplată. Dar dacă insişti...

– Da, insist! Annabelle s-a suit în pat şi s-a aruncat pe spate, teatral. Simon o urma, fascinat. Era o altă faţă a lui Annabelle, pe care nu o văzuse pînă atunci. Cînd s-a apropiat de pat, ea a ridicat capul şi l-a încurajat: sînt numai a ta. Vino să-ţi iei răsplata.

El şi-a scos haina şi cravata, nerăbdător să-i facă pe plac.

– Simon... vreau să ştii că m-aş fi culcat cu tine şi dacă nu mi-ai fi dăruit inelul.

– Eşti prea amabilă, i-a răspuns el scurt, scoţîndu-şi pantalonii. Unui soţ îi face oricînd plăcere să afle că nu numai meritele lui financiare sînt la mare preţ.

Privirile ei au alunecat pe trupul lui suplu.

– Dintre toate meritele tale, Simon, cel financiar este probabil ultimul.

– Probabil? Simon i-a prins un picior şi şi-a lipit buzele de el. Nu cumva ai vrut să spui „sigurul"?

Ea s-a lăsat din nou pe spate, gemînd uşor sub atingerile fierbinţi ale limbii lui.

– Ba da, sigur... mai mult ca sigur.

De-abia ieşise din baie iar trupul ei păstra mirosul de săpun şi de ulei de roze. Simon i-a sărutat glezna, apoi a urcat spre genunchi. La început Annabelle a chicotit, dar cînd el a trecut la celălalt picior a amuţit, respirînd sacadat. El a îngenuncheat între coapsele ei desfăcute, i-a ridicat cămaşa de noapte şi i-a sărutat fiecare părticică de piele. A urcat apoi spre talie, ajungînd pînă la acel loc de pe pieptul ei unde îi simţea bătăile inimii sub buzele lui.

A prins-o de încheieturi şi i le-a imobilizat deasupra capului. I-a simţit surprinderea. Cu mîna rămasă liberă a mîngîiat-o uşor pe tot trupul, atingîndu-i în trecere sfîrcurile întărite. Era înfierbîntat, excitat. Nu mai cunoscuse niciciînd o asemenea uitare de sine, de parcă orice legătură cu lumea fusese întreruptă, fiind preocupat doar de

Annabelle... de plăcerea ei... de răspunsurile ei care îi intensificau dorinţa. Buzele ei s-au depărtat sub săruturile lui care deveneau tot mai profunde. El a mîngîiat-o între picioare, făcînd-o să se arcuiască. Fiecare mişcare a ei îi arăta nevoia de a fi posedată.

A pătruns-o uşor, cu un singur deget, iar ea a gemut. L-a adăugat şi pe al doilea, excitînd-o. Ea i-a spus, aproape incoerentă:

– Simon, te rog... te rog... Am nevoie de tine... S-a cutremurat cînd el şi-a retras degetele. Nu, Simon...

– Şşt... A prins-o de genunchi şi a tras-o cu grijă de-a curmezişul patului. Voi avea grijă de tine... lasă-mă să te iubesc aşa cum ştiu eu. S-a ridicat în picioare, lîngă pat, s-a potrivit între coapsele ei şi a penetrat-o cu o mişcare prelungă. Un val de căldură i-a cuprins tot trupul. Respira precipitat, luptîndu-se să-şi domolească dorinţa copleşitoare. Annabelle stătea nemişcată, cu degetele încleştate în cuvertură. Temîndu-se că-i provoca durere a reuşit cumva să se aplece şi să-i şoptească: te doare, iubito? Spune-mi şi mă opresc.

I-a răspuns după cîteva secunde:

– Nu, nu te opri.

Mîinile lui le acoperiseră pe ale ei, supunînd-o complet, dar nu îşi impunea propriul ritm, ci se mişca mai degrabă ca răspuns la ceea ce-i cerea trupul ei, pătrunzînd tot mai adînc.

Annabelle a gemut, arcuindu-se, mişcîndu-se necontenit. Era prea mult pentru el, pentru simţurile lui... s-a cufundat în dulceaţa cărnii ei, ajungînd la orgasm.

Cel mai neplăcut moment din luna lor de miere a fost într-o dimineaţă cînd Annabelle i-a spus veselă lui Simon că era adevărată vechea zicală potrivit căreia căsătoria era cea mai înaltă formă a prieteniei. O spusese cu intenţia de a-i face plăcere, dar Simon reacţionase cu o ostilitate care a uimit-o. Recunoscuse citatul din Samuel Richardson şi îi spusese sec că sperase ca gusturile literare să i se îmbunătăţească, scutindu-l astfel de filozofia ieftină întîlnită în romane. Rănită, Annabelle a tăcut, întrebîndu-se ce anume îi provocase acea reacţie.

Simon a fost plecat întreaga dimineaţă şi parte din după-amiază. Cînd s-a întors, Annabelle juca politicoasă cărţi cu alte soţii, într-unul din saloanele hotelului. S-a apropiat şi i-a pus mîna pe umăr. Tentată să se arate în continuare rănită, Annabelle a vrut să-i dea mîna deoparte. S-a răzgîndit însă, gîndindu-se că nu o costa nimic dacă se arăta tolerantă. L-a privit peste umăr şi i-a zîmbit.

– Bună ziua, domnule Hunt, a murmurat ea adresîndu-i-se formal, aşa cum făceau majoritatea cuplurilor căsătorite atunci cînd erau în public. Sper că ieşirea ţi-a priit. I-a arătat cărţile: uite ce am în mînă. Îmi poţi de vreun sfat?

El s-a aplecat şi i-a şoptit la ureche:

– Da. Termină repede jocul.

Conştientă că partenerele ei o priveau curioase, Annabelle a încercat să nu-şi arate tulburarea şi l-a întrebat în şoaptă:

– De ce?

– Pentru că am de gînd să fac dragoste cu tine peste exact cinci minute, i-a răspuns el, tot în şoaptă. Oriunde am fi atunci... aici... în

apartamentul nostru... pe scări. Dacă vrei intimitate, îţi sugerez să pierzi partida, şi încă repede.

N-ar îndrăzni, s-a gîndit Annabelle, simţind cum bătăile inimii se accelerase. Pe de altă parte, cunoscîndu-l pe Simon, ştia că era posibil...

Annabelle a pus o carte jos. Degetele îi tremurau. Celeilalte jucătoare i-a luat o eternitate să-şi joace cartea, următoarea a făcut o pauză ca să vorbească cu soţul ei, care tocmai se apropiase. Simţind cum i se adunau broboane de sudoare pe frunte, Annabelle se gîndea la o modalitate de scăpare. Vocea raţiunii încerca să o liniştească. Indiferent de cît de îndrăzneţ era, Simon n-ar fi îndrăznit să profite de ea pe scara hotelului. Vocea raţiunii s-a întrerupt brusc, însă, cînd Simon s-a uitat la ceas.

– Mai ai trei minute, i-a murmurat la ureche.

Deşi tematoare, Annabelle a simţit ceva ca o pulsaţie între picioare, întreg trupul vibrînd la promisiunea din vocea lui. Şi-a ţinut strîns picioarele şi şi-a aşteptat rîndul, încercînd să pară liniştită. Partenerele ei conversau, îşi făceau vînt cu evantaiele şi beau limonadă cu gheaţă. În sfîrşit i-a venit şi rîndul lui Annabelle, care a aruncat cea mai mare carte a ei şi a tras alta. A răsuflat uşurată cînd a văzut că noua carte era total nefolositoare. A pus cărţile pe masă:

– Mă tem că am pierdut. A fost o partidă minunată. Mulţumesc... Trebuie să plec.

– Mai stai, a rugat-o una dintre jucătoare, iar celelalte i s-au alăturat.

– Da, mai rămîi!

– Măcar stai să bei un pahar cu vin...

– Mulţumesc, dar... Annabelle s-a oprit simţind mîna lui Simon pe spatele ei. Sînt foarte obosită după balul de aseară, a improvizat ea. Trebuie să mă odihnesc înainte de a merge la teatru, diseară.

Şi-a luat la revedere şi a încercat să părăsească salonul cu demnitate. Cînd au ajuns pe scară, a răsuflat uşurată şi i-a aruncat soţului ei o privire dezaprobatoare.

– Dacă încercai să mă faci să mă simt jenată, să ştii că ai reuşit... Ce faci? Rochia începuse să-i alunece de pe umeri şi şi-a dat seama că el îi descheiase deja cîţiva nasturi. Simon! a exclamat ea printre dinţi. Să nu îndrăzneşti! Opreşte-te! A grăbit pasul dar el a ajuns-o imediat.

– Mai ai un minut la dispoziţie.

– Nu avem cum să ajungem sus într-un minut şi nu te cred în stare să... S-a oprit cînd a simţit că-i desfăcea un alt nasture şi s-a întors spre el. Privirile li s-au întîlnit şi şi-a dat seama că avea de gînd să-şi ducă ameninţarea la bun sfîrşit. Simon, *nu*.

– Ba da.

Annabelle şi-a ridicat fustele şi a luat-o la fugă pe scară, rîzînd:

– Eşti imposibil! Lasă-mă în pace! Dacă... oh... dacă ne vede cineva, nu te voi ierta niciodată!

Simon a urmat-o fără să pară că se grăbea. E adevărat că nu era stînjenit de o mulţime de fuste care să-l încetinească. Annabelle a ajuns la primul etaj. O dureau genunchii pentru că urcase treptele în fugă. Rochia îi părea mult mai grea iar plămînii erau pe cale să-i explodeze. Oh, naiba să-l ia

pentru că îi făcea asta... şi pe ea, pentru că chicotea într-una.

– Treizeci de secunde, l-a auzit spunînd. A ajuns la etajul lor, gîfîind. Mai avea de străbătut trei culoare lungi – nu mai avea timp. Ţinînd strîns cu o mînă partea din faţă a rochiei a deschis prima uşă pe care a întîlnit-o în cale. Dădea într-o debara mică, fără lumină, unde era depozitată lenjeria. Mirosul de apret era foarte puternic.

– Intră, i-a spus Simon, împingînd-o înăuntru şi închizînd uşa în urma lor.

Întunericul a învăluit-o. În joacă, încerca să-i dea la o parte mîinile care o atingeau. Părea că soţului ei îi crescuseră mai multe braţe decît unei caracatiţe, pentru că îi desfăcea hainele şi i le dădea jos cu mare repeziciune.

– Ce ne facem dacă s-a blocat uşa? l-a întrebat chiar atunci cînd rochia îi cădea pe podea.

– O s-o sparg. După.

– Dacă ne găseşte vreo cameristă vom fi alungaţi din hotel.

– Au văzut lucruri şi mai şi, crede-mă.

A mai protestat puţin, fără prea mare convingere, pînă cînd Simon şi-a strecurat mîna între picioarele ei. Gura ei s-a deschis sub sărutul lui şi s-a arcuit să-l primească. El a atras-o mai aproape, excitînd-o şi mai tare cu fiecare sărut. Corsetul o strîngea, dar în strînsoare ea găsea o plăcere neaşteptată, de parcă toate senzaţiile ar fi coborît în partea de jos a corpului ei. Şi-a încleştat degetele pe hainele lui cînd dorinţa a adus-o în pragul uitării de sine. Simon a pătruns-o cu mişcări adînci, ritmice, pînă cînd au cunoscut amîndoi

extazul. Au rămas nemişcaţi, inspirînd mirosul rufelor curate, îmbrăţişaţi, de parcă încercau să oprească înlăuntrul lor toate senzaţiile.

– La naiba! a murmurat Simon după cîteva minute, cînd a reuşit să respire normal.

– Ce s-a întîmplat? a şoptit Annabelle.

– Mirosul de apret mă va excita întotdeauna, de-acum încolo.

– E problema ta, i-a răspuns zîmbind Annabelle.

– E şi a ta, i-a spus el, apoi gura lui a găsit-o pe a ei, în întuneric.

CAPITOLUL 23

Curînd după întoarcerea lor, Simon şi Annabelle au participat la inevitabila întîlnire dintre familiile lor, care nu aveau nimic în comun. Mama lui Simon, Bertha, i-a invitat la cină ca să se cunoască mai bine, lucru pe care nu-l reuşiseră înainte de nuntă. Simon îi spusese lui Annabelle la ce să se aştepte, iar ea îşi pregătise mama şi fratele, dar bănuia că întîlnirea lor urma să aibă rezultate amestecate, în cel mai bun caz.

Din fericire, Jeremy se împăcase repede cu gîndul că Simon era acum cumnatul lui. În ultimele luni crescuse, se înălţase mult, iar acum o îmbrăţişa pe Annabelle în salonul casei lor. Părul i se deschisese mult la culoare, din cauza orelor petrecute în aer liber. Ochii albaştri îi străluceau iar faţa îi era bronzată şi zîmbitoare.

– Nu-mi venea să-mi cred ochilor cînd am citit scrisoarea mamei în care mă anunţa că te măriţi cu Simon Hunt. După tot ce-ai spus despre el în ultimii doi ani...

– Să nu îndrăzneşti să repeţi un cuvînt măcar, l-a ameninţat Annabelle.

Rîzînd, Jeremy i-a întins mîna lui Simon:

– Felicitări, domnule. După ce şi-au strîns mîinile, a continuat: nu mă mir, de fapt. Sora mea se plîngea mereu, îndelung, aşa că am ştiut că simţea ceva pentru tine.

Simon şi-a învăluit soţia într-o privire caldă.

– Nu-mi pot imagina ce motive ar fi avut să se plîngă.

– Îmi amintesc că spunea... a început Jeremy, dar Annabelle i-a înfipt cotul între coaste. Bine, tac! a spus el, ridicînd rîzînd braţele, semn că se preda. Făceam conversaţie de salon cu cumnatul meu, doar atît!

– Conversaţia de salon presupune discuţii despre vreme sau despre sănătatea cuiva, i-a spus Annabelle. Nu înseamnă că trebuie să divulgi remarcile jenante făcute cîndva de sora ta, care a avut încredere în tine.

Simon şi-a trecut o mînă pe după talia ei, a lipit-o de pieptul lui şi i-a şoptit la ureche:

– Cred că ştiu ce i-ai spus. La urma urmei, erai dispusă să-mi spui totul, drept în faţă.

Annabelle s-a relaxat, simţind o umbră de amuzament în vocea lui.

Jeremy nu-şi mai văzuse sora atît de în largul ei în prezenţa unui bărbat. A remarcat imediat şi alte schimbări la ea.

– Mi se pare că îţi priieşte căsătoria, Annabelle.

Chiar în clipa aceea Philippa a intrat în cameră şi s-a repezit la Annabelle, strigînd de bucurie:

– Ce dor mi-a fost de tine, draga mea! Şi-a îmbrăţişat cu căldură fiica, după care s-a întors zîmbind spre Simon:

– Bun-venit, domnule Hunt! V-a plăcut Parisul?

– Extraordinar de mult, i-a răspuns Simon, sărutînd-o pe obraz. A adăugat, fără să se uite la Annabelle: mai ales şampania.

– Sînt convinsă, a spus Philippa. Oricine ar... Annabelle, dragă, ce faci?

– Deschid fereastra, i-a răspuns Annabelle cu voce stinsă, roşie la faţă din cauza aluziei lui Simon referitoare la seara în care îi turnase şampanie în pantof. E îngrozitor de cald aici. De ce ţineţi ferestrele închise? S-a luptat cu şnurul draperiei pînă cînd Jeremy a venit să o ajute.

În timp ce Simon şi Philippa stăteau de vorbă, Jeremy a privit-o cu subînţeles pe Annabelle, care îşi îndreptase obrajii îmbujoraţi spre fereastra deschisă, pe unde pătrundea aerul rece.

– Trebuie să fi fost o lună de miere pe cinste, i-a şoptit.

– N-ar trebui să ştii asemenea lucruri la vîrsta ta, i-a răspuns Annabelle, tot în şoaptă.

Jeremy a privit-o amuzat.

– Am paisprezece ani, Annabelle, nu patru. S-a apropiat şi mai mult de ea: deci... de ce te-ai măritat cu Hunt? Mama spune că te-a compromis, dar eu te cunosc cel mai bine. Un lucru e sigur: nu te-ai fi lăsat compromisă dacă nu ai fi vrut asta. A devenit ceva mai serios: ai făcut-o pentru bani? Ştiu şi eu în ce situaţie eram, că nu aveam de nici unele.

– Nu a fost vorba numai de bani. Annabelle fusese întotdeauna complet sinceră cu fratele ei, dar acum îi era greu să recunoască adevărul. Cînd eram la Stony Cross m-am simţit rău iar Simon a

fost neașteptat de drăguț cu mine. Cu timpul și purtarea mea față de el s-a schimbat și am descoperit că aveam o... afinitate...

– Intelectuală sau fizică? Jeremy zîmbea din nou, citind răspunsul în ochii ei. Amîndouă, deci? E bine. Spune-mi, ești îndră...

– Ce tot șoptiți acolo, i-a întrebat Philippa, făcîndu-le semn să se apropie de la fereastră.

– Îmi rugam sora să nu-și intimideze soțul, i-a răspuns Jeremy, iar Annabelle a dat ochii peste cap.

– Mulțumesc, i-a spus Simon. După cum îți imaginezi, nu-i ușor să faci față unei asemenea soții, dar m-am descurcat pînă acum... A făcut o pauză, văzînd că Annabelle îl privea amenințător. Cred că ar fi mai bine să stau de vorbă cu fratele tău afară, între patru ochi, în timp ce tu îi poți povesti mamei tale totul despre Paris. Vrei să mergem amîndoi la plimbare cu faetonul, Jeremy?

Fratele ei nu a așteptat să-i spună de două ori.

– Stai puțin să-mi iau haina și pălăria!

– Nu-ți trebuie pălărie, l-a avertizat Simon. Oricum nu-ți va rămîne pe cap mai mult de un minut.

– Dacă-mi schilodești fratele sau mi-l omori nu primești nimic de mîncare la cină! i-a strigat Annabelle.

Simon i-a spus ceva de neînțeles peste umăr și au dispărut amîndoi.

– Faetonul este prea ușor și se răstoarnă imediat, a spus Philippa, îngrijorată. Sper că Hunt se pricepe.

– Chiar foarte bine, a asigurat-o Annabelle. Am venit foarte încet pe drumul dinspre hotel. Poţi să stai liniştită. Jeremy e pe mîini bune.

În ora care a urmat, cele două femei au stat în salon, bînd ceai şi povestindu-şi tot ce se întîmplase în ultimele două săptămîni. Aşa cum se aşteptase, Philippa nu i-a pus întrebări despre aspectele private ale lunii de miere, ferindu-se să le tulbure intimitatea. S-a arătat însă extrem de interesată de petrecerile la care fusese şi de străinii pe care îi cunoscuse.

– Mi se pare că tot mai mulţi vin în Anglia, a remarcat Philippa, în încercarea de a-şi lega averile de un titlu nobiliar.

– Asemenea familiei Bowman.

– Da. În fiecare sezon vin tot mai mulţi americani, şi Dumnezeu ştie că era şi aşa destul de greu să pui mîna pe un nobil. Nu avem nevoie de o creştere a competiţiei. Abia aştept ca fervoarea asta antreprenorială să se mai domolească şi ca lucrurile să redevină aşa cum erau.

Annabelle a zîmbit încurcată. Nu ştia cum să-i spună mamei ei că expansiunea industrială abia începea – cel puţin aşa auzise şi văzuse ea. Lucrurile nu mai aveau să redevină niciodată ca la început. Căile ferate şi fabricile mecanizate aveau să afecteze Anglia şi restul lumii. Acestea erau subiectele pe care Simon şi cunoştinţele lor le discutau la cină, în locul celor preferate de membrii aristocraţiei, precum vînatoarea şi petrecerile.

– Spune-mi, te înţelegi bine cu Hunt? a întrebat-o Philippa. Mie aşa mi se pare.

– Oh, da. Deşi nu seamănă cu nici unul dintre bărbaţii pe care i-am cunoscut. Mintea lui... funcţionează diferit. E un progresist...

– Oh, Doamne! a exclamat Philippa. Politic?

– Nu... Annabelle a făcut o pauză şi a zîmbit, dîndu-şi seama că nici măcar nu ştia cu ce partid cocheta soţul ei. Ascultîndu-i părerile, aş zice că e mai degrabă liberal...

– Nu se poate! Încearcă să-l convingi să treacă în tabăra opusă.

Annabelle a izbucnit în rîs.

– Cred că e imposibil. Dar de fapt nici nu contează, pentru că... Mamă, am început să cred că într-o bună zi părerile acestor antreprenori vor conta mai mult decît cele ale nobililor. Dacă e să ne luăm şi numai după influenţa financiară...

– Annabelle, a întrerupt-o Philippa, mi se pare un lucru minunat să încerci să-ţi susţii soţul, dar un om care face comerţ nu va avea niciodată aceeaşi influenţă cu un nobil. Nu în Anglia, cel puţin.

Discuţia lor a fost întreruptă de intrarea precipitată a lui Jeremy, ciufulit şi agitat.

– Jeremy? a exclamat Annabelle, îngrijorată, sărind în picioare. Ce s-a întîmplat? Unde e Simon?

– Plimbă puţin caii prin curte, să-i răcorească. A clătinat din cap. E nebun, să ştii. Aproape că ne-am răsturnat de vreo trei ori, era să omorîm vreo şase oameni şi am tot şezutul plin de vînătăi. Eram cît pe ce să încep să mă rog, pentru că eram convins că vom muri. Hunt are cei mai răi cai din cîţi am văzut, iar dacă aş fi spus măcar o înjurătură din cîte am auzit la el aş fi fost exmatriculat imediat...

– Jeremy, a încercat să-l scuze Annabelle, supărată că se purtase atît de urît cu fratele ei. Îmi pa...

– A fost cea mai grozavă după-amiază din viaţa mea! a continuat Jeremy. L-am implorat să mă mai ia şi mîine şi mi-a promis că da, dacă va avea timp. Ce om extraordinar! Mă duc să beau puţină apă. Am o grămadă de praf în gît. A ieşit grăbit, lăsîndu-şi sora şi mama cu gurile căscate.

Seara, Simon i-a dus pe Annabelle, Jeremy şi Philippa acasă la părinţii lui. Locuiau în continuare deasupra măcelăriei. Casa avea trei camere şi o scară strîmtă care ducea la o mansardă, la cel de-al treilea nivel. Casa era mică dar bine împărţită şi foarte îngrijită. Chiar şi aşa, Annabelle a citit imediat dezaprobarea pe chipul mamei ei, pentru că Philippa nu înţelegea de ce familia Hunt nu voia să locuiască într-o casă mare, cu terasă. Cu cît se străduia mai tare Annabelle să-i explice că familiei Hunt nu-i era deloc ruşine cu meseria lor şi nu-şi dorea să scape de stigmatul aparţinerii de clasa muncitoare, cu atît Philippa devenea mai confuză. Aşa că Annabelle renunţase să mai discute cu ea despre familia lui Simon şi-l instruise în secret pe Jeremy să o tragă de mînecă dacă spunea ceva neplăcut atunci cînd se întîlneau cu toţii.

– O să încerc, i-a spus Jeremy, nu foarte convins. Dar ştii că mama nu s-a înţeles deloc cu cei care sînt diferiţi de noi.

Annabelle oftase, exasperată.

– Să ferească Dumnezeu să trebuiască să ne petrecem o seară în compania celor care nu sînt

exact ca noi. Dacă învăţăm cîte ceva? Sau şi mai rău... dacă ne simţim bine? Oh, ce ruşine!

Jeremy îi zîmbise.

– Nu fii atît de aspră cu ea, Annabelle. La fel de dispreţuitoare erai şi tu, nu cu mult timp în urmă.

– Nu e adevărat! Annabelle a făcut o pauză, după care a oftat: ai dreptate, aşa eram. Deşi acum nu înţeleg de ce. Munca nu e dezonorantă. E cu siguranţă de admirat, în comparaţie cu lenea.

Jeremy continua să zîmbească:

– Te-ai schimbat. A fost singurul lui comentariu.

– Poate că nu e un lucru rău.

Acum, cînd urcau scara îngustă de deasupra măcelăriei, Annabelle era conştientă de atitudinea rezervată a lui Simon, singurul semn al incertitudinii pe care o simţea, cu siguranţă. Era fără îndoială îngrijorat de felul în care aveau să se înţeleagă cu toţii. Hotărîtă ca seara să fie un succes, Annabelle i-a zîmbit încurajator şi nici nu a clipit cînd a auzit zarva din casă: un amestec de voci de adulţi, strigăte de copii şi zgomot de mobilă răsturnată.

– Doamne, ce se aude? a exclamat Philippa. Pare să fie o...

– O ceartă? a completat Simon. Tot ce se poate. În familia mea poţi deosebi cu greu o conversaţie de salon de o încăierare.

Au intrat, iar Annabelle a încercat să-i distingă pe fiecare. A văzut-o pe Sally, sora mai mare a lui Simon, care avea şase copii ce păreau să se întreacă prin camere ca la Pamplona, apoi soţul lui Sally, părinţii lui Simon şi trei dintre fraţii mai mici, una dintre surorile mai mici, Meredith, singura care îşi păstra seninătatea în tot acel vacarm. Din ce îi

spusese Simon, ţinea mult la Meredith, care era diferită de toţi ceilalţi fraţi, fiind timidă şi studioasă.

Copiii l-au înconjurat imediat pe Simon, care se descurca de minune: îi arunca în sus, studia locul de unde tocmai căzuse un dinte şi scotea imediat batista, să-i şteargă unuia din ei nasul. După primele minute în care au trebuit să strige unul la altul ca să se înţeleagă, cu copiii alergîndu-le printre picioare şi un cîine necăjind pisica, Annabelle spera că lucrurile se vor mai calma, dar vacarmul a continuat toată seara. Annabelle a văzut zîmbetul îngheţat de pe faţa mamei ei, relaxarea lui Jeremy, care părea să se simtă foarte bine şi eforturile lui Simon de a-i linişti pe copii, fără vreun rezultat, însă.

Thomas, tatăl lui Simon, era un bărbat uriaş, impozant, cu trăsături austere, care intimidau cu uşurinţă. Din cînd în cînd, faţa i se lumina de un zîmbet nu la fel de fermecător ca a lui Simon, dar care îi îmblînzea expresia. Annabelle a reuşit să stea de vorbă cu el în timpul mesei, pentru că erau aşezaţi unul lîngă celălalt. Din nefericire, cele două mame nu păreau să se înţeleagă la fel de bine, nu din cauză că nu s-ar fi plăcut, ci pentru că nu împărtăşeau aceleaşi opinii. Vieţile lor, experienţele, ideile erau total opuse.

La cină s-au servit felii groase, bine făcute, de friptură de vită cu legume. Annabelle a oftat, amintindu-şi de mîncărurile din Franţa şi a început să se lupte cu friptura uriaşă.

După un timp, Meredith i-a spus:

– Trebuie să ne povesteşti cum a fost la Paris, Annabelle. Mama şi cu mine vom pleca curînd pe continent, pentru prima oară.

– Ce minunat! a exclamat Annabelle. Cînd plecaţi?

– Peste o săptămînă. Vom fi plecate cel puţin o lună şi jumătate. Începem cu Calais şi terminăm cu Roma...

Conversaţia despre călătorie a durat tot timpul mesei, pînă cînd o servitoare a venit să strîngă farfuriile iar familia s-a retras în salon, la ceai şi prăjituri. Spre deliciul copiilor, Jeremy s-a aşezat cu ei pe jos, lîngă şemineu şi s-au jucat, urmăriţi îndeaproape de cîine. Annabelle stătea lîngă ei şi discuta cu sora mai mare, urmărind poznele făcute de copii. La un moment dat, Simon a dispărut cu mama lui, care avea probabil multe întrebări legate de precipitata lui căsătorie.

– Drace! a exclamat Jeremy. Cîinele a făcut mizerie.

– Să se ducă cineva să cheme servitoarea, vă rog, a spus Sally, în timp ce copiii rîdeau în hohote de isprava cîinelui.

Pentru că stătea cel mai aproape de uşă, Annabelle a sărit imediat în picioare. Servitoarea spăla vasele în încăperea alăturată. Annabelle i-a spus ce se întîmplase, iar fata a plecat imediat, înarmată cu nişte cîrpe. Annabelle a vrut să o urmeze dar a auzit voci venind dinspre bucătărie. Una din voci era a Berthei, care spunea dezaprobator:

– ... dar te iubeşte, Simon?

Annabelle a înghețat, ascultînd cu atenție răspunsul lui Simon.

– Oamenii se căsătoresc și din alte motive.

– Deci nu te iubește, a spus Bertha, sec. Nu pot spune că mă surprinde. Femeile asemenea ei nu...

– Ai grijă, a șoptit Simon. Vorbești de soția mea.

– Arată bine ca decor la brațul tău, în societate, a continuat Bertha. Dar s-ar mai fi măritat cu tine dacă nu aveai bani? Îți va sta alături la necaz? Dacă ai fi vrut să te uiți măcar la fetele pe care ți le-am prezentat eu... La Molly Havelock sau la Peg Larcher... fete de ispravă, care să-ți fie tovarășe de viață...

Annabelle nu mai putea să asculte. S-a stăpînit și a intrat în salonul plin de lumină și de larmă. *Așa-ți trebuie dacă tragi cu urechea*, și-a spus. Critica o durea... dar trebuia să recunoască faptul că nimeni din familia lui Simon nu avea motive să o placă. Annabelle și-a dat seama abia atunci că nu se întrebase niciodată ce-i oferea ea în schimb lui Simon.

Tulburată, se întreba dacă să-i mărturisească lui Simon că îi auzise. S-a hotărît imediat să nu o facă. El s-ar fi grăbit să o liniștească sau și-ar fi cerut scuze în numele mamei lui, ceea ce nu era necesar. Știa că avea nevoie de timp să le dovedească tuturor că era demnă de Simon... și să-și dovedească și ei însăși.

Mai tîrziu, cînd ajunseseră deja la hotel, Simon i-a pus mîinile pe umeri și i-a spus, zîmbind:

– Mulțumesc.

– Pentru ce?

– Pentru că ai fost atît de drăguță cu familia mea. A tras-o aproape și a sărutat-o pe frunte. Și pentru că ai fost dispusă să treci cu vederea că sînt atît de diferiți față de tine.

Annabelle a simțit că roșește. Se simțea brusc mult mai bine.

– A fost o seară foarte plăcută, a mințit ea.

– Nu e cazul să exagerezi, i-a spus Simon.

– Au fost cîteva momente... cînd tatăl tău ne povestea despre măruntaie... sau cînd sora ta ne-a spus ce a făcut copilul în apa din cădiță... dar pe ansamblu au fost foarte, foarte...

– Gălăgioși? i-a sugerat Simon, rîzînd.

– Mă pregăteam să spun „drăguți".

Simon și-a strecurat mîinile pe spatele ei, masînd-o ușor.

– Ai început să vorbești ca o adevărată soție de industriaș.

– N-a fost chiar atît de rău, să știi. Și-a trecut mîna de-a lungul trupului lui, atîtîndu-l. Și sînt dispusă să trec multe cu vederea, doar pentru că ești bine dotat...

– Vorbești acum de contul meu din bancă?

Annabelle a zîmbit și și-a strecurat degetele pe sub betelia pantalonilor.

– Nu are nici o legătură, a șoptit ea, înainte ca el să-i acopere buzele cu un sărut.

În ziua următoare, Annabelle s-a întîlnit cu Lillian și Daisy, ale căror apartamente se aflau în aceeași aripă a hotelului *Rutledge*. S-au îmbrățișat, au chicotit și au țipat pînă cînd doamna Bowman a trimis o cameristă să le spună să facă liniște.

– Mi-e dor de Evie, s-a plîns Annabelle, luînd-o de braţ pe Daisy în timp ce intrau în camera de primire a apartamentului. Ce mai face?

– A avut necazuri mari cu două săptămîni în urmă, pentru că a încercat să-şi vadă tatăl, i-a răspuns oftînd Daisy. Starea lui s-a înrăutăţit şi acum este ţintuit la pat. Dar Evie a fost prinsă în timp ce încerca să se furişeze afară din casă şi acum e ţinută închisă de mătuşa Florence şi de restul familiei.

– Pentru cît timp?

– Indefinit.

– Ce oameni odioşi! a murmurat Annabelle. Aş vrea să o putem salva.

– N-ar fi distractiv? a răspuns Daisy, atrasă imediat de idee. Ar trebui să o răpim. Aducem o scară, o sprijinim de pervazul ei şi...

– Mătuşa Florence pune cîinii pe noi, a continuat Lillian. Cei doi mastiff uriaşi, care sînt lăsaţi liberi peste noapte.

– Îi adormim cu bucăţi de carne cu somnifer, şi-a continuat Daisy planul. În timp ce ei dorm...

– Mai lasă-ne cu ideile tale, a exclamat Lillian. Vreau să aflu tot despre luna de miere.

Două perechi de ochi o priveau cu interes.

– Ei bine? a întrebat Lillian. Cum a fost? E aşa dureros cum se spune?

– Haide, Annabelle, dă-ne amănunte, a rugat-o Daisy. Nu uita că am promis să ne spunem totul!

Annabelle a zîmbit, încîntată că ştia atîtea despre un lucru care pentru ele era încă un mister.

– A fost destul de neplăcut la un moment dat, a recunoscut ea. Dar Simon a fost blînd... şi atent...

Deşi nu am cu cine să-l compar, nu cred să existe un iubit mai minunat ca el.

– Ce vrei să spui? a întrebat Lillian.

Annabelle s-a îmbujorat. Ezita, încercînd să găsească cuvinte care să explice ceea ce părea acum imposibil de descris.

– Intimitatea momentului depăşeşte orice imaginaţie... la început îţi vine să mori de ruşine, apoi sînt momente cînd te simţi atît de minunat că uiţi de tine şi singurul lucru care mai contează este să fii cu el.

A urmat o scurtă tăcere în care cele două surori îi analizau cuvintele.

– Cît durează? a îndrăznit Daisy.

Annabelle a roşit şi mai tare.

– Uneori cîteva minute, alteori cîteva ore.

– Cîteva ore? au repetat în cor, uimite.

Lillian a strîmbat din nas, dezgustată.

– Dumnezeule! Pare oribil.

Annabelle a izbucnit în rîs văzîndu-i expresia.

– Nu e deloc oribil. E chiar plăcut.

Lillian a clătinat din cap.

– Va trebui să găsesc o cale prin care să-l determin pe soţul meu să termine repede. Există multe alte lucruri mai bune de făcut decît să stai în pat cu orele şi să faci *asta*.

– Pentru că a venit vorba de domnul misterios care va fi într-o bună zi soţul tău... ar trebui să începem să facem planuri pentru următoarea noastră campanie. Sezonul începe abia în ianuarie, ceea ce înseamnă că avem cîteva luni la dispoziţie să ne pregătim.

– Daisy şi cu mine avem nevoie de protecţia unui aristocrat, a spus Lillian şi a oftat. Ca să nu mai vorbim de lecţiile de etichetă. Din nefericire, Annabelle, te-ai măritat cu un om de rînd, deci nu ai influenţă în sfera socială. Am ajuns deci de unde am plecat. A adăugat, grăbită: nu am avut intenţia să te jignesc, draga mea.

– Nici o problemă, i-a răspuns Annabelle. Simon are totuşi cîţiva prieteni care fac parte din nobilime. Lordul Westcliff, de exemplu.

– Nu vreau să am de-a face cu el, a spus Lillian cu fermitate.

– De ce nu?

Lillian a ridicat o sprînceană, de parcă era surprinsă că trebuia să mai explice:

– Pentru că este cel mai nesuferit om din cîţi am cunoscut.

– Dar are un rang foarte înalt, a insistat Annabelle. Şi este cel mai bun prieten al lui Simon. Nici eu nu-l plac foarte tare, dar ne poate fi un aliat util. Se spune că are cel mai vechi titlu din Anglia. Nu există cineva cu sînge mai albastru ca al lui.

– Şi o ştie foarte bine, a spus Lillian. În ciuda discursului lui populist, se vede că-i face plăcere să facă parte din nobilime şi să aibă o armată de slujitori cărora să le poruncească.

– Mă întreb de ce nu s-a însurat pînă acum, a murmurat Daisy. În ciuda defectelor lui, trebuie să recunoaşteţi că e o adevărată „balenă".

– Cu cîtă plăcere voi privi cum va fi prins în harponul cuiva, a spus Lillian, făcîndu-le pe cele două să izbucnească în rîs.

Deşi „înalta societate" nu era de găsit în Londra în timpul lunilor călduroase, viaţa mondenă nu lipsea. Parlamentul îşi relua lucrările abia pe doisprezece august dar prezenţa domnilor era necesară, ocazional, în anumite sesiuni. În timp ce domnii mergeau la Parlament sau la club, soţiile lor mergeau la cumpărături, îşi vizitau prietenele şi scriau scrisori. Serile luau parte la baluri şi serate care se întindeau pînă la două-trei dimineaţa. Aşa arăta programul unui aristocrat şi al celor care aveau profesii considerate nobile, funcţionarii, ofiţerii de marină sau doctorii.

Spre tristeţea lui Annabelle, era evident că soţul ei nu făcea parte dintre aceştia, în ciuda averii lui şi a succesului de necontestat. Erau deci excluşi de la evenimentele selecte la care tînjea să participe. Numai atunci cînd un nobil îi era îndatorat financiar lui Simon sau era prieten apropiat de-al lui Westcliff erau invitaţi şi soţii Hunt. Annabelle era rareori vizitată de tinerele soţii de aristocraţi, care îi fuseseră cîndva prietene. Barierele sociale şi cele de clasă erau imposibil de trecut. Chiar şi soţia unui viconte care sărăcise din cauza jocurilor de noroc şi fusese nevoită să se mute într-o casă sărăcăcioasă, cu numai doi servitori, se considera în continuare superioară ei. La urma urmei, deşi avea multe defecte, soţul ei rămînea un aristocrat, în timp ce Hunt rămînea un negustor dezgustător.

Încă furioasă după primirea pe care i-o rezervase soţia vicontelui, Annabelle s-a oprit la Lillian şi Daisy, să le povestească. Amîndouă s-au arătat amuzate şi înţelegătoare.

– Ar fi trebuit să-i vedeţi salonul! a spus Annabelle, păşind în sus şi în jos prin încăpere, în timp ce cele două surori o priveau, aşezate pe canapea. Totul era acoperit de praf, covorul era plin de pete de vin, iar ea mă privea de sus şi mă compătimea pentru că am făcut o mezalianţă. Eu! Cînd toată lumea ştie că soţul ei e un beţiv nesăbuit care îşi joacă şi ultimii bani. O fi el viconte, dar nu-i ajunge lui Simon nici la degetul mic! De-abia m-am abţinut să nu i-o spun direct.

– De ce te-ai abţinut? a întrebat-o Lillian. Eu i-aş fi spus exact ce cred despre ea.

– Nu-ţi foloseşte la nimic să te certi cu asemenea oameni, s-a strîmbat Annabelle. Dacă Simon ar salva şase oameni de la înec nu ar fi privit cu aceeaşi admiraţie ca un aristocrat care stă pe mal şi se uită, fără să mişte vreun deget.

Daisy a privit-o întrebător.

– Îţi pare rău că nu te-ai măritat şi tu cu unul?

– Nu, a răspuns imediat Annabelle. Sînt însă momente cînd... cînd îmi doresc ca Simon să fi fost şi el aristocrat.

Lillian a întrebat-o, îngrijorată:

– Dacă ai putea da timpul înapoi l-ai alege pe Kendall în locul lui Hunt?

– Dumnezeule, nu! Nu regret deloc alegerea făcută. Regret însă că nu am mers la balul dat de familia Wymark. Sau la serata de la Gilbreath House. Sau la celelalte evenimente la care participă cei din înalta societate. În schimb, noi mergem la petreceri date de un alt fel de oameni.

– Ce fel de oameni? a întrebat-o Daisy.

Annabelle ezita, aşa că Lillian a răspuns în locul ei, uşor amuzată.

– Cred că Annabelle se referă la parveniţi. La oamenii vulgari care au făcut recent bani şi provin din clasele de jos. Cei ca noi, cu alte cuvinte.

– Nu! a protestat imediat Annabelle, iar cele două surori au izbucnit în rîs.

– Aşa este, draga mea, i-a spus blînd Lillian. Te-ai măritat cu cineva din lumea noastră, dar nu aparţii acestei lumi, aşa cum nici noi nu am aparţine aristocraţiei, chiar dacă am reuşi să ne măritǎm cu cîte un nobil. Adevărul este că pe mine nu m-ar interesa deloc să socializez cu familiile Wymark sau Gilbreath. Sînt anoşti şi plini de ei.

Annabelle o privea gînditoare. Vedea deodată situaţia dintr-un alt unghi.

– N-am spus niciodată că n-ar fi plicticoşi, a murmurat ea. Cred că mi-am dorit întotdeauna să urc pînă sus, pe ultima treaptă, fără să mă gîndesc dacă o să-mi placă priveliştea de acolo. Acum nu mai are sens să-mi pun asemenea probleme. Trebuie să învăţ să mă adaptez unei vieţi diferite de cea pe care am crezut că mi-o doream. Şi-a sprijinit bărbia în palme şi a adăugat: o să ştiu că am reuşit atunci cînd nu mă va mai afecta snobismul unei soţii de viconte.

Ca o ironie, soţii Hunt au fost invitaţi în aceeaşi săptămînă la balul găzduit de lordul Hardcastle, care îi era îndatorat lui Simon pentru că îl sfătuise cum să-şi investească şi să restructureze averea familie. Era un eveniment important, la care

participa multă lume. Deşi Annabelle era hotărîtă să nu-i mai pese de balurile din înalta societate, se bucura mult. Îmbrăcată într-o rochie de bal galben-pal, din satin, cu buclele prinse în panglici galbene, din mătase, Annabelle a intrat în sala de bal la braţul soţului ei. Sala de bal avea coloane albe, din marmură şi era luminată de opt candelabre. Aerul era înmiresmat de parfumul trandafirilor şi al bujorilor din aranjamentele imense. Annabelle a acceptat paharul de şampanie care i s-a oferit şi s-a îndreptat spre prietenele şi cunoştinţele ei. Aceştia erau oamenii pe care îi înţelesese întotdeauna şi pe care încercase să-i copieze: civilizaţi, manieraţi, cu care putea discuta despre muzică, artă şi literatură. Aceşti domni nu ar fi discutat niciodată politică sau afaceri în prezenţa unei doamne şi ar fi preferat să se lase împuşcaţi în loc să discute în public despre mărimea averii cuiva.

A dansat mult, cu Simon şi cu alţii, rîzînd, sporovăind relaxată şi primind complimente. Cîndva, pe la mijlocul balului, l-a văzut pe Simon de cealaltă parte a încăperii, discutînd cu cîţiva prieteni şi a simţit brusc nevoia să meargă la el. S-a scuzat şi a pornit spre el prin spatele coloanelor, dar s-a oprit auzind o discuţie:

-... Nu înţeleg de ce au trebuit să fie invitaţi, spunea o voce mînioasă. Annabelle a recunoscut-o pe o fostă prietenă, acum lady Wells-Troughton, cu care discutase amical cu cîteva minute mai devreme. Cît e de îngîmfată, cu diamantul acela vulgar pe deget şi soţul ei prost-crescut! Nu are pic de ruşine!

– Nu va fi întotdeauna la fel de infatuată, i-a răspuns prietena ei. Încă nu a înţeles că sînt invitaţi numai în casele celor care le sînt datori. Sau ale prietenilor lui Westcliff.

– Westcliff este un aliat de nădejde, a recunoscut lady Wells-Troughton. Dar nici el nu poate face mai mult de-atît. Ar trebui ca ei să aibă bunul-simţ să nu apară în locurile unde nu au ce căuta. S-a măritat cu un om de rînd aşa că pe ei ar trebui să-i frecventeze. Deşi sînt sigură că se crede mult superioară lor...

Îngreţoşată, Annabelle s-a strecurat nevăzută departe de cele două. *Ar trebui să mă lecuiesc de obiceiul de a trage cu urechea,* şi-a spus cu ironie, amintindu-şi de cuvintele Berthei Hunt, spuse la adresa ei. *Se pare că aud numai lucruri neplăcute despre mine.*

Nu o surprindeau bîrfele despre ea şi Simon, ci răutatea din glasul lor. Nu-şi dădea seama care era cauza acestei antipatii. Invidia, probabil. Annabelle avea un soţ frumos, viril şi bogat, în timp ce lady Wells-Troughton se măritase cu un nobil cu treizeci de ani mai mare ca ea.

Un domn s-a apropiat de ea. Ţinea în mîini două pahare de şampanie. Era chel şi gras, cu gîtul revărsîndu-i-se peste guler şi cravata de mătase. Annabelle l-a recunoscut imediat: era lordul Wells-Troughton, soţul femeii care o ura atît de mult. După privirile pe care i le arunca în direcţia decolteului, era clar că nu împărtăşea părerea soţiei lui, potrivit căreia nu ar fi trebuit să vină la bal.

Înclinaţia lui spre aventuri extraconjugale era bine cunoscută. O abordase pe Annabelle cu un an în urmă, oferindu-se să o ajute să depăşească dificultăţile financiare în schimbul companiei ei. Refuzul ei nu părea să-i fi diminuat interesul. Nici vestea că se măritase. Pentru aristocraţii asemeni lui, căsătoria nu era un impediment în calea unei aventuri, ci mai degrabă o încurajare. Nimic nu era mai atrăgător pentru un nobil decît tînăra soţie a altuia.

– Doamnă Hunt, a spus jovial Wells-Troughton, întinzîndu-i un pahar cu şampanie pe care ea l-a acceptat cu un zîmbet glacial. Eşti la fel de frumoasă ca un boboc de trandafir.

– Mulţumesc, domnule.

– Cui trebuie să-i atribuim strălucirea ta?

– Recentei mele căsătorii, domnule.

– Îmi amintesc bine primele zile ale căsătoriei, a rîs Wells-Troughton. Bucură-te de ele cît poţi, pentru că sînt trecătoare.

– Pentru unii, poate. Pentru alţii pot dura toată viaţa.

– Cît eşti de naivă, draga mea! l-a aruncat o privire de cunoscător, după care ochii i-au coborît din nou spre sîni. Nu vreau însă să-ţi spulber fanteziile romantice. Vor dispărea singure, cînd va veni vremea.

– Mă îndoiesc, i-a răspuns Annabelle.

– Hunt este un soţ satisfăcător, să înţeleg?

– Din toate punctele de vedere, l-a asigurat ea.

– Vino cu mine. Voi fi confidentul tău. Să găsim un colţ în care să ne retragem. Vino, ştiu eu cîteva...

– Sînt convinsă de asta, i-a răspuns Annabelle. Dar nu am nevoie de confident.

– Insist să te fur de aici, chiar şi pentru o clipă doar. Wells-Troughton i-a pus mîna pe spate. Nu fii prostuţă şi nu te împotrivi.

Ştiind că singura ei apărare era să-i ia în rîs insistenţele, Annabelle a zîmbit şi s-a îndepărtat de el, sorbind din şampanie cu o nonşalanţă studiată.

– Nu îndrăznesc să merg nicăieri, domnule. Mă tem că soţul meu e foarte gelos.

A tresărit cînd a auzit vocea lui Simon venind din spatele ei:

– Şi pe bună dreptate, se pare. Deşi vorbea încet, tonul lui ameninţător o speria pe Annabelle. L-a privit cu ochi mari, rugîndu-l să nu facă o scenă. Lordul Wells-Troughton era enervant dar inofensiv, iar Simon îi putea pune pe toţi într-o lumină ridicolă dacă exagera.

– Eşti un bărbat norocos, Hunt, i-a zîmbit cu neruşinare lordul. Ai pus mîna pe premiul cel mare.

– Aşa este. Simon îl ucidea din priviri. Şi dacă te mai apropii vreodată de ea...

– Dragul meu, l-a întrerupt Annabelle, îţi admir felul primitiv de a fi, dar hai să aşteptăm pînă după bal.

Simon nu i-a răspuns. A continuat să-l fixeze cu privirea pe Wells-Troughton pînă cînd a reuşit să atragă atenţia celor de lîngă ei.

– Stai naibii departe de soţia mea, a spus încet iar celălalt a pălit.

– Bună seara, domnule, a spus Annabelle bînd şi restul de şampanie şi întinzîndu-i paharul cu un zîmbet artificial. Mulţumesc pentru şampanie.

– Cu plăcere, doamnă Hunt, i-a răspuns Wells-Troughton şi s-a îndepărtat în grabă.

Roşie din cauza stînjenelii, Annabelle a încercat să evite privirile curioase şi a ieşit afară. Simon o urma. Ajunsă pe balcon a lăsat ca adierea blîndă să-i răcorească obrajii înfierbîntaţi.

– Ce ţi-a spus? a întrebat-o cu asprime Simon.

– Nimic important.

– Ţi-a făcut avansuri. A observat toată lumea.

– Nu înseamnă nimic. Aşa sînt ei... ştii bine că asemenea lucruri nu sînt luate niciodată în serios. Pentru ei fidelitatea este doar o prejudecată a clasei de mijloc. Iar dacă un bărbat îi face avansuri soţiei altuia, nimeni nu dă importanţă...

– Eu dau, atunci cînd este vorba de soţia mea.

– Dacă ai o asemenea atitudine războinică vom fi amîndoi ironizaţi... şi nu demonstrează deloc că ai încredere în fidelitatea mea.

– Doar ai spus că tu şi ai tăi nu credeţi în fidelitate.

– Nu sînt *ai mei*, a ripostat Annabelle, nervoasă. Nu mai sînt de cînd m-am măritat cu tine, în orice caz! Nu mai ştiu cui îi aparţin acum: nici acelei lumi dar nici lumii tale!

Expresia lui nu s-a schimbat dar Annabelle a simţit că îl rănise. A oftat şi s-a frecat pe frunte:

– Simon, nu am vrut să spun că...

– Nu-i nimic, i-a răspuns el. Hai să mergem înapoi.

– Dar vreau să-ţi explic...

– Nu trebuie să-mi explici nimic.

– Simon...

El a condus-o înapoi în sala de bal. Annabelle îşi dorea din toată inima să-şi fi putut retrage cuvintele, spuse la mînie.

CAPITOLUL 24

Aşa cum se temuse Annabelle, acuzaţiile făcute la bal au creat o prăpastie între ea şi soţul ei. Voia să-şi ceară scuze şi să-i explice că nu-l învinuia pentru nimic, că nu regreta că se căsătorise cu el, dar toate eforturile ei erau respinse cu fermitate. Simon, altădată dispus să discute cu ea despre orice, trăsese linie asupra acestui subiect. Fără să vrea, ea îl rănise iar reacţia lui îi trăda sentimentul de vinovăţie pentru că o smulsese din înalta societate, acolo unde îşi dorise mereu să fie.

Spre uşurarea lui Annabelle, relaţia lor a revenit curînd la normal, cu schimburi de replici jucăuşe şi provocatoare. Cu toate astea, însă, ea simţea că lucrurile nu mai stăteau la fel între ei. Erau momente cînd îl simţea pe Simon în gardă, conştient de puterea ei de a-l răni. I se părea că Simon păstra o distanţă între ei, cu toate astea însă o ajuta şi o sprijinea de cîte ori avea nevoie... lucru dovedit şi în noaptea în care necazurile au venit de unde se aştepta mai puţin.

Simon venise acasă neobişnuit de tîrziu. Fusese la *Consolidated Locomotive* toată ziua. Mirosea a cărbune şi voia să-şi schimbe rapid hainele.

– Ce-ai făcut? a exclamat Annabelle, alarmată şi totodată amuzată de felul în care arăta.

– M-am plimbat prin fabrică, i-a răspuns Simon scoţîndu-şi haina şi cămaşa de îndată ce au păşit pragul dormitorului.

Annabelle l-a privit sceptică.

– Ai făcut mai mult decît să te plimbi doar. Ce e cu petele astea pe hainele tale? Arăţi de parcă ai fi încercat să construieşti o locomotivă de unul singur.

– Au existat momente cînd am cerut şi ajutorul altcuiva. Simon şi-a aruncat cămaşa pe jos. Părea extrem de bine dispus. Activitatea fizică îi făcea plăcere, mai ales atunci cînd implica şi unele riscuri.

Annabelle s-a încruntat şi s-a ridicat să-i pregătească baia. Cînd s-a întors şi-a găsit soţul aproape complet dezbrăcat. Pe picior avea o rană de mărimea unui pumn, iar la încheietură o zgîrietură adîncă.

– Eşti rănit! Ce s-a întîmplat?

Simon părea uimit de îngrijorarea ei şi de felul în care reacţiona.

– Nu e nimic grav, a spus prinzînd-o de încheietură.

Annabelle i-a dat mîna deoparte şi s-a aşezat în genunchi să-i cerceteze rana de la picior.

– Cum s-a întîmplat? l-a întrebat atingîndu-l uşor cu vîrful degetelor. S-a întîmplat la turnătorie, nu-i

aşa? Simon Hunt, nu vreau să mai aud că te duci acolo! Să stai departe de locul acela! De toate boilerele şi macaralele acelea! Data viitoare parcă văd că vii opărit sau strivit...

– Annabelle... A prins-o de braţe şi a ridicat-o. Nu pot vorbi cu tine cînd stai aşa, îngenunchiată în faţa mea. Nu coerent, în orice caz... S-a întrerupt cînd i-a văzut expresia. Eşti supărată, nu-i aşa?

– Ce soţie n-ar fi, văzîndu-şi soţul în asemenea stare?

– Nu crezi că reacţionezi exagerat pentru o zgîrietură şi o arsură?

– Mai întîi spune-mi cum s-a întîmplat, apoi vedem dacă am reacţionat exagerat.

– Patru bărbaţi încercau să scoată o placă de metal dintr-un cuptor, cu ajutorul unor cleşti mari. Trebuiau să o aşeze deasupra unui cadru şi să o preseze. Placa s-a dovedit mai grea decît se aşteptau. Cînd am văzut că erau cît pe ce să o scape am apucat un cleşte şi le-am sărit în ajutor.

– De ce nu i-ai lăsat pe ceilalţi muncitori să o facă?

– Eram cel mai aproape de cuptor. Simon a ridicat din umeri. M-am lovit de cadru cînd am vrut să lăsăm placa în jos şi m-am ars pentru că m-a atins cleştele încins al unuia dintre muncitori, dar nu e nici o problemă. Mă vindec repede.

– Aha, şi asta a fost tot? l-a întrebat Annabelle. Ţi-ai suflecat mînecile şi ai ridicat cîteva sute de kilograme? Cîtă prostie din partea mea să mă îngrijorez!

Simon a sărutat-o pe obraz.

– Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine.

– Cineva trebuie să-şi facă. Annabelle era conştientă de puterea pe care o emana trupul lui, atît de aproape de al ei. Dar Simon nu era nici invulnerabil nici indestructibil. Era un simplu om iar siguranţa lui era nespus de importantă pentru ea. Annabelle s-a desprins de lîngă el şi s-a dus să verifice apa din cadă. I-a spus, peste umăr: miroşi a tren.

– Dar am coş de tiraj mare, i-a răspuns el, venind după.ea.

– Nu încerca să fii amuzant, a ripostat Annabelle. Sînt supărată pe tine.

– De ce? a şoptit Simon, ajungînd-o din urmă. Pentru că am fost rănit? Părţile din corp care te interesează pe tine sînt întregi, crede-mă. A sărutat-o pe gît.

Annabelle a rămas rigidă în îmbrăţişarea lui.

– Nu-mi pasă! N-ai decît să te arunci cu capul înainte în metalul topit şi...

Degetele lui îi căutau rotunjimea sînilor, ţinuţi strîns în corset:

– Dumnezeule, ce ai pe sub rochie?

– Corsetul meu cel nou. E importat din New York. Este mai gros şi a fost presat pe o formă metalică. Dă mai multă fermitate decît cele obişnuite.

– Nu-mi place. Nu-ţi simt sînii.

– Nici nu trebuie, a spus Annabelle, în timp ce el o strîngea uşor, experimental. Simon, baia ta...

– Ce idiot a inventat corsetul? a întrebat el, dîndu-i drumul.

– Un englez, bineînţeles.

– Eram sigur. De ce ţii neapărat să-l porţi?

– Pentru că toată lumea poartă, iar dacă nu l-aş purta talia mea ar fi imensă în comparaţie cu a celorlalte.

– Vanitate, numele tău este femeie, a citat el, dezbrăcîndu-se complet.

– Iar bărbaţii poartă cravate pentru că sînt extrem de confortabile... a spus Annabelle, privindu-şi soţul cum intra în cadă.

– Eu port cravată pentru că altfel aş fi considerat şi mai necivilizat decît sînt, oricum. S-a lăsat în jos cu grijă, cada nefiind potrivită pentru un bărbat de dimensiunile lui, şi a oftat de plăcere cînd apa fierbinte i-a trecut de talie.

Annabelle a venit lîngă el şi şi-a trecut mîna prin părul lui des.

– Ce ştiu ei! Stai, nu băga braţul în apă. Te ajut eu să te speli.

Tăcerea din cameră era tulburată doar de clipocitul apei şi de sunetele scoase de respiraţia lor. Annabelle l-a săpunit pe piept, amintindu-şi de senzaţia pe care o avea atunci cînd acesta îi atingea sînii.

– Simon, a şoptit ea.

El o privea în ochi. I-a acoperit mîna cu mîna lui.

– Da?

– Dacă ţi se întîmplă ceva, eu... A făcut o pauză, auzind bătăi puternice în uşă. Hmm, cine poate fi?

Simon era şi el deranjat.

– Ai trimis după ceva?

Annabelle a clătinat din cap şi s-a ridicat în picioare. A întins mîna după un prosop, să se şteargă pe mîini.

– Ignoră-l.

Bătăile în uşă erau tot mai insistente.

– Se pare că vizitatorul nostru nu vrea să renunţe. Trebuie să văd cine este.

A ieşit din cameră, închizînd uşor uşa şi lăsîndu-l pe Simon să-şi termine baia în linişte. A deschis uşa:

– Jeremy! Plăcerea pe care i-o făcea vizita lui neaşteptată s-a risipit repede atunci cînd i-a văzut expresia. Era palid, cu buzele strînse, fără haină şi pălărie şi cu părul în dezordine. S-a întîmplat ceva? l-a întrebat ea făcîndu-i semn să intre.

– Se poate spune şi aşa.

Îl privea îngrijorată.

– Spune-mi ce s-a întîmplat.

– Adevărul este că... A făcut o pauză, de parcă nici lui nu-i venea să creadă ce urma să spună.

– Care? l-a întrebat iar Annabelle.

– Adevărul e că mama a înjunghiat pe cineva.

– E cea mai proastă glumă pe care am auzit-o, Jeremy.

– Nu e o glumă! Aş vrea să fie.

– Pe cine se presupune că ar fi înjunghiat?

– Pe lordul Hodgeham. Unul din vechii prieteni ai tatei. Ţi-l aminteşti?

Annabelle a pălit brusc, oripilată.

– Da, a şoptit. Mi-l amintesc.

– Se pare că a venit la noi în seara asta, în timp ce eu lipseam. Eu m-am întors mai devreme. Cînd am trecut pragul am văzut sînge pe podea.

Annabelle clătina uşor din cap, încercînd să înţeleagă.

– Am urmat dîra de sînge pînă în salon, a continuat Jeremy. Bucătăreasa era isterică, lacheul se străduia să cureţe o pată de sînge de pe covor, în timp ce mama era ca o statuie. Nu scotea nici un cuvînt. Pe masă era o foarfecă pătată de sînge, foarfeca pe care o foloseşte mama la cusut. Din cîte am aflat de la servitori, Hodgeham era în salon cu mama, i-au auzit certîndu-se, după care Hodgeham a ieşit clătinîndu-se, cu mîinile încleştate la piept.

Gîndurile lui Annabelle rătăceau nebuneşte. Şi ea şi Philippa îi ascunseseră lui Jeremy adevărul. Din cîte ştia ea, Jeremy nu aflase de vizitele pe care le făcea Hodgeham. Ar fi fost distrus dacă ar fi aflat că şcoala lui fusese plătită din banii lui Hodgeham în schimbul a... Nu, Jeremy nu trebuia să afle. Trebuia să inventeze o explicaţie. Mai tîrziu. Acum, cel mai important era să o protejeze pe Philippa.

– Unde e Hodgeham acum? a întrebat Annabelle. Cît de grav este rănit?

– Nu am idee. Se pare că a ieşit pe uşa din spate, unde îl aştepta trăsura, iar servitorul lui l-a luat imediat de acolo. Nu ştiu unde l-a înjunghiat mama, nici de cîte ori sau care e motivul. Nu vrea să spună nimic – se uită la mine de parcă nici nu-şi mai aminteşte cum o cheamă.

– Unde e acum? Ai lăsat-o singură acasă?

– I-am spus lacheului să o supravegheze şi să nu o lase să... Jeremy s-a întrerupt, privind peste umărul lui Annabelle. Bună seara, domnule Hunt. Îmi pare rău de deranj, dar am venit pentru că...

– Am auzit. Vocea ta răzbătea pînă în camera cealaltă. Calm, Simon îşi îndesa o cămaşă curată în pantaloni, privindu-l atent pe Jeremy.

Annabelle s-a întors spre el şi a îngheţat. Uneori uita cît de mult o intimida Simon, dar acum ochii îi erau nemiloşi, complet goliţi de expresie. Părea un ucigaş plătit.

– Ce căuta Hodgeham acasă la noi la ora aceea? se întreba Jeremy cu voce tare. Şi de ce naiba l-a primit mama? Ce a putut să o provoace astfel? Probabil a spus ceva despre tata... sau i-a făcut avansuri, nenorocitul.

Annabelle a deschis gura să spună ceva, dar Simon i-a făcut semn să tacă. S-a întors spre Jeremy şi i-a spus cu voce stăpînită:

– Jeremy, du-te la grajdul din spatele hotelului şi spune-le să înhame caii la trăsură. Şi să-mi înşeueze calul. După asta, du-te acasă, strînge toate covoarele şi hainele pătate de sînge şi du-le la fabrica mea de locomotive. Spune-i şefului de acolo numele meu şi nu îţi va pune întrebări. Acolo e un cuptor...

– Da, a spus Jeremy, înţelegînd imediat. Ard totul.

Simon a dat scurt din cap iar băiatul a ieşit pe uşă fără să mai scoată vreun cuvînt.

Annabelle i-a spus soţului ei:

– Simon... vreau să merg la mama...

– Poţi să te duci cu Jeremy.

– Cum rămîne cu Hodgeham?

– Îl găsesc eu, i-a răspuns hotărît Simon. Roagă-te ca rana să fie superficială. Dacă moare o să ne fie al naibii de greu să acoperim toate urmele.

– Credeam că am scăpat de Hodgeham, o dată pentru totdeauna. Nu mi-am imaginat că va îndrăzni să o mai deranjeze pe mama după ce m-am măritat cu tine. Se pare că nimic nu-l poate opri.

A prins-o de umeri şi i-a spus cu o blîndeţe aproape înfricoşătoare:

– Îl opresc eu. Poţi fi sigură de asta.

Ea l-a privit îngrijorată.

– Ce ai de gînd să...

– Vorbim mai tîrziu. Acum du-te şi ia-ţi pelerina.

– Da, Simon, i-a răspuns ea şi s-a dus grăbită spre dulap.

Cînd Annabelle şi Jeremy au ajuns, au găsit-o pe Philippa stînd pe scară, cu un pahar în mînă. Părea un copil speriat, iar lui Annabelle i s-a frînt inima văzînd-o cum stătea cu capul plecat.

– Mamă, a şoptit ea, aşezîndu-se lîngă ea, pe o treaptă. Ajutat de servitor, Jeremy a rulat covorul din salon şi l-a dus la trăsură. Deşi foarte îngrijorată, Annabelle a remarcat că se descurca bine pentru un băiat de paisprezece ani.

Philippa a ridicat capul şi a privit-o pe Annabelle.

– Îmi pare atît de rău.

– Nu trebuie...

– Cînd credeam că totul s-a aranjat în sfîrşit, a venit Hodgeham... mi-a spus că voia să continue să mă viziteze şi dacă nu eram de acord, avea să spună oricui despre aranjamentul nostru. Mi-a spus că asta ne-ar fi distrus pe toţi şi ne-ar fi expus oprobiului public. Am plîns, l-am implorat, dar el rîdea. Cînd a pus mîna pe mine n-am mai putut suporta. Am văzut foarfeca, am luat-o şi... am încercat să-l omor. Sper că am reuşit. Nu-mi mai pasă ce se va întîmpla cu mine...

– Taci, mamă, a murmurat Annabelle, luînd-o pe după umeri. Nimeni nu te poate învinui pentru ce ai făcut. Hodgeham era un monstru...

– Era? a întrebat Philippa. Asta înseamnă că e mort?

– Nu ştiu. Totul va fi bine. Jeremy şi cu mine sîntem aici, iar Simon nu va permite să ţi se întîmple ceva.

– Mamă! a strigat Jeremy. Ştii unde e foarfeca? Pusese întrebarea cu detaşare, de parcă ar fi avut nevoie de ea ca să taie sfoara unui pachet.

– Cred că a luat-o bucătăreasa, i-a răspuns Philippa. Ca s-o cureţe.

– Bine, o iau de la ea. Şi uită-te cu atenţie la hainele tale. Orice e pătat chiar şi cu un singur strop trebuie să dispară.

– Da, dragă.

Ascultîndu-i, ai fi zis că era o discuţie obişnuită de joi seara. Nu ai fi zis că încercau să distrugă dovezile unei crime. Şi cînd te gîndeşti că se considera superioară familiei lui Simon, şi-a spus Annabelle.

Două ore mai tîrziu, Philippa era în pat iar Simon şi Jeremy sosiseră la diferenţă de cîteva minute unul de celălalt. Discutau în holul de la intrare. În timp ce cobora treptele, Annabelle l-a văzut pe Simon îmbrăţişîndu-l rapid pe Jeremy şi răvăşindu-i în glumă părul şi aşa în neorînduială. Gestul patern a părut să-i redea încrederea lui Jeremy, care i-a zîmbit.

Annabelle era uimită că Jeremy îl acceptase cu atîta uşurinţă pe Simon. Se aşteptase ca el să se revolte împotriva autorităţii lui Simon, în schimb între ei se stabilise imediat o legătură, deşi lui Jeremy nu-i puteai cuceri prea uşor încrederea. Nu se gîndise pînă atunci cît de uşurat trebuia să se fi simţit Jeremy pentru că avea un umăr puternic pe care să se sprijine, care să-i ofere soluţii la problemele de care nu se putea ocupa singur, din cauză că era prea tînăr.

Annabelle a coborît restul de trepte şi a întrebat:

– L-ai găsit pe Hodgeham? Cum...?

– Da, l-am găsit. I-a aşezat pelerina pe umeri. Vino, îţi povestesc totul pe drum.

Annabelle s-a întors spre fratele ei:

– E în regulă dacă plecăm?

– Am situaţia sub control, i-a răspuns încrezător băiatul.

Amuzat, Simon a prins-o pe după talie pe Annabelle.

– Să mergem, i-a şoptit.

Cînd au ajuns în trăsură, Annabelle l-a asaltat pe Simon cu întrebări, pînă cînd acesta i-a acoperit gura cu mîna.

– Îţi spun dacă promiţi să taci cîteva minute. Ea a dat din cap afirmativ iar el s-a aplecat spre ea, înlocuind mîna cu buzele. După ce i-a furat un sărut, s-a sprijinit de spătar, devenind serios. L-am găsit pe Hodgeham la el acasă. Doctorul familiei era acolo şi îl îngrijea. Am făcut bine că m-am dus, pentru că trimisese deja după un poliţist. Îl aştepta să apară.

– Cum ai convins servitorii să-ţi dea drumul înăuntru?

– Am dat buzna înăuntru şi am cerut să fiu dus imediat la Hodgeham. În casă domnea confuzia şi nimeni nu a îndrăznit să mă refuze. Cînd am ajuns în dormitor, doctorul îi cosea rana. Chiar dacă nu m-ar fi condus un servitor aş fi nimerit încăperea, după urletele care se auzeau venind dintr-acolo.

– E bine, a spus mulţumită Annabelle. Oricît ar fi suferit Hodgeham tot nu e de ajuns, după părerea mea. Rana era gravă? Ce a spus cînd te-a văzut?

– Era o rană superficială, la umăr. Iar cuvintele lui nu merită repetate. După ce l-am lăsat să bată cîmpii un timp i-am spus doctorului că vreau să discut cu Hodgeham în particular. I-am spus că îmi părea rău că avea probleme cu stomacul. Cuvintele mele l-au descumpănit, dar i-am explicat imediat că asta trebuia să le spună rudelor şi prietenilor. În nici un caz nu trebuiau să afle că fusese înjunghiat.

– Şi dacă nu te asculta?

– I-am spus că altfel îl sacrific ca pe un porc, de Crăciun. Iar dacă aud cel mai neînsemnat zvon legat de reputaţia mamei sau a familiei tale nu mai rămîne nimic din el pentru o înmormîntare decentă.

Cînd am terminat cu el, lui Hodgeham îi era frică şi să respire. Nu se va mai apropia de mama ta, crede-mă. Pe doctor l-am recompensat şi l-am convins să-şi şteargă această întîmplare din minte. Aş fi plecat imediat dar a trebuit să-l aştept pe poliţist.

– Lui ce i-ai spus?

– I-am spus că se făcuse o greşeală şi că nu mai era nevoie de el. Pentru deranjul lui, i-am spus să se ducă după serviciu la cîrciuma *Brown Bear* şi să comande oricîtă bere vrea, pe cheltuiala mea.

– Îţi mulţumesc, Doamne! Annabelle a răsuflat uşurată. Cum rămîne cu Jeremy? Ce-o să-i spunem?

– Nu e nevoie să afle adevărul, n-ar face altceva decît să-l rănească. Îi putem spune că Philippa a reacţionat exagerat la avansurile lui Hodgeham şi că a uitat de ea, pentru o clipă. Am o propunere la care aş vrea să te gîndeşti bine, a adăugat el mîngîindu-i bărbia.

Annabelle l-a privit cu suspiciune.

– Da?

– Cred că ar fi mai bine ca Philippa să se distanţeze pentru o vreme de Londra şi de Hodgeham.

– Şi unde s-ar putea duce?

– Le poate însoţi pe mama şi pe sora mea pe continent. Ele pleacă peste cîteva zile...

– E cea mai proastă idee din cîte există, a exclamat Annabelle. Vreau să o ştiu aici, să o pot supraveghea, împreună cu Jeremy. Şi sînt

convinsă că nici mamei şi nici surorii tale nu le va face mare plăcere...

– Poate să meargă şi Jeremy cu ele. Mai e destul timp pînă să înceapă şcoala şi va fi escorta perfectă pentru toate trei.

– Bietul de el... Annabelle încerca să şi-l imagineze însoţindu-le pe cele trei femei prin Europa. Nu i-aş dori o asemenea soartă nici celui mai crunt duşman.

Simon a zîmbit:

– Cu ocazia asta va învăţa destule lucruri despre femei.

– Şi niciunul din ele nu va fi prea plăcut. Chiar crezi că e necesar ca mama să părăsească Londra? Hodgeham mai reprezintă un pericol?

– Nu. Ţi-am spus că nu va mai îndrăzni să se apropie de Philippa. Dar dacă vor fi probleme, totuşi, aş prefera să mă ocup de ele fără ca ea să fie prin preajmă. Iar Jeremy îmi spunea că Philippa nu pare deloc în apele ei, ceea ce e de înţeles. Cîteva săptămîni de plimbare ar trebui să o facă să se simtă mai bine.

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît Annabelle trebuia să recunoască: era o idee bună. Trecuse mult timp de cînd Philippa nu mai avusese parte de o vacanţă, iar dacă o însoţea şi Jeremy probabil că ar fi tolerat cu mai multă uşurinţă compania rudelor ei prin alianţă.

– Îmi ceri părerea sau ai decis deja?

Simon i-a cercetat chipul.

– Care dintre variante te poate determina să accepţi? A rîs, văzîndu-i expresia. Ei bine... îţi cer părerea.

Annabelle a zîmbit şi s-a cuibărit lîngă el.

– Dacă Jeremy e de acord, sînt şi eu.

CAPITOLUL 25

Annabelle nu l-a întrebat pe Simon cum au reacţionat Bertha şi Meredith Hunt la vestea că urmau să aibă tovarăşi de călătorie, pentru simplul motiv că nu era curioasă să afle răspunsul. Conta doar că Philippa era departe de Londra şi de ceea ce îi amintea de Hodgeham. Annabelle spera că la întoarcere mama ei avea să fie gata pentru un nou început. Călătoria îl bucurase chiar şi pe Jeremy, care era curios să vadă şi alte locuri înainte de a reîncepe şcoala.

Pentru că mai erau doar cîteva zile pînă la plecare, Annabelle s-a preocupat îndeaproape de bagajele mamei şi fratelui ei, încercînd să le anticipeze nevoile.

– Călătoriile în străinătate pot fi uneori neplăcute, îi spunea ea lui Simon, îndesînd într-un săculeţ din piele cutii de ceai şi biscuiţi. O grămadă de cutii erau aşezate lîngă pat, iar ea sorta diverse lucruri, aşezîndu-le în diferite grămezi. Împachetase deja două perne, cîteva cearceafuri, cărţi şi provizii. Chiar şi mîncarea e diferită pe continent.

– Da, i-a răspuns grav Simon. Are gust, spre deosebire de a noastră.

– Iar clima poate fi cam ciudată.

– Cer senin şi soare? Trebuie evitate cu orice preţ.

– Sunt sigură că ai şi altceva mai bun de făcut în loc să mă priveşti deschizînd cutii.

– Nu, atîta vreme cît faci asta în dormitor.

Annabelle şi-a îndreptat spatele şi şi-a încrucişat braţele la piept.

– Mă tem că va trebui să-ţi controlezi dorinţele. Poate că nu ai observat, dar luna de miere s-a încheiat.

– Se încheie atunci cînd spun eu, i-a spus Simon, întinzînd mîna spre ea. I-a strivit buzele cu un sărut dominator şi a aruncat-o în pat. Ceea ce înseamnă că nu ai nici o şansă.

Chicotind, Annabelle a protestat:

– Nu am terminat de împachetat. Simon...

– Ţi-am spus pînă acum că pot să-ţi desfac nasturii cu dinţii?

Annabelle a fremătat cînd el şi-a coborît capul spre corsetul ei.

– E şi asta o iscusinţă. Deşi nu e foarte practică.

– Se dovedeşte utilă în anumite situaţii. Să-ţi arăt...

Annabelle a uitat cu totul de bagaje în ziua aceea.

Cîteva zile mai tîrziu, Annabelle stătea în pragul casei părinteşti şi îşi lua rămas-bun de la mama şi fratele ei care plecau spre Dover, acolo unde urmau să se întîlnească cu doamna şi domnişoara Hunt.

Simon era cu ea şi o ţinea pe după umeri în timp ce trăsura se îndepărta, ieşind în drumul principal. Annabelle le făcea cu mîna, întrebîndu-se cum aveau să se descurce fără ea.

– E mai bine aşa, i-a spus Simon închizînd uşa în urma lor.

– Pentru ei sau pentru noi?

– Pentru toate părţile implicate. Zîmbind, a întors-o cu faţa spre el. Aceste cîteva săptămîni vor trece foarte repede. Între timp, tu vei fi foarte ocupată, doamnă Hunt. Chiar în dimineaţa asta ne întîlnim cu arhitectul să discutăm planurile casei, după care va trebui să alegem unul dintre cele două terenuri pe care ni le-a găsit agentul nostru în Mayfair.

– Slavă Domnului! Începusem să cred că nu vom mai pleca niciodată de la *Rutledge*. Nu că nu mi-ar place acolo, dar orice femeie visează să aibă casa ei şi... A făcut o pauză, pentru că el se juca cu părul ei. Să nu-mi scoţi acele de păr, Simon, l-a avertizat ea. Durează o veşnicie să-l ridic şi... A oftat şi s-a încruntat, simţind cocul desfăcîndu-i-se şi auzind zgomotul făcut de acele care căzeau pe podea.

– Nu mă pot abţine. Ai un păr atît de frumos! Şi-a lipit obrazul de o şuviţă mătăsoasă. Şi moale. Miroase a flori. Ce faci de miroase aşa frumos?

– E săpunul, i-a răspuns Annabelle. Cel fabricat în fabricile Bowman. Mi l-a dat Daisy. Tatăl ei îi trimite lăzi întregi de la New York.

– Mmm! Nu-i de mirare că e milionar! Toate femeile ar trebui să miroasă aşa. Şi pe unde îl mai foloseşti?

– Te-aş invita să afli dar trebuie să ne întîlnim cu arhitectul. Ai uitat?

– Poate să aştepte.

– Şi tu la fel, i-a spus Annabelle, serioasă, deşi abia se abţinea să nu izbucnească în rîs. Dumnezeule, Simon, te porţi de parcă nu m-aş strădui să te mulţumesc, de parcă ai fi privat de...

El i-a acoperit gura cu un sărut fierbinte, alungîndu-i din minte orice gînd raţional. A lipit-o de peretele holului de la intrare şi a început să o sărute uşor pe gît, murmurîndu-i lucruri care au şocat-o, cu simplitatea unui bărbat a cărui pasiune nu cunoştea limite.

– Nu mă pot controla cînd e vorba de tine. În fiecare minut în care nu sînt lîngă tine mă gîndesc doar că vreau să fiu înlăuntrul tău. Urăsc tot ce mă separă de tine.

A tras cu putere de partea din spate a rochiei ei, făcînd ca nasturii din fildeş să cedeze, zburînd peste tot, în bucăţi mici. Simon i-a tras mînecile şi a călcat-o intenţionat pe poalele rochiei, făcînd-o să cadă la pămînt. A tras-o lîngă el, a apucat-o de încheietură şi i-a ghidat mîna spre erecţia lui. Annabelle a oftat adînc şi a închis ochii cînd degetele ei l-au atins.

– Vreau să te aud ţipînd în braţele mele, i-a şoptit el. Vreau să te ating peste tot, cît de adînc pot... S-a oprit şi i-a sărutat buzele, ca şi cînd gustul lor era un stimulent exotic care îl aducea în pragul nebuniei.

Annabelle şi-a dat seama ca prin vis că el căuta cu frenezie ceva în buzunar, după care a simţit

corsetul cedînd... îi tăiase şireturile cu cuţitul, şi-a dat ea seama.

Tremurînd, Annabelle a înţeles că urmau să facă dragoste chiar acolo, la intrarea în casă. S-a dat un pas înapoi. Chiar şi în momentele de plăcere maximă Simon nu păruse să-şi piardă complet controlul şi îşi înfrînase pasiunea. Ea nu se mai temuse că el ar fi putut să fie şi altcumva decît tandru... pînă atunci. Părea de-a dreptul sălbatic. Inima ei a început să bată cu putere. Şi-a umezit buzele uscate. Mişcarea nervoasă a limbii i-a atras atenţia lui Simon, care îi privea intens buzele.

– Dormitorul meu... a reuşit ea să spună şi s-a îndreptat spre scară. Simon a ajuns-o după primele trepte, a luat-o pe sus şi a urcat cu ea în braţe, cu o uşurinţă aproape înfricoşătoare.

A dus-o în dormitor şi a aşezat-o pe pat. S-a dezbrăcat repede, aruncîndu-şi hainele pe jos, şi s-a aşezat deasupra ei. Ea şi-a deschis larg braţele să-l primească, iar picioarele i s-au desfăcut la prima lui atingere. Simon a pătruns-o iar ea s-a arcuit, gemînd. A devenit mai blînd, de parcă fiecare părticică a corpului lui era menită să-i facă plăcere. Părul de pe pieptul lui îi atingea uşor sfîrcurile, aroma şi gustul pielii ei îl înnebuneau.

Copleşită de noua intimitate, Annabelle a simţit că-i dau lacrimile. Simon a alinat-o cu şoapte dulci în timp ce o pătrundea şi mai adînc. Gura lui îi absorbea răsuflările sacadate, în timp ce ea îl ruga fără cuvinte să o elibereze. În final el a încetinit ritmul, aducînd-o la orgasmul uimitor de intens.

Cîteva minute mai tîrziu, Annabelle stătea deasupra lui, cu obrazul lipit de umărul lui,

încercînd să-şi lămurească sentimentele. Nu mai simţise niciodată o asemenea plăcere. Mai simţise însă şi altceva... ceva nou, o culme care răzbătea dincolo de ce simţiseră... un sentiment... o dorinţă chinuitoare... ceva fără nume. Annabelle a închis ochii, cufundîndu-se în apropierea dintre trupurile lor, în timp ce promisiunea evazivă plutea prin aer, ca un spirit binevoitor.

Annabelle voia să ştie cum arăta proiectul care cerea atîta atenţie din partea soţului ei, aşa că l-a rugat pe Simon să o ducă în vizită la fabrica de locomotive. A fost refuzată de cîteva ori, Simon folosind diverse tactici pentru a o ţine departe. Dîndu-şi seama că nu voia să o ducă acolo, pentru un motiv sau altul, ea a devenit tot mai hotărîtă.

– Doar o vizită scurtă, a insistat Annabelle într-una din seri. Vreau doar să arunc o privire. Nu ating nimic. Chiar nu am voie să văd locomotivele după ce te-am auzit vorbind despre ele de atîtea ori?

– E prea periculos, i-a răspuns sec Simon. O femeie nu are ce căuta într-un loc în care sînt utilaje grele şi cuve cu tone de metal topit.

– Dar mi-ai spus mereu cît e de sigur, că nu am nici un motiv de îngrijorare cînd mergi acolo... iar acum spui că e periculos?

Dîndu-şi seama că făcuse o greşeală tactică, Simon a spus:

– Ceea ce e sigur pentru mine nu e neapărat sigur şi pentru tine.

– De ce?

– Pentru că eşti femeie.

Annabelle fumega de furie.

– Îţi răspund imediat, a murmurat ea, numai să mă liniştesc şi să nu-ţi arunc în cap cu primul obiect care îmi cade în mînă.

Simon se învîrtea nervos prin salon. S-a oprit în faţa scaunului şi s-a aplecat spre ea:

– Cînd intri în topitorie e ca şi cum ai trece pragul iadului. Locul e cît de sigur poate să fie, dar chiar şi aşa e mult zgomot, e multă mizerie. Şi da – oricînd poţi fi în pericol, iar tu... S-a oprit, trecîndu-şi mîna prin păr şi ferindu-şi privirea, ca şi cum i-ar fi fost deodată greu să se uite în ochii ei. A continuat, cu un efort: eşti prea importantă pentru mine ca să te pun vreodată în pericol. Este responsabilitatea mea să te protejez.

Annabelle a făcut ochii mari. Îi făcea plăcere să afle că era importantă pentru el. L-a privit cu atenţie:

– Sînt fericită că vrei să mă protejezi, dar nu vreau să mă aşezi într-un turn de fildeş. Vreau să ştiu mai multe despre ce faci în orele în care eşti departe de mine. Vreau să văd locurile care sînt importante pentru tine. Te rog.

Simon a tăcut cîteva clipe. I-a răspuns supărat:

– Bine. Înţeleg că altfel nu voi avea linişte cu tine. Mergem mîine. Dar să nu dai vina pe mine dacă vei fi dezamăgită. Eu ţi-am spus la ce trebuie să te aştepţi.

– Mulţumesc, i-a răspuns Annabelle fericită, zîmbindu-i larg.

– Din fericire, Westcliff va vizita mîine turnătoria. Va fi o ocazie să vă cunoaşteţi mai bine.

– Ce bine! a încercat Annabelle să pară încîntată de veste. Nu-l iertase încă pe Westcliff pentru remarcile tăioase la adresa ei şi pentru că spusese că avea să-i distrugă viaţa lui Simon dacă se căsătorea cu el. Dar Simon greşea dacă credea că o va descuraja perspectiva de a se afla în compania înfumuratului lui prieten. Păstrîndu-şi zîmbetul întipărit pe chip, Annabelle s-a gîndit toată seara aceea cît de bine ar fi fost dacă soţia ar fi putut să-i aleagă prietenii soţului ei.

A doua zi dimineaţă Simon a dus-o pe Annabelle la *Consolidated Locomotives*. Din şirurile de clădiri cavernoase răsăreau zeci de coşuri care aruncau nori groşi de fum. Fabrica era mult mai mare faţă de ce se aşteptase Annabelle, adăpostind echipamente uriaşe care au lăsat-o fără cuvinte. Primul loc vizitat a fost atelierul de asamblare unde nouă locomotive erau în diferite stadii de producţie. Ţelul companiei era acela de a produce cincisprezece locomotive în primul an şi un număr dublu în cel de-al doilea. Cînd a aflat că acolo se cheltuia, în medie, cîte un milion de lire pe săptămînă, Annabelle şi-a privit soţul cu gura căscată:

– Dumnezeule! a spus ea slab. Cît de bogat eşti?

Simon a zîmbit şi s-a aplecat să-i şoptească la ureche:

– Suficient de bogat ca să-ţi iau ghete, oricînd ai nevoie.

După aceea au mers în atelierul de proiectare, unde schiţele pieselor erau atent examinate şi se construiau prototipuri din lemn, conform speci-

ficaţiilor. Mai tîrziu, i-a explicat Simon, prototipurile aveau să fie folosite drept forme în care se turna metalul topit. Fascinată, Annabelle i-a pus o mulţime de întrebări despre cofrare, despre cum funcţionau maşinile şi despre metalul răcit rapid, care era mai dur decît cel răcit lent.

În ciuda opoziţiei iniţiale, lui Simon părea să-i facă plăcere să o conducă prin toate clădirile, zîmbind din cînd în cînd, văzînd-o cît era de absorbită. În turnătorie Annabelle a descoperit că el nu exagerase cu nimic descrierea: era ca în iad. Nu era vorba de felul în care erau trataţi muncitorii şi nici de ateliere, care păreau bine organizate. Era chiar natura muncii, un amestec năucitor de aburi şi zgomote asurzitoare. Turnătorii se mişcau prin labirintul de foc şi oţel, printre macarale imense şi cazane, făcînd loc, din cînd în cînd, unor discuri imense de metal care treceau pe lîngă ei. Annabelle era conştientă de privirile curioase care i se aruncau ici-colo, dar în marea lor majoritate muncitorii erau prea concentraţi ca să-i dea atenţie.

Ameţită de zgomotele puternice produse de metalul care trebuia îndoit, de şuieratul maşinilor cu abur şi de ecourile ciocanului uriaş mînuit de şase oameni, Annabelle s-a clătinat uşor. A simţit imediat braţul lui Simon pe după talie, deşi el era prins într-o discuţie cu şeful unuia dintre ateliere, domnul Mawer.

– Lordul Westcliff nu a sosit încă? a întrebat Simon. Trebuia să sosească la amiază şi nu-i stă în obicei să întîrzie.

Bărbatul de vîrstă mijlocie şi-a şters fruntea transpirată cu o batistă şi i-a răspuns:

– Cred că este în secţia de asamblare. Era îngrijorat în legătură cu dimensiunile noilor cilindri şi a dorit să-i inspecteze înainte de a fi fixaţi în bolţuri.

Simon a privit-o pe Annabelle.

– Hai să ieşim. E mult prea mult zgomot ca să-l putem aştepta aici.

Uşurată, Annabelle a încuviinţat imediat. Văzuse acum cum arăta locul, curiozitatea îi era satisfăcută, aşa că era gata de plecare, chiar dacă asta însemna să-şi petreacă un timp în compania lordului Westcliff. În timp ce Simon îi mai spunea ceva lui Mawer, ea privea cum metalul fierbinte era turnat în lingurile de turnare atent aşezate, fiecare din ele conţinînd sute de kilograme de lichid instabil.

O cantitate neobişnuit de mare de resturi de metal a fost aruncată pe uşa de alimentare a cubiloului... a fost prea mult, se părea, pentru că s-au auzit ţipetele furioase ale unuia dintre muncitori. Annabelle îi privea cu atenţie. Au urmat alte strigăte de avertizare, apoi o insuflare puternică a aerului în cuptor... şi dezastrul. Metalul topit a dat pe dinafară, căzînd în valuri din cubilou. Simon s-a oprit în mijlocul propoziţiei şi a privit în sus.

– Isuse! l-a auzit pe Simon. În secunda următoare el a trîntit-o la pămînt şi a acoperit-o cu trupul lui. Tot atunci doi bulgări fierbinţi de mărimea unui dovleac au căzut în bazinele de răcire, declanşînd o serie de explozii. După care...

Tăcere.

I se părea că întreg pămîntul se oprise în loc. Dezorientată, Annabelle a clipit ca să-şi

limpezească privirea, fiind asaltată de valuri fierbinţi de aer care o loveau cu forţă şi de cascade de aşchii din metal care zburau prin aer de parcă ar fi fost trase cu pistolul. În jurul ei era haos.

S-a simţit ridicată de la pămînt. Cu o mişcare plină de forţă Simon a readus-o în picioare. Ea s-a sprijinit de pieptul lui. El îi spunea ceva... cînd să-i distingă vocea, s-a auzit un şir de alte explozii mai mici în intensitate. Se uita la chipul lui Simon, încerca să-i înţeleagă cuvintele, dar era distrasă de aşchiile fierbinţi din metal care îi zdreleau faţa şi gîtul, ca un roi de insecte. Mînată mai mult de instinct decît de raţiune, ea se apăra cu braţele, agitîndu-le nebuneşte prin aer.

Simon a tîrît-o prin tot acel iad, încercînd să o protejeze cu trupul lui. Un boiler imens de forma unui butoi s-a rostogolit chiar în faţa lor, blocîndu-le calea. Înjurînd, Simon a împins-o pe Annabelle în spate. Peste tot erau muncitori care se îmbrînceau spre uşi şi strigau, disperaţi să supravieţuiască. Un nou şir de explozii a zdruncinat turnătoria, însoţit de alte strigăte. Nu se mai putea respira din cauza văpăii iar Annabelle s-a întrebat dacă aveau să ardă de vii înainte de a ajunge la ieşire.

– Simon, a strigat ea, agăţîndu-se de talia lui. M-am gîndit mai bine şi cred că ai dreptate.

– Adică? a întrebat-o el, cu privirea aţintită asupra ieşirii.

– Locul acesta este într-adevăr *prea* periculos pentru mine!

Simon s-a aplecat şi a aruncat-o pe Annabelle pe umărul lui, cărînd-o printre macarale şi utilaje prăbuşite, ţinînd-o strîns. Annabelle a văzut că pe

haina lui erau găuri prin care ţîşnise sîngele şi şi-a dat seama că aşchiile de metal i se înfipseseră în spate atunci cînd o acoperise cu trupul lui. Depăşind obstacol după obstacol, Simon a ajuns la uşă şi a lăsat-o jos pe Annabelle. A împins-o ferm spre cineva căruia i-a strigat să aibă grijă de ea. Era domnul Mawer, a văzut Annabelle, întorcîndu-se.

– Du-o de aici! i-a poruncit Simon. Şi nu te opri pînă nu o duci suficient de departe.

– Da, domnule!

În timp ce era purtată cu forţa, Annabelle s-a întors spre Simon.

– Ce ai de gînd să faci?

– Trebuie să mă asigur că ies cu toţii.

– Nu, Simon! Vino cu mine, i-a strigat ea îngrozită.

– Vin în cinci minute, i-a răspuns el scurt.

Lui Annabelle îi dăduseră lacrimile.

– În cinci minute clădirea va arde complet!

– Duceţi-vă! i-a strigat el lui Mawer şi s-a întors pe călcîie.

– Simon! a strigat ea din nou văzîndu-l cum dispărea în topitorie. Pe uşi ieşeau nori groşi de fum care contrastau cu norii albi de pe cer. Înăuntru se vedeau flăcări albăstrui care ajungeau pînă la tavan. Annabelle nu i se putea împotrivi lui Mawer, care o ţinea ferm de braţ. Nu s-au oprit pînă cînd nu au ajuns suficient de departe.

Mawer i-a spus să nu se mişte de acolo:

– Va ieşi imediat de acolo, i-a spus. Rămîi aici, doamnă Hunt. Trebuie să mă ocup de oamenii mei. Nu am nevoie de necazuri în plus.

– Nu mă mişc de aici, i-a spus Annabelle, cu ochii pironiţi asupra ieşirii. Du-te.

– Da, doamnă.

Ea a rămas nemişcată, uitîndu-se pierdută la uşile mari şi la activitatea febrilă de acolo. Oamenii treceau pe lîngă ea în fugă, alţii îngenuncheau lîngă răniţi. Cîţiva stăteau ca şi ea, încremeniţi precum statuile, privind flăcările cu ochi goi. Focul mistuia totul cu o forţă care făcea pămîntul să vibreze, căpătînd noi forţe în timp ce cuprindea noi porţiuni din hală. Vreo douăzeci de bărbaţi au adus o pompă lîngă clădire. Probabil o ţineau la îndemînă pentru situaţii de urgenţă, pentru că nu avuseseră suficient timp să ceară ajutor din afară. Încercau acum, frenetic, să lege pompa la robinetul unei cisterne subterane. Şi-au concentrat eforturile şi au început să pompeze apa, numai că aceasta era insuficientă, date fiind proporţiile infernului.

Lui Annabelle fiecare minut i se părea un an. Rostea în şoaptă:

– Ieşi, Simon... Haide, Simon...

Vreo şase oameni s-au poticnit încercînd să iasă. Aveau feţele şi hainele negre din cauza fumului. Annabelle i-a privit cu atenţie. Soţul ei nu era printre ei. S-a întors spre pompa pe care oamenii o îndreptaseră spre clădirea învecinată, în încercarea de a împiedica răspîndirea focului. Annabelle a clătinat din cap, dîndu-şi seama că renunţaseră să mai încerce să salveze topitoria... şi pe cei prinşi înăuntru. A alergat într-acolo, căutîndu-şi din priviri, cu disperare, soţul.

L-a văzut pe unul dintre şefii de ateliere care făcea inventarul muncitorilor evacuaţi.

– Unde este domnul Hunt? l-a întrebat ea. A trebuit să repete întrebarea ca să se facă auzită.

– S-au mai prăbuşit cîteva utilaje înăuntru. Domnul Hunt ajuta la eliberarea unui muncitor. Nu a mai fost văzut de atunci.

În ciuda dogorii, Annabelle a simţi că îngheaţă. Tremurînd, a spus:

– Nu a mai putut ieşi. Altfel ar fi făcut-o pînă acum. Nu poate să intre cineva după el?

Bărbatul a privit-o de parcă ar fi fost nebună.

– *Acolo?* E sinucidere curată. S-a întors şi a îngenuncheat lîngă un muncitor căzut la pămînt, căruia i-a aşezat haina sub cap. Cînd a ridicat privirea, Annabelle nu mai era acolo.

CAPITOLUL 26

Chiar dacă cineva a văzut o femeie intrînd, nimeni nu a încercat să o oprească. Annabelle şi-a acoperit gura şi nasul cu batista şi şi-a croit drum prin norii de fum care i-au înlăcrimat ochii. Focul, care pornea acum şi din cealaltă extremitate a turnătoriei, cuprinsese grinzile. Dar mai înfricoşător decît căldura extremă era zgomotul făcut de metalul contorsionat şi de utilajele grele care pocneau asemenea jucăriilor strivite sub piciorul unui copil. Metalul lichid ţîşnea din cînd în cînd, ca dintr-o mitralieră.

Annabelle şi-a strîns poalele rochiei şi a înaintat, strigîndu-l pe Simon. Exact în clipa în care nu mai spera să-l găsească a văzut o mişcare printre dărîmături.

A scos un strigăt şi s-a apropiat de silueta căzută la pămînt. Era Simon, în viaţă şi conştient, al cărui picior fusese prins sub braţul unei macarale. Cînd a văzut-o, pe chipul lui s-a citit groaza.

– Annabelle, a spus cu voce răguşită, făcînd o pauză pentru că tusea îl îneca. Ce cauţi aici? La naiba! Pleacă de aici!

Ea a clătinat din cap. Nu voia să-şi irosească energia certîndu-se. Macaraua era prea grea ca să poată fi ridicată de vreunul dintre ei – trebuia să găsească ceva pe care să-l folosească pe post de levier. S-a frecat la ochii care îi ardeau în orbite şi a început să caute printre cofraje, bucăţi de zid şi greutăţi de contrabalansare. Totul era acoperit cu un strat gros de ulei pe care aluneca. A ajuns lîngă peretele de care erau sprijinite cîteva roţi imense şi a dat peste o grămadă de osii şi leviere de grosimea pumnului ei. A luat unul din levierele grele, pline de unsoare şi l-a tîrît pînă la locul unde era soţul ei.

O singură privire aruncată în direcţia lui a făcut-o să înţeleagă că ar fi omorît-o pe loc dacă ar fi putut.

– Annabelle, a fulgerat el. Ieşi imediat de aici!

– Fără tine? În nici un caz! A bîjbîit după o bucată dreptunghiulară de lemn din capătul unui berbec hidraulic. I-a întins-o lui Simon, care continua să o ameninţe şi i-a făcut semn să o aşeze dedesubt.

– E prea greu! a strigat el în timp ce ea se lupta cu levierul. Nu-l poţi mişca! Ieşi de aici! Să te ia naiba, Annabelle!

Gîfîind din cauza efortului, ea s-a lăsat cu toată greutatea pe levier. Macaraua nu s-a mişcat deloc. Annabelle s-a luptat cu levierul pînă cînd acesta a cedat. Fără efect, însă: macaraua nu s-a clintit.

S-a auzit un zgomot puternic şi aşchii de metal au zburat prin aer, făcînd-o să-şi acopere capul. A simţit o lovitură în braţ, suficient de puternică încît să o arunce la pămînt. O arsură i-a cuprins antebraţul, iar cînd s-a uitat a văzut că o bucată de metal i se înfipsese în carne, făcînd să-i ţîşnească rîuri de sînge. S-a ghemuit în faţa lui Simon şi l-a protejat cît timp a durat ploaia de aşchii de metal.

– Simon, i-a spus privindu-l în ochi. Ai mereu un cuţit la tine. Unde e?

Simon a tăcut cîteva clipe, apoi a înţeles. A cîntărit ideea, după care i-a răspuns, clătinînd din cap.

– Nu. Chiar dacă ai reuşi să-mi tai piciorul nu ai putea să mă tîrăşti afară de-aici. Nu mai e timp. Trebuie să ieşi din turnătoria asta nenorocită. Citind refuzul pe chipul ei, a continuat, pe un ton rugător: Dumnezeule, Annabelle! Dacă ţii la mine, du-te.

Preţ de o clipă Annabelle a vrut să-l asculte, ca să scape din acel coşmar care o copleşea. Cînd s-a ridicat în picioare şi s-a uitat în jos spre el, atît de mare şi totuşi neajutorat, nu s-a putut decide să plece. A ridicat din nou levierul iar durerea a fulgerat-o în umăr. Sîngele îi pulsa în timpane aşa că nu-l mai auzea pe Simon ocărînd-o, plin de furie. Cu ultimele puteri a încercat să apese din nou pe levier.

Deodată a simţit că o apuca cineva de partea din spate a rochiei. Ar fi strigat, dacă ar mai fi fost în stare. Speriată, s-a întors spre silueta întunecată din spatele ei. O voce rece i-a răsunat în ureche:

– Ridic eu macaraua. Tu eliberează-i piciorul cînd îţi spun eu.

I-a recunoscut tonul autoritar înainte de a-i vedea trăsăturile. *Este Westcliff*, şi-a spus uimită. Era el, într-adevăr, cu cămaşa murdară şi ruptă în fîşii, cu faţa acoperită de funingine. Era însă calm, stăpîn pe sine. I-a făcut semn să se ducă la Simon iar el a ridicat cu uşurinţă levierul şi l-a introdus sub macara. Deşi era doar de statură mijlocie, trupul lui suplu inspira forţa întreţinută de ani de exerciţii. Annabelle a auzit zgomotul făcut de metal, iar macaraua s-a ridicat cîţiva centimetri extrem de importanţi. Westcliff a strigat la Annabelle care i-a apucat piciorul lui Simon şi l-a tras cu putere, făcîndu-se că nu-i auzea ţipetele de durere.

Westcliff a dat drumul macaralei şi l-a ajutat pe Simon să se ridice. L-au sprijinit amîndoi, fiecare de cîte o parte. Fumul şi căldura o copleşeau pe Annabelle. Nu mai putea să respire sau să vadă. Dacă ar fi rămas singură nu ar fi reuşit să găsească drumul înapoi. Simon o împingea cu gesturi brutale şi chiar o ridica de la pămînt atunci cînd întîlneau obstacole în cale. Drumul a părut să dureze o veşnicie, în timp ce turnătoria se clătina şi urla asemenea unui animal sălbatic care şi-a rănit prada. Annabelle se chinuia să rămînă conştientă, deşi prin faţa ochilor îi jucau sute de steluţe strălucitoare.

Nu şi-a mai amintit momentul în care au ieşit din turnătorie, cu hainele fumegînd şi cu feţele arse. Tot ce şi-a amintit mai tîrziu au fost numeroasele braţe întinse spre ea şi faptul că picioarele care o

dureau au fost brusc eliberate de povara greutăţii ei. A simţit cum cineva o ridica în braţe în timp ce plămînii inspirau cu lăcomie aerul curat. Altcineva i-a şters faţa cu o cîrpă umedă şi a căutat pe sub rochia ei, să-i desfacă corsetul. Ei nici nu-i păsa. S-a abandonat îngrijirilor şi a înghiţit conţinutul unui căuş metalic.

Cînd şi-a revenit, Annabelle a clipit des şi a murmurat:

– Simon? A vrut să se ridice dar nu a fost lăsată.

– Odihneşte-te încă un minut, i-a spus o voce gravă. Soţul tău e bine. Puţin cam afumat, dar în rest nu are nimic. Cred că nici măcar nu are piciorul rupt, blestematul!

Annabelle îşi revenise complet şi şi-a dat seama că stătea în braţele lordului Westcliff, pe jos, cu rochia desfăcută. L-a privit cu atenţie: avea chipul plin de funingine, părul îi era dezordonat şi murdar. Părea preocupat şi... uman. Era de nerecunoscut.

– Simon... a şoptit ea.

– Este chiar acum urcat în trăsură. Nu mai e nevoie să-ţi spun că e nerăbdător să te vadă. Vă voi duce pe amîndoi la Marsden Terrace. Am trimis deja după doctor. Ne aşteaptă acolo. A ridicat-o puţin mai sus pe Annabelle. De ce ai intrat acolo după el? Acum ai fi fost o văduvă foarte bogată. Întrebarea nu îi fusese pusă în batjocură ci cu un interes vădit, lucru care a tulburat-o.

Annabelle nu i-a răspuns ci şi-a concentrat atenţia asupra unei răni sîngerînde de pe umărul lui.

– Nu te mişca, i-a şoptit, scoţîndu-i cu unghiile rupte o aşchie metalică de grosimea unui ac. Chipul lui Westcliff s-a schimonosit de durere.

A privit aşchia pe care Annabelle o ridicase în aer, să o vadă, şi a clătinat din cap:

– Dumnezeule! Nici nu o văzusem.

Ea şi-a strîns pumnul, ţinînd aşchia şi l-a întrebat la rîndul ei:

– Dar tu de ce ai intrat?

– Am fost informat că te-ai năpustit în clădirea în flăcări ca să-ţi găseşti soţul. M-am gîndit să-mi ofer serviciile... să deschid o uşă, să dau deoparte vreun obiect mai greu, eventual...

– Ne-ai fost de mare ajutor, a spus folosind deliberat acelaşi ton cu el. Westcliff i-a zîmbit, dantura lui albă contrastînd puternic cu faţa neagră de funingine.

A ajutat-o să se ridice şi i-a închis rochia la spate cu gesturi impersonale. A privit la dezastrul din jur şi a spus încet:

– Au pierit doar doi oameni şi unul este dat dispărut. Un miracol, ţinînd cont de dimensiunile dezastrului.

– Asta înseamnă sfîrşitul fabricii?

– Nu. O vom reconstrui cît de curînd. Westcliff a privit-o cu blîndeţe, văzînd-o epuizată: mai tîrziu te voi ruga să-mi povesteşti tot ce s-a întîmplat. Acum lasă-mă să te duc la trăsură.

Annabelle a tresărit cînd s-a pomenit luată pe sus.

– Nu e nevoie...

– Măcar atîta lucru pot şi eu să fac. Westcliff i-a zîmbit din nou, lucru care se întîmpla extrem de rar. Trebuie să fac o corecţie în ceea ce te priveşte.

– Vrei să spui că acum mă crezi că m-am măritat din dragoste cu Simon şi nu pentru bani?

– Ceva de genul acesta. Se pare că m-am înşelat în ceea ce te priveşte, doamnă Hunt. Te rog să primeşti scuzele mele umile.

Annabelle era convinsă că Westcliff îşi cerea rareori scuze de orice fel, mai ales umile. L-a cuprins cu braţele pe după gît:

– Sînt nevoită să o fac. Doar ne-ai salvat pe amîndoi de la moarte.

– Facem pace, atunci?

– Facem, a fost de acord Annabelle.

În timp ce doctorul îl examina pe Simon în dormitorul principal de la Marsden Terrace, Westcliff a tras-o deoparte pe Annabelle şi i-a bandajat personal rana de la braţ. După ce i-a scos o aşchie metalică pe jumătate îngropată în piele, a curăţat locul cu alcool. Annabelle gemea de durere. Westcliff i-a acoperit rana cu un unguent, a bandajat-o cu gesturi de expert şi i-a întins un pahar de coniac, ca să-i aline durerea. Fie i-a pus ceva în băutură sau pur şi simplu extenuarea şi-a spus cuvîntul, cert este că după două înghiţituri zdravene Annabelle era deja ameţită. S-a împleticit, încercînd să ajungă în camera lui Simon dar a fost deturnată de menajeră şi de două cameriste, hotărîte să o ajute să-şi facă baie. Înainte să-şi dea seama ce se întîmpla cu ea,

Annabelle s-a trezit îmbăiată, îmbăcată într-o cămaşă de noapte de-a mamei lui Westcliff şi aşezată în patul moale şi curat. De îndată ce a închis ochii a adormit.

Spre profunda ei nefericire s-a trezit tîrziu, a doua zi dimineaţă, fără să-şi dea seama, la început, unde se afla şi ce se întîmplase. Primul ei gînd s-a îndreptat spre Simon. A sărit din pat, fără să dea atenţie frumuseţii din jurul ei şi a pornit pe hol, desculţă. S-a întîlnit cu o cameristă care s-a arătat uimită la vederea femeii cu părul în dezordine, sălbatic, cu faţa roşie, plină de zgîrieturi, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte mult prea mare pentru ea:.. o femeie care mirosea puternic a fum, deşi se îmbăiase cu o seară înainte.

– Unde este? a întrebat-o Annabelle direct.

Spre lauda ei, servitoarea a înţeles imediat şi a îndrumat-o spre dormitorul principal aflat la capătul holului.

Cînd a deschis uşa, Annabelle l-a văzut pe Westcliff stînd în picioare lîngă patul imens în care se afla Simon, sprijinit pe o grămadă de perne. Simon era dezbrăcat pînă la brîu, iar Annabelle a oftat văzînd bandajele de pe braţul şi de pe pieptul lui, încercînd să nu se mai gîndească la cît trebuia să fi suferit. Cei doi bărbaţi au tăcut atunci cînd au văzut-o.

Simon a privit-o în ochi cu o intensitate deranjantă. Tensiunea plutea în aer. Annabelle se uita în ochii ca de granit ai soţului ei şi nu găsea cuvintele potrivite, aşa că era recunoscătoare pentru prezenţa lui Westcliff, căruia i s-a adresat mai întîi:

– Arăţi de parcă te-ai fi încăierat într-o tavernă şi ai pierdut, domnul meu.

Westcliff a făcut o plecăciune ca la carte şi a surprins-o sărutîndu-i mîna:

– Dacă aş fi luat parte la o încăierare aş fi cîştigat cu siguranţă.

Annabelle a zîmbit, gîndindu-se că pînă ieri îl dispreţuise şi îl considerase nespus de arogant, în timp ce acum i se părea de-a dreptul încîntător. Westcliff i-a dat drumul mîinii după ce i-a strîns-o uşor, liniştitor.

– Mă voi retrage, cu permisiunea voastră. Sunt convins că aveţi multe să vă spuneţi.

– Mulţumesc, domnule.

Westcliff a ieşit, închizînd uşa în urma lui, iar Annabelle s-a apropiat de pat. Simon şi-a ferit privirea.

– Ai piciorul rupt? l-a întrebat.

Simon a clătinat din cap, concentrîndu-se asupra imprimeului tapetului. I-a răspuns, răguşit:

– Sunt bine.

Annabelle îi mîngîia cu privirea muşchii puternici de pe braţe şi piept, degetele lungi, şuviţa care îi căzuse pe frunte.

– Simon, i-a spus ea blînd, de ce nu te uiţi la mine?

El s-a întors şi a privit-o ostil.

– Aş face mai mult de atît. Te-aş strînge de gît.

Nu avea rost să-l întrebe de ce. Ştia deja. A aşteptat răbdătoare ca el să continue:

– Ce-ai făcut ieri e de neiertat.

– Cum adică? a întrebat ea, uluită.

– Ieri, în tot acel infern, te-am rugat ceva, convins că era ultima mea dorinţă. Iar tu m-ai refuzat.

– S-a dovedit că nu a fost chiar ultima ta dorinţă. Ai supravieţuit, eu la fel, şi totul e bine acum...

– Nu e bine deloc, a răbufnit furios Simon. Îmi voi aduce aminte tot restul vieţii cum m-am simţit atunci ştiind că vei muri împreună cu mine, fără ca eu să pot face ceva să te împiedic.

– Cum ai putut să-mi ceri să te las acolo? Nu puteam.

– Trebuia să faci ce ţi-am spus!

Annabelle nici nu s-a clintit, dîndu-şi seama că sub toată furia lui se ascundea de fapt o teamă imensă.

– Nici tu nu m-ai fi lăsat acolo, dacă eram în locul tău...

– Am ştiut că vei spune asta, i-a spus nemulţumit. Bineînţeles că nu te-aş fi lăsat. Dar sînt bărbatul tău. Soţul trebuie să-şi protejeze întotdeauna soţia.

– Iar soţia trebuie să-i fie tovarăşă, la bine şi la rău, a spus Annabelle.

– Nu mă ajuţi deloc, a ripostat Simon. Mă faci să trec printr-o adevărată agonie. La naiba, Annabelle, de ce nu m-ai ascultat?

Ea a inspirat adînc înainte să-i răspundă:

– Pentru că te iubesc.

Simon a continuat să-şi ferească privirea, deşi cuvintele ei îl impresionaseră.

– Aş muri de o mie de ori, a spus el cu un tremur în voce, doar să ştiu că nu ţi se întîmplă nimic rău. Iar faptul că ai fost dispusă să-ţi sacrifici viaţa

într-un sacrificiu inutil e mai mult decît pot eu suporta.

Lui Annabelle îi dăduseră lacrimile privindu-l.

– Cînd stăteam afară şi priveam cum arde totul, ştiind că tu eşti înăuntru, am înţeles ceva. Că preferam să mor în braţele tale decît să trăiesc toată viaţa fără tine. Toţi anii aceia nesfîrşiţi... iernile, verile... toate acele anotimpuri în care să te doresc, fără să te am. Să îmbătrînesc, în timp ce tu rămîneai veşnic tînăr în amintirile mele. Şi-a muşcat limba şi a clătinat din cap, fără să mai fie în stare să-şi ţină lacrimile în frîu. Am greşit atunci cînd ţi-am spus că nu ştiu unde este locul meu. Acum ştiu. Locul meu e alături de tine, Simon. Nimic altceva nu mai contează. Te-ai pricopsit cu mine, pe vecie, şi să ştii că nu te voi asculta niciodată atunci cînd îmi vei spune să plec. A zîmbit slab. Încetează să te tot plîngi şi resemnează-te.

Cu un gest brusc, Simon a tras-o spre el. Şi-a îngropat faţa în părul ei încîlcit şi a spus:

– Nu pot suporta aşa ceva, pentru numele lui Dumnezeu! Nu pot trăi zi de zi cu teama că ţi se poate întîmpla ceva. Sentimentele mele sînt prea puternice... la naiba! O să înnebunesc. Dacă aş putea să te iubesc doar pe jumătate... poate că aş reuşi să supravieţuiesc.

Annabelle a izbucnit în rîs la auzul confesiunii lui.

– Dar eu vreau întreaga ta iubire, nu doar jumătate. Inima ta întreagă, toată mintea ta, a continuat coborînd tonul, provocator: şi tot trupul tău.

Simon tremura şi se uita intens, de parcă nu îşi mai putea dezlipi privirea de la ea.

– M-am mai liniştit. Ieri erai gata să-mi retezi piciorul cu briceagul.

Annabelle şi-a plimbat palma pe pieptul lui, jucîndu-se cu părul aspru, întunecat.

– Voiam doar să te scot de acolo, păstrînd cît mai mult din tine.

– Dacă aş fi fost convins că e o soluţie bună să ştii că te-aş fi lăsat să o faci. Simon i-a prins mîna într-a lui şi şi-a lipit obrazul de palma ei. Eşti o femeie puternică, Annabelle. Mai puternică decît aş fi crezut.

– Dragostea mea pentru tine este puternică, i-a şoptit Annabelle şi l-a privit pe sub genele lungi. N-aş fi fost în stare să retez piciorul *oricui*, să ştii.

– Dacă îţi mai rişti vreodată viaţa, pentru orice motiv, să ştii că te strîng de gît. Vino încoace. A luat-o în braţe iar cînd nasurile aproape că li s-au atins i-a spus: te iubesc, la naiba!

– Cît de mult? l-a întrebat ea abia atingîndu-i gura cu buzele ei.

Simon a oftat adînc.

– Fără limită. Pentru totdeauna.

– Eu te iubesc şi mai mult, i-a răspuns Annabelle şi l-a sărutat. Un val de plăcere a cuprins-o, însoţit de sentimentul completei împliniri, aşa cum nu mai simţise pînă atunci. Era ca şi cum sufletul ei se scălda în lumină. S-a tras puţin şi a văzut în ochii lui Simon că şi el simţise la fel.

– Mai sărută-mă o dată, i-a spus el.

– Nu vreau să te doară. Mă sprijin de piciorul tău.

– Nu e piciorul, a venit prompt răspunsul lui, făcînd-o să izbucnească în rîs.

– Eşti un pervers.

– Iar tu eşti atît de frumoasă, i-a şoptit Simon. Şi pe dinăuntru şi pe dinafară. Annabelle, soţia mea, marea mea iubire... sărută-mă iar. Şi nu te opri pînă nu-ţi spun eu.

– Bine, Simon, a murmurat ea şi l-a ascultat.

EPILOG

– Iar asta nu e partea cea mai bună, a spus Annabelle veselă, fluturînd cîteva pagini şi făcîndu-le semn să tacă celor două surori Bowman. Se aflau în salonul lui Annabelle de la hotelul *Rutledge* şi sorbeau din paharele cu vin dulce. Să vă citesc în continuare... *Ne-am oprit pe valea Loarei, să vizităm un castel din secolul şaisprezece, iar domnişoara Hunt a făcut cunoştinţă cu un domn englez necăsătorit, David Keir, care le însoţea pe cele două verişoare mai mici ale lui. Se pare că este istoric, aşa că a avut multe subiecte de discuţie cu domnişoara Hunt. Dacă e să le asculţi pe cele două mame – pentru că aşa le voi spune de aici încolo mamei mele şi doamnei Hunt – cei doi sînt mereu împreună şi par să împartă acelaşi creier...*

– Dumnezeule! a exclamat rîzînd Lillian. Chiar trebuie să folosească fraze atît de lungi?

– Taci, a certat-o Daisy. Jeremy se pregătea să ne povestească ce spun cele două doamne despre Keir. Continuă, Annabelle!

– Sunt amîndouă de părere că domnul Keir se poate număra printre pretendenţii preferaţi, care impresionează în mod plăcut...

– Asta înseamnă că arată bine? a întrebat Daisy.

Annabelle a zîmbit:

– Cu certitudine. Jeremy continuă spunînd că domnul Keir a cerut permisiunea să-i scrie lui Meredith şi că intenţionează să o viziteze atunci cînd se va reîntoarce la Londra.

– Ce drăguţ! a exclamat Daisy, întinzîndu-i paharul lui Annabelle. Mai toarnă-mi unul, draga mea. Vreau să beau pentru fericirea lui Meredith.

Au ciocnit iar Annabelle a lăsat scrisoarea deoparte, oftînd:

– Aş fi vrut să-i pot spune şi lui Evie.

– Şi mie mi-e dor de ea, a spus Lillian. Poate că în curînd temnicerii ei – pardon, rudele ei – ne vor permite să o vizităm.

– Am o idee, a spus Daisy. Cînd se întoarce tata de la New York, luna viitoare, va trebui să-l însoţim într-o vizită la Stony Cross. Annabelle şi domnul Hunt vor fi invitaţi şi ei, dată fiind prietenia lor cu Westcliff. Hai să-l rugăm să o invite şi pe Evie, împreună cu mătuşa ei. Am putea să avem o întîlnire oficială, toate patru. Poate chiar să jucăm o partidă de baseball.

Annabelle a oftat teatral şi a dat vinul peste cap, dintr-o singură înghiţitură.

– Dumnezeu să mă ajute! A pus paharul pe masă şi a scos din buzunar un pachetel mic de hîrtie. Acum mi-am amintit. Îmi faci o favoare, Daisy?

– Bineînţeles, a răspuns ea imediat şi a desfăcut hîrtia, curioasă. Înăuntru era o aşchie din metal. Ce e asta?

– Am scos-o din umărul lui Westcliff, în ziua în care a avut loc incendiul. Te rog ia-o cu tine la Stony Cross şi arunc-o în fîntînă.

– Şi ce dorinţă să pun?

– Aceeaşi cu cea pe care ai rostit-o pentru mine. Bietul Westcliff merită asta.

– Bietul Westcliff? a pufnit Lillian, privindu-le pe amîndouă cu neîncredere. Ce dorinţă ţi-ai pus în ziua aceea pentru Annabelle? şi-a întrebat sora mai mică. Nu mi-ai spus niciodată.

– Nici lui Annabelle nu i-am spus, a murmurat Daisy, privind-o curioasă pe Annabelle. De unde ai ştiut care era dorinţa?

Annabelle i-a zîmbit:

– Mi-am dat seama. Şi-a strîns picioarele sub ea şi a şoptit: acum, ca să-i găsim lui Lillian un soţ... am cîteva idei interesante...

SFÎRŞIT